

உ
மெய்கண்ட தேவர்
வடமொழியினின்றும்
மொழிபெயர்த்தருளிய

சிவஞானபோத மூலமும்

வேதாந்த தருக்க போதாகாசிரியர்
கோ. வடிவேலு செட்டியாரவர்கள்

இயற்றிய

தெளிபொருள் விளக்கவுரையும்.

கிடைக்குமிடம்:

சென்னை, கோமளேசுவரன் பேட்டை
அம்பாவிலாச புத்தகசாலை.

விலை ரூபாய் ஒன்று.

புத்தக விளம்பரம்.

ஆசிரியர் கோ. வடிவேலு செட்டியாரவர்கள் உரை
ரூபமாகவும் வசனரூபமாகவும் இயற்றிய நூல்கள்.

1. திருக்குறள் - பரிமேலழகருரை - தெளிபொருள் விளக்கம் - கருத்துரை
- குறிப்புரை - ஆங்கில மொழிபெயர்ப்புடன் - 2 வால்யம்
2. கைவல்ய நவநீத வசனம் (வினா விடை) செய்யுளுடனும்
- விரிவான விசேஷக் குறிப்புக்களுடனும்
3. பகவத்கீதை - வசனம் - விசேஷக் குறிப்புக்களுடன்
4. வேதாந்த சூடாமணி - வசனம் செய்யுளுடன் பதவுரையும்
- விரிவான விசேஷ உரையும்
5. சசிவன்னபோதம் பதவுரை - விசேஷ உரையுடன்
6. உபநிடதம் - பதவுரை - விசேஷ உரையுடன்
7. மெய்ஞ்ஞான போதம் - வசனம் (முதற் பாகம்)
8. மெய்ஞ்ஞான போதம் - வசனம் (இரண்டாம் பாகம்)
9. வியாச போதனி -வசனம் (முதற் பாகம்)
10. வியாசபோதினி - வசனம் (இரண்டாம் பாகம்)
11. மகாராஜா துறவு - வசனம்
12. புநிதவதி - காரைக்கால் அம்மையார் சரித்திரம்
13. நாநாஜீவ்வாதக் கட்டளை - விரிவான விசேஷக் குறிப்புரையுடன்
14. தருக்க பரிபாஷை - விரிவான விசேஷக்குறிப்புரையுடன்
15. குசேலோபாக்கியானம் (வசனம்)
16. தருக்கசங்கிரகம் - விரிவான விசேஷவிளக்கக் குறிப்புக்களுடன்

உ
சிவமயம்.
திருச்சிற்றம்பலம்.

ஸ்ரீ மெய்கண்ட தேவர்
வடமொழியி லிருந்து மொழிபெயர்த்தருளிய
சிவஞானபோத மூலமும்

ஸ்ரீ சாது இரத்தின சற்குரு பாதசேகரரும்
தருக்க வேதாந்த போதகாசிரியருமாகிய
கோ. வடிவேலு செட்டியாரவர்கள்
இயற்றிய

தெளிபொருள் விளக்கவுரையும்

இவை
ஸ்ரீமத் G.V. அப்புக்கண்ணு செட்டியாரவர்கள்
பொருளுதவியால்

சென்னை, கோமளேசுவரன்பேட்டை,
அம்பாவிலாச புத்தகசாலைச் சொந்தக்காரர்
ஐ செட்டியாரவர்களாலும்

ம - ஷண்முக முதலியாரவர்களாலும்
பிரசுரஞ் செய்யப்பட்டன.

உ
சிவமயம்.
திருச்சிற்றம்பலம்.

முகவுரை.

சித்துரு வறிந்து சிவமா விளங்கிய
சத்துவ விரத்தின சற்குரு பொன்னடி
பத்தி யோடு பரவுது மியாமே.

“ஆருரு மிங்கேயம் பலமு மிங்கே
யாடரவக் கிங்கிணிக் காலு மிங்கே
பேருரு மிடபவா கனமு மிங்கே
பிறப்பிறப் பற்றிடந் தானு மிங்கே
சீராருஞ் சிவஞான போதந் தன்னைத்
தெளிந்து தெளிந்துநின் றாடாய் பாம்பே.”

என்று இற்றைக்குச் சற்றேறக்குறைய 600 வருஷங்களுக்கு முன்னர்த் தத்துவ வித்தாய்ச் சதாநந்த சொரூபராய் அத்துவித ஸ்தாபனாசாரியரா யெழுந்தருளியிருந்த ஸ்ரீ தத்துவராய சுவாமிகள் தாம் திருவாய்மலர்ந்தருளியுள்ள பாடுதுறையில் நம்மனோ ருய்தற்பொருட்டுச் சிவபெருமான் திருவாய்மலர்ந்தருளிய காமிக முதல் வாதுள மீளாயுள்ள 28 சிவாகமங்களுள் ஒன்றாய் ரௌரவ ஆகமத்துள் 12 - வது அத்தியாயம் - 73 - வது பாச விமோசனபடலத்து அனுஷ்டிப்புச் சந்தசாய்த் துவாதச (12) சூத்திர வடிவமாக வமைந்துள்ள சிவஞான போதத்தைச் சிறப்பித்துக் கூறியிருப்பதால், அது பேத (துவித) பரமான நூலன்றாமென்பது பெறப்படுவதாம்.

அது பேத பரமான நூலாயின், அதனிடத்து “அவையே தானேயாய்”, “உணருரு வசத்தெனி னுணரா தின்மையின்”, “யாவையுஞ் சூனியஞ் சத்தெதிர்”, “உராத்துனைத் தேர்த்தெனப் பாச மொருவ”, “அவனே தானே யாகிய வந்நெறி, யேக னாகி யிறை பணி நிற்க” என்னும் பிரயோகங்களிருத்தல் கூடாதாம்; அதனால், அஃது அபேத (அத் துவித) பரமான நூலாமென்பதற்கு யாதோ ரையப்பாடு மின்றும்.”

“சத்தியம் அத்வைதம்”, “பரமார்த்தமாக அத்வைதமாம்”, “நாநாவைக் கண்டு மிருத்தியுவை யடைகின்றான்”, “எவன் தனக்கன்னியமாக ஒன்றை யறிகின்றானோ அவன் பிரஹ்மத்தை யறிந்தவனல்லன்”, “அஃது ஒன்று; நாநாவென்பதில்லை”, “இங்குப் பேதஞ் சிறிதுமில்லை”, “உள்ளதொன்றே”, “உருத்திரனொருவனே யுளன்”, “ஒருமையை யறிபவனுக்குச் சோகமேது? மோகமேது?”, “நான்காவதான சிவமாகிய அத்வைதமுளது”, “இது மேலும் கீழும் எங்கும் நிறைந்துள்ளது”, “இவையாவும் சொப்பனம்போலப் பொய்யாம்.” என்றற் றெடக்கத்துச் சுருதிவாக்கியப் பிரயோகங்க ளுக்கு “அவையே தானேயாய்” என்றற் றெடக்கத்துச் சிவஞான போத வாக்கியப் பிரயோகங்கள் எவ்வாற்றானும் மாறாகாதிருத்தலின், அதனை (சிவஞானபோதத்தை) ப்

பேதபரமான நூலென எவ்வாற்றால் சொல்லுதல் கூடும்? ஒருவகையானும் சொல்லுதல் கூடாதாம்.

வேதத்தின் துணிபொருளும் சிவாகமத்தின் துணிபொருளும் தம்முள் எவ்வாற்றானும் மாறுபடாதனவா மென்பது திருமூலர்

"வேதமொ டாகம மெய்யா மிறைவனுால்
ஓதுஞ் சிறப்பும் பொதுவுமென் றுன்னுக
நாத னுரையவை நாடி விரண்டந்தம்
பேதம தென்பர் பெரியோர்க் கபேதமே"

என்று திருவாய் மலர்ந்தருளி யிருப்பதால் இனிது விளங்குவதாம்.

சிவாகமத்தின் துணிபொருள் பேதபரமா மென்பாரைச் சிவஞான வள்ளலார்

"ஓன்ற யுலகனைத்து மாணரென் றப்பமுனி
பொன்ற மொழியாற் புகன்றிருக்கக் - குன்றத
முத்தியிலு மும்முதலு முண்டென் றுரைத்தலெவன்
பித்தமுறுஞ் சைவாநீ பேசு."

"ஓசை யொலியெல்லா மாணய்நீ யென்றபினர்ப்
பேச விரண்டுண்டோ பேய்ச்சைவா - ஆசையெலாம்
அற்றவிட முத்தி நிலையோ வையெயெல்லாம்
உற்றவிட முத்திநில யோ."

என்று கருணையோடு மறுத்திருப்பதும் இங்குணர்தற்பாலதாம்.

"பிரத்தியட்சப் பிரமாணத்தாலும் அனுமானப் பிரமாணத்தாலும் எவரும் எளிதாக அறிதற்கு முடியாத விஷயத்தைத் தெளிவாய்க் காட்டும் சொன்மயக் கருவியாயுள்ளது வேதமாம்" என்று வேதப் பிரமாணத்திற்குப் பெரியார் இலக்கணங் கூறியிருத்தலின், வேதப் பிரமாணத்திற்கு மாறாகாதுள்ள ஆகமப் பிரமாணமும் வேதப்பிரமாணத்திற்குக் கூறிய இலக்கணமுடையதாமென்பது சொல்லாமலே பெறப்படுவதாம். பேதம், பிரத்தியட்சப் பிரமாணத்தாலும் அனுமானப் பிரமாணத்தாலும் எவரும் எளிதாக அறிதற்குரியதாக விருத்தலின், அதனை ஆகமம் தனது துணிபொருளாகக் கூறுமாயின், அது துணிந்ததனைத் துணிவிப்பதாகிய சித்த சாதனமென்னுந் தோஷமுடையதாம். சிவபெருமான் நம்மனோ ருய்தற்பொருட்டுத் திருவாய்மலர்ந்தருளியுள்ள சிவாகமத்தைச் சித்த சாதன தோஷமுடையதாகக் கூறலாமோ? இதனாலும், சிவாகமத்தின் துணிபொருள் வேதத்தின் துணிபொருள்போல அபேதபாமேயா மென்பது குன்றின் மீதிட்ட தீபம்போல மிகத் தெளிவாக விளங்குவதாம்.

அதிகாரி புருஷன் "நானப் பிரமமோ வலனோ" என்னும் + ஐயத்தினின்றும் நீங்கிப் பரமாநந்த வடிவமாக விளங்குவதற்குச் சிறந்த சாதனங்களாயுள்ள நூல்களுள், "சுருங்கச் சொல்லல், விளங்கவைத்தல், நவின்னோர்க் கினிமை, நன்மொழி

புணர்த்தல், ஓசையுடைமை, ஆழமுடைத்தாதல், முறையின் வைப்பு, உலகமலையாமை, விழுமியதுபயத்தல், விளங்குதாரணத்ததாகுதல்" என்னும் வகையால் மிகச் சிறந்ததாயுள்ள சிவஞான போதத்தை, தமிழுலக முய்தற்பொருட்டு, இற்றைக்குச் சற்றேறக்குறைய 650 வருஷத்திற்கு முன், வடக்கே திருவேங்கடமலையையும், தெற்கே குமரியையும், கிழக்கே கடலையும், மேற்கே கடலையும் எல்லையாகவுடைய தமிழ்காட்டின்கணுள்ள தொண்டைநாடு, சோழநாடு, பாண்டிநாடு, மலையாளநாடு, நடுநாடு என்றற்றொடக்கத்து நாடுகளுள் ஒன்றாகிய நடுநாட்டிலே விளங்கும் திருவெண்ணைய நல்லூரின் கண் நம்மனோர் செய்த தவத்தின் பயனாக வேளாள குலதிலகராக அவதரித்தவரும், நிரம்பிய கல்விகேள்வியறிவொழுக்கங்களோடு சுவானுபூதிச் செல்வராக விளங்கியிருந்தவருமாய் மெய்கண்டதேவர் தமக்கியல்பாயுள்ளபெருங்கருணைகாரணமாக நம்மனோருய்தற்பொருட்டு ஆரியத்தினின்றும் தமிழில் 12 சூத்திரவடிவாக மொழிபெயர்த்து, அச்சூத்திரத்தின்பொருளை மிகச் சுருக்கமாக நம்மனோரறிதற்பொருட்டு வசனவடிவமாகவும் செய்யுள் வடிவமாகவும் வரைந்தருளினார்.

† "ஐயத்தி னீங்கித் தெளிந்தார்க்கு வையத்தின்
வான நணிய துடைத்து" என்பது திருக்குறள்.

"சைவ நெறியே யுய்ய நெறியது" என்றறிஞர் திருவாய் மலர்ந்தருளியிருத்தலை யுட்கொண்டுள்ள தமிழறிஞர் பலராலும் அச்சிவஞானபோதம் அப்பெரியார் மொழிபெயர்த்த கால முதற்கொண்டு பொன்னேபோற் போற்றப்பட்டு வருவது மிகு பிரசித்தமாம். மெய்கண்டார் சிவஞான போதத்திற்கு வரைந்த சுருக்க வரையில் சிலபாகம் பேத பரமாக விருத்தலை நோக்கிய சிலர் தத்துவ வித்தாகிய மெய்கண்டார் இவ்வாறு கூறியதற்குக் காரண மிருத்தல் வேண்டுமென்றும் ஆராய்ச்சி செய்வாராயினர்; அங்ஙனம் ஆராய்ச்சி செய்தவருள் சிவஞான வள்ளலா ரென்னும் பெரியாரும் ஒருவராவர். "மெய்கண்டான் வெண்காட னென்குருசிற றம்பலவன், பொய்கண்டகன்றசுகர் பூரணர்கள்" என்று திருவாய்மலர்ந்தருளிய அப்பெரியார் "இவனவனாகில்லா னென்றவுரை யென்கொல், தவமிலர்க்குச் சொன்னமொழி தான்" என்றருளியிருப்பதால், மெய்கண்டார் தவமிலார் பொருட்டுச் சிவஞான போதச் சுருக்கவுரையில் சிலபாகத்தைப் பேதபரமாகக் கூறினாரென்பது மாறுபாடின்றி நன்கு விளங்குவதாம். சிவஞான வள்ளலார் "இவனவனாகில்லா னென்றவுரை" என்றது சிவஞான போதம் 2 - வது சூத்திரத்தின் உதாரண வெண்பாவில் "அவனுளமா கில்லான்" என்று மெய்கண்டார் கூறியருளியதைத் தெரிவிப்பதாம். மெய்கண்டார் சிவஞான போதத்திற்கு வரைந்த சுருக்கவுரையில் சிலபாகம் பேதபரமாக வரைந்தமைக்குக் காரணம் துவிதமயக் குடையாரை அவர் சென்ற வழியே ஒருவாறு சென்று தெளிவித்தல் வேண்டுமென்னும் கருணையேயாம். "அத்துவித மென்ற சொல்லே அந்நியநாத்தியை யுணர்த்துமாயிட்டு (அந்நியமில்லாமையை யுணர்த்துவதாயிற்று)" என்றும், "அசத்தறியாய் கேணீ யறிவறிந்த வெல்லாம், அசத்தாகு மெய்கண்டா னாயின் - அசத்தலாய், நீரி லெழுத்து நிகழ்கனவும் பேய்த்தேரும், ஒரினவை யின்றமா ரெப்பு." என்றும், திருவாய் மலர்ந்தருளி யுள்ள மெய்கண்டார் பேதநிலையினராவது எங்ஙனமாம்? அபேத நிலையினைப் பெற்றறிவாநந்த வடிவமாக விளங்கிய அப்பெரியாரைச்சிலர் அவர் பேதவாதியே யன்றி அபேதவாதி யல்லரெனக்

கூறுகின்றனர்; அவர் அவரது உரையின் போக்கையுன்றி நோக்காதவரென்பதற்கியாதோ ராசங்கையு மின்ற மென்க.

இற்றைக்கு 30 - வருஷத்திற்கு முன்னர்ச் சென்னைமாநகரம், முத்தியாலு பேட்டையின்கண் வேதாந்த பாஸ்கரராயெழுந்தருளி யிருந்த ஸ்ரீ சாது இரத்தின சற்குரு மூர்த்திகளிடத்து (சை - இரத்தின செட்டியாரவர்களிடத்து) வேதாந்த சாஸ்திராப்பியாசஞ்செய்து வந்த அடியேன் அக்குருமூர்த்திகள் வாயிலாகச் சிவஞான போதத்தின் அரும்பெரும் பொருள்களைக் கேட்டு வந்த காலத்தில் சிவஞானபோதத்திற் கோருரை அபேத பரமாக வரைதல் வேண்டுமென்னும் ஆர்வமுடையவனேன். அது ஸ்ரீ பிரஹ்மநிஷ்ட பண்டித வி. குப்புஸ்வாமி மகாராஜ் அவர்கள் வடமொழிச் சிவஞான போதத்திற்கியற்றியருளிய தத்துவப் பிரகாசிகை யென்னும் தமிழரையா லொருவாறு பூர்த்தியாவதற்குரிய தாயிற்று. அவ்வுரையின் நோக்கத்தையும்,

"ஈசன்வே றியான்வேறென் றெண்ணுகின்ற பாதகரை
நீசரெனக் கண்டு நினையென்றான்."

"சைவஞ் சிவத்தொடு சம்பந்த மானமையால்
சைவமே யத்துவிதஞ் சாதிக்கும்."

"அரிது மானிட யாக்கையிற் பிறத்தல்மற் றதின்னும்
அரிது வேதநூல் சைவநூ லாலகந் தெளிதல்
அரிதவ் விசேனே நாமென வறிவுமே லிடுதல்
அரிது வாய்ப்பறை யறைந்திடா ததிலடங் குதலே."

"அதுவேநீ யாமென் றருமறைகள் சொல்லும்
எதிர்சிவனே நீயானா யென்னு - முதுசைவம்
வேறேவே றன்றோ சொல் வேதியனே விண்விசம்பும்
வேறேவே றன்றோ விளம்பு."

"சித்தஞ் சிவத்தோ டொருக்கிச் சிவமான
முத்தன் சிவமென மொழிந்திடு மாகமம்
சத்தியஞ் சீவன் சங்கர னென்றே
குற்றமி னான்மறை கூறும் வகுத்தே."

"தோற்றமும் ஒடுக்கமும் சிவத்திலே கூடாதென்று சிவாகமஞ் சொல்லுமே யெனின், நீ ஆகமக் கரைகண்டால் முற்றுந் தெரியும். அஃதெங்ஙனம்? அங்ஙனம் பூர்வகாண்டத்தில் சொல்லும்; உத்தரகாண்டத்தில் வேதம் சொன்னபடியே சிவத்திலே உற்பத்தி லயம் சொல்லும்" என்று சிவஞான வள்ளலார் திருவாய் மலர்ந்தருளியிருத்தலையும்,

“பொன்னை மறைத்தது பொன்னணி பூடணம்
பொன்னின் மறைந்தது பொன்னணி பூடணம்
தன்னை மறைத்தது தன்கர ணங்களாம்
தன்னின் மறைந்தது தன்கர ணங்களே.”

“மரத்தை மறைத்தது மாமத யானை
மரத்தின் மறைந்தது மாமத யானை
பரத்தை மறைத்தது பார்முதற் பூதம்
பரத்தின் மறைந்தது பார்முதற் பூதமே.”

என்று திருமூலநாயனார் திருவாய்மலர்ந்தருளி யிருத்தலையும்,

“போத மென்பதே விளக்கொவ்வு மவித்தைபொய் யிருளாம்
தீதி லாவிளக் கெடுத்திருள் தேடவுஞ் சிக்கா
தாத லாலறி வாய்நின்ற விடத்தறி யாமை
ஏது மில்லையென் றெம்பிரான் சுருதியே யியம்பும்.”

“வேதாக மத்துணி பிரண்டில்லை யொன்றென்னவே வந்தகுருவே” என்று தாயுமானவர் திருவாய் மலர்ந்தருளி யிருத்தலையும்,

“விழித்த பொழுதிற் கனவெனவும் விரைப்பூந் தெரியலரவெனவும்,
தொழிற் செய் மரத்துக் களிநெனவுஞ் சுத்திகாரசித மெனவும்,
பழித்த பூத விகாரமெலாம் பாற மாயை பாறியபின்,
செழித்த சோதிப் பிரபோதச் செய்யோ னினைய திறஞ் செய்தான்.”

என்று பிரபோத சந்திரோதயங் கூறுவதையும்,

“அப்படியே பாசுபத தந்திரத்தில் பசுபதியின் ஆராதனை சொல்லப்பட் டிருக்கின்றது; அதன் கர்த்தா பசுபதி; அதற்கும் அந்தக்கரணத்தின் நிச்சலத் தன்மை யின் வாயிலாக மோட்ச சாதனமான ஞானம் பலமாம்” என்று விசாரசாகரம் 7 - வது தரங்கத்திற் கூறுவதையும்,

என் சித்தத்துள் சிதையாது கொண்டும், சற்குரு நாதன் திருவருளை முன்னிட் டும், கருத்துரைத்தல், கண்ணழித்துரைத்தல், பொழிப்புத் திரட்டல், அகலங் கூறலெ ன்னும் உரைவகையில் சிவஞான போதத்திற்குச் சிறிது கல்வியறிவுடையாரும் எளிதிலறியும் விதமாக ஒருரையெழுதி, அதற்குச் சிவஞானபோதத் தெளிபொருள் விளக்கவுரை என்று பெயர் தந்தனன்.

சிவஞான போதத்தின் முன்னுறு சூத்திரம் திருக்குத் திருசியங்களைப் பகுத்தறிதற்குரிய வகையினையும், பின்னறு சூத்திரம் சாதன சாத்தியங்களைப் பகுத்தறிதற்குரிய வகையினையும், கூறுதல்பற்றி, முன்னறு சூத்திரத்திற்கும் திருக்குத் திருசிய விவேக இயல் என்றும், பின்னறு சூத்திரத்திற்கும் சாதன சாத்திய விவேக இயல் என்றும் பெயர் தந்தனன். திருக்கு - சிவமும் சிவத்தின் பிரதிபிம்பமாயுள்ள சீவர்களும் ஆம்; திருசியம் - மாயாப் பிரபஞ்சமாம்; திருக்கு -

அறிவு; திருசியம் அறிபடுபொருள். சாதனம் - அடியார் பத்தி, ஆலயசேவை, சத்த சத்தின் விவேகம், மகாவாக்கியவுபதேசம், மாயாப் பிரபஞ்சம் மித்தையென்னும் நிச்சயம், பஞ்சாக்கரத் தியானம், அதுவே நான்; நானே அது என்னும் துணிவு, சமாதிகூடல் முதலியனவாம். சாத்தியம் - மலமாயை தன்னோடு வல்வினையின்றி அரன்கழல் செலலாம் (சிவபதமடைதலாம்). சாதனம் - காரணம்; சாத்தியம் - அதனாற் பெறப்படும் பயன்.

சிவஞான போத்தத்திற்கு யான் சுவகபோல கற்பிதமாக வுரையெழுதவில்லை; (சுவகபோல கற்பிதம் - தனது சொந்தக் கற்பனை.) சாஸ்திரப்பிரமாணங்களை யனுசரித்தே யுரையெழுதியிருக்கின்றேன்; சிவஞானபோத வுரையில் அத்தியா வசியகமாக வேண்டிய விடங்களில் வேண்டிய வளவாகத் திருவாசகம், திருக் கோவையார், திருமந்திரம், தேவாரம், சிவ புராணம், கூர்மபுராணம், கந்தபுராணம், திருவாய்மொழி முதலிய எழுபது நூல்களினின்றும் பிரமாணங்களும், அநுமானங் களும், இலக்கணக் குறிப்புக்களும், பதப்பொருள் விளக்கங்களும், பிறவும் எழுதியிருக்கின்றேன். இச் சிவஞானபோதத்தின் முக்கிய விஷயம் அவனே தானாதல், தான் அவனேயாதலாம் (ஜீவப்பிரஹ்ம ஐக்கியமாம்); கௌண விஷயம் திருக்குத் திருசிய விவேகமும், சத்தசத்து விவேக முதலியனவுமாம்; அதனால், அவ்விஷயம் சொல் லப்படுவதே அதற்கு அவ்விஷயத்தோடு சம்பந்தமாம்; அது பிரதிபாத்திய பிரதிபாதக பாவ சம்பந்தமென்று கூறப்படும். பிரதிபாத்தியம் - சொல்லப்படுவதாம்; பிரதிபாதகம் - சொல்வதாம். இங்குச் சிவஞான போதம் பிரதிபாதகமாம்; சீவப்பிரஹ்ம ஐக்கிய முதலியன பிரதிபாத்தியமாம். அதிகாரி புருஷன் மலமாயை தன்னோடு வல்வினை யொழிய அரன்கழல் செலல் (சர்வதுக்க நிவிர்த்தி பரமாநந்தப் பிராப்திவடிவ முத்தியடைதல்) அதன் பயனும்; விவேகம், வைராக்கியம், சமாதிசட்க சம்பத்தி, முமுட்சுத்துவ மென்னும் நான்கு சாதனமு முடையவனே இந்நூலைப் படித்து அதன் பயனைப் பெறுதற் கதிகாரியாவன். விஷயம், சம்பந்தம், பயன், அதிகாரமென்னும் இந்த நான்கினையு மொருங் குணர்ந்து சிவஞான போதத்தை நல்லாசிரியர் வாயிலா கப் படித்து, படித்தவாறு ஒழுகுகின்றவர்க்கு எல்லாம் வல்ல இறைவனாகிய நடராஜப் பெருமா னருளால் மங்கள மனைத்தும் மாறாதுண்டாகு மென்பது ஆன்றோரது துணிபும் அடியேனது நிச்சயமுமாம்.

இச் சிவஞானபோதத் தெளிபொருள் விளக்கவுரையை இற்றைக்குப் பன்னி ரண்டு வருடங்கட்கு முன் வரைந்து எனது ஆப்த நண்பரும் தத்துவ சாஸ்திர விசுவாச முடைய வருமான மங்கலம் - ஸ்ரீமத் ஷண்முக முதலியா ரவர்களிடத்துப் படித்துப் பார்க்கும்படி கொடுத்து வைத்திருந்தேன்; அவர் அதனைப் படித்துப் பார்த்து, பன்முறை இவ்வுரையை யச்சிட்டு வெளியாக்குதல் வேண்டுமென்று வற்புறுத்தி வந்தமையால், அவரபீஷ்டத்தை மேற்கொண்டு அவரோடு இதனை யச்சிட்டு வெளி யாக்கினேன்.

சென்னை ஸ்ரீ கச்சாலேசுவரர் தேவஸ்தான தர்ம கர்த்தரும், மெஸ்ஸர்ஸ் பாரி அண்டு கம்பெனி லிமிடெட், பிராவிடெண்ட் பண்டு டிபார்ட்மெண்ட் மாணேஜருமான ஸ்ரீமத் G. Y. அப்புக்கண்ணு செட்டியாரவர்க ளிடத்துச் சிவஞான போதத் தெளி பொருள் விளக்கவுரையை யச்சிடுவது பற்றிப் பேசிய போது, அவர் இவ்வுரையை

விரைவாக அச்சிட்டு வெளியாக்க வேண்டுமென்று கூறி, அச்சிடுவதற்கு வேண்டிய வளவாகப் பொருளுதவியுஞ் செய்தனர். இவர் இந்நூல் விஷயமாகச் செய்தவுதவியெஞ்ஞான்றுங் கருஅதற் குரியதாம். சாஸ்திர விசாரமும், சிவத்தியானமும், சாது சங்க நேசமும் உடைய இவர்க்கு நடராஜப் பிரபு நல்வாழ் வனைத்தையும் அருள் வாராக.

எனது வேண்டுகோளுக்கிணங்கி வடமொழிச் சிவஞான போத சூத்திரத்திற்குப் பதவுரை எழுதித்தந்த சென்னை, இந்து தியலாஜிகல் ஹைஸ்கூல் தலைமைச் சம்ஸ்கிருத பண்டிதர் பிரஹ்மஸ்ரீ T.E. இரகுநாதாச்சாரியார் அவர்களுக்கு எனது மனமார்ந்த நன்றியைச் செலுத்துகின்றேன்.

மேற்படி ஷண்முக முதலியா ரவர்களும், சென்னை, இந்து தியலாஜிகல் ஹைஸ்கூல் - தமிழ்ப் பண்டிதர் - ஸ்ரீமத் ச. கந்தசாமி முதலியா ரவர்களும் இச் சிவஞானபோதத் தெளிபொருள் விளக்கவுரையை யச்சிடுங்காலத்தில் என்னுடனிருந்து, எனக்குச் செய்த உதவி அளவிறந்ததாம்; அவ்வுதவி ஒருபோதும் மறக்கற்பாலதன்றும்.

(அதிகாரி புருஷர்க்குச் சற்குருவி னுபதேச வாயிலாகச்) சிவஞானத்தைப் போதிக்கும் நூல் என்னும் பொருளுடையதாகிய இச் சிவஞானபோதத்திற்குத் தெளி பொருள் விளக்கவுரையை யெழுதுவதற்குரிய விவேகமெனக் குண்டாதற்குக் காரணபூதராயிருந்த ஸ்ரீ சற்குரு - மகாத்மா - சை. இரத்தின செட்டியா ரவர்களது பெருங்கருணை யென் சித்தத்தின்கண் எக்காலத்தும் நிலைபெறுதற் குரியதாம்.

இந்நூலைச் செப்பமாக அச்சிட்டுத்தந்த சென்னை, திருவல்லிக்கேணி, நோபில் அச்சியந்திரசாலைத் தலைவர் ஸ்ரீமத் கதிர்வேலு முதலியாரவர்களது நன்றியும் மறத்தற் குரியதன்றும்.

இந்நூலின்கண் பிரமப் பிரமாதங்களால் தவறு நேரிட்டிருத்தல் கூடும்; அதனைச் சாஸ்திரக் கண்ணுள்ளார் தெரிவிப்பா ராயின், அது மறுபதிப்புப் புத்தகத் தைச் சுத்தமாக அச்சிடுவதற்குப் பேருபகாரமாம்.

இத் தெளிபொருள் விளக்கவுரையை யெழுதுமாறு என் சித்தத்தின்கண் குருவடிவமாக வெழுந்தருளியிருந்து என்னையேவிவந்த ஸ்ரீ நடராஜப் பிரபு இஃதெஞ்ஞான்றும் நிலை பெறுமாறுங் கருணை புரிவாராக.

இதிற் பிழையுளதாயின், உலகம் பொறுக்க.

வேதாந்த சங்கம், சிந்தாதிரிப்பேட்டை,
சென்னை. 20-2-1929.

கோ. வடிவேலு செட்டியார்.

ஸ்ரீ சாது இரத்தின சற்குரு திருவடி வாழ்க.

விஷய அட்டவணை.

1. முகவுரை.
2. சிறப்புப் பாயிரம்.
3. போற்றுக் கவிகள்.
4. அறிஞ ரபிப்பிராயங்கள்.
5. Introduction.
6. நூல்.
7. வடமொழிச் சிவஞான போத மூலமும் பதவுரையும்;
தென்மொழிச் சிவஞான போத மூலத்துடன்.
8. மேற்கோள் நூற்பெயர்.

இந்நூலுரையாசிரியரின் மாணவருளொருவரும்,
வேலூர், ஊரிஸ் கல்லூரித் தமிழ்ப்பண்டிதருமாகிய
ஸ்ரீமத் கீ. வேணுகோபால் நாயகரவர்களியற்றிய

சிறப்புப் பாயிரம்.

நிலைமண்டில ஆசிரியப்பா.

மங்கல மெங்கு மல்கியே மிளிரும்
பொங்கறி வுலகம் பொலிவு மஃதால்
இங்ஙன நிகழு மிறையருட் போதம்
இஃது நாமஞ் சச்சிதா னந்தம்
மறுபெயரதுசிவ ஞான போதம் 5

ஆகு மதனுக் கந்நா ளொருசிலர்
சிற்சில வுரைக ளியற்றினர் சிறப்பா
யவற்றினு ளபேதந் தோன்ற ததனான்
மிகத்தெளி வாக மிக்குயர் ஞானம்
அகமதிற் பதிய வளவுநூற் கொண்டும் 10

தகவியற் கண்டுந் தந்தன னோருரை
அவனா ரென்னி னறைகுதுஞ் செவ்வே
பவமறு பன்னூற் பதித்தும் பார்த்தும்
சிவமுறு ஞானந் தினமுஞ் சொல்லியும்
பொய்யா மொழிக்குப் பதின்ம ருரையிற் 15

பரிமே லழகர் பகர்ந்தபே ருரைக்குத்
தெளிபொருள் விளக்கந் தெள்ளிதின் வரைந்தும்
மணக்கு டவருரை மாண்புறக் கண்டும்
கைவல்ய முதலாங் கைவரு முத்தித்
தைவநூற் களுக்குத் திகழுரை யியற்றியும் 20

சமயங் கடந்த ஞானப் பரம்பொருள்
நீயென வெனக்கு நேர்மையி னருளிய
போத னெங்குரு புண்ணிய மூர்த்தி
சென்னையிற் சிறந்த சீர்கோ மள்புரி
மன்னியே வாழும் மன்னனாந் தமிழன் 25

கோவடி வேலெனுங் குலவுநற் றவனே.

போற்றுக் கவிகள்.

இந்நூலுரையாசிரியரின் மாணவ ருளொருவரும்,
சென்னை ஹிந்து தியலாஜிகல் ஹைஸ்கூல்
தமிழ்ப் பண்டிதருமாகிய
ஸ்ரீமத் ச. கந்தசாமி முதலியாரவர்களியற்றிய
அறுசீர்க்கழி நெடிலடி யாசிரிய விருத்தம்.

ஆகமத்தி னரும்பொருளை யங்கைநெல்லிக் கனியெனவே யாவ ருக்கும்,
யூகமொத்த சொற்றிருந்த வுவமான முகத்தின லுணர்த்தி ஞானம்,
பாகமொத்த குணமுறச்செய் தஞ்ஞான விருளகற்றிப் பளகி லாத,
ஏகவத்து வாயிலகு மின்ப நிலை யளிக்கின்ற வேற்றம் வாய்ந்த.

தொன்னூலாஞ் சிவஞான போதமெனு நூறனக்குச் சுருதி யாதி,
மன்னூல்கட் கியையத்தெளி பொருள்விளக்க மென்றொருரை வரைந்திட் டானால்,
முன்னூலி னெறி சென்ற விரத்தினசற் குருபாத முளரி யேத்திப்,
பன்னூல்கட் குரைகண்ட பண்பார்கோ வடிவேலெம் பரமன் மாதோ.

உரைகண்டார் முன்புபல ரென்றாலு மவரெல்லா முண்மை ஞானக்,
கரைகண்டா ரனுபவத்திற் கோர்சிறிது மொத்தவுரை கண்டாரில்லை,
நிரைகொண்ட கோவடிவே லெம்பெருமான் சுவானுபவ நிலைக்கி ணங்க,
உரைகண்டா னிவ்வுரையே யனுபூதி மான்கள்கொளு முரைய தாமால்.

இந்நூலுரையாசிரியரின் மாணவருள் ஒருவரும்,
திருக்குறள் மணக்குடவருரைப் பதிப்பாசிரியருமாகிய
சென்னை, சிந்தாதிரிப்பேட்டை,

ஸ்ரீமான் கா - பொன்னுசாமி நாட்டாரவர்க ளியற்றிய
எழுசீர்க்கழி நெடிலடி யாசிரிய விருத்தம்.

ஒங்குறு மோத்தி னுச்சியின் பொருளை யுணர்ந்தவ னப்பொரு டம்மைப்,
பாங்குட னடைவார் பக்குவ நோக்கிப் பகர்பவ னறிவுரு வாளைன்,
தாங்குசீர் வடிவே லெனுந்திரு நாமந் தரித்தவன் றமியனேன் றன்னை,
யீங்குவந் தாண்ட தேசிக மூர்த்தி யின்றமிழ்ப் பாணுவாய் மிளிர்வோன்.

பிறப்பெனும் பொல்லாப் பேதைமை தீர்ந்து பேரின்பம் பெற்றுல குய்யச்,
சிறப்புறு நல்லார் தேர்சிவ ஞான போதத்தின் மெய்ப்பொரு டேர்ந்து,
நிறப்புறு மாறு தெளி பொருள் விளக்க நேருரை நிலவுற வளித்தான்,
திறப்பட விளங்கு மவ்வுரை யருமை சேடற்குஞ் செப்புதற் கரிதே.

அறிஞர் அபிப்பிராயங்கள். ஸ்ரீமத். K.C. முத்துச்சாமி செட்டியாரவர்கள்

அபிப்பிராயம்.

இறைவன் மக்கள்மீதுள்ள பெருங்கருணையினால் அவர்கள் தன்னை (ஆத்மா வை) யறிந்துய்தற்பொருட்டு வேதாகமங்களை இயற்றியருளினார்; அவற்றுள், ஆகமத்தின் ஒரு பகுதியாய் ரௌரவ ஆகமத்தி னொருகோடியி லமைந்துள்ளது சிவஞான போதமாகும். அஃது அபேதபரமான நூலாயிருப்பதறியாது, அதற்குப் பேதபரமாகப் பலர் உரையியற்றி யிருக்கின்றனர்; அதனைச் சம்ஸ்கிருதத்திலிருந்து தமிழ்ச்சூத்திர வடிவமாக மொழிபெயர்த்த தருளிய மெய்கண்டதேவர் மக்களின் பரிபாகத்திற்கேற்றவாறாக அதற்குப் பேதபரமாகவும், அபேதபரமாகவும் உரையியற்றி யுள்ளார். தன்னையறிந் தின்பமுற விருப்புள்ள மக்கட்குப் பேதபரமான உரைகள் மயக்கத்திற் கேதுவாகுமென்ப துட்கொண்டு, சைவக்கோட்டைகளென்று கருதப்படும் திருவாசகம், திருமந்திரம், தேவாரம் முதலிய தமிழ் மறைகளினின்றே சான்று காட்டி, மேற்படி சூத்திரங்கட்கு, தமிழுலகு செய்த தவப்பயனாக அவதரித்து, இலக்கிய - இலக்கண தருக்க வேதாந்தங்களில் நல்லறிவு பெற்று, கைம்மாறு கருதாது அதிகாரி புருஷர்க்கு நாடோறும் அத்துவித வேதாந்த தருக்க போதகா சிரியராயெழுந்தருளித் தமிழ் நாடெங்கும் சிறப்புற்று விளங்கும் எம்பெருமான் ஸ்ரீமத் கோ. வடிவேலு செட்டியாரவர்கள் அபேதபரமாக ஒருரை யியற்றியிருக்கின்றார்கள். ஆன்ற கல்விகேள்விகளின் பயனாக வெளிப்போந்திருக்கும் இவ்வுரை தமிழ்த் தாய்க்கோர் அணிகலமாகவும், மோட்ச வுலகிற்கு ஒரு திறவுகோலாகவும் நிலவுமென்பது என் தாழ்மையான அபிப்பிராயமாம். இந்நூலின் உரை நடையையும், பகுப் பியல்பையும் நோக்க, வடிவேற் பெருமானே இந்நூற்கு அபேதபரமான உரையியற்றுவதற்கு அதிகாரி புருஷராவரென்று கூறுவது மிகையாகாது. பிரஸ்தானத் திரயத்திற்குப் பாஷ்யகாரர்கள் பலபடியாக உரையியற்றி யிருக்கின்றமையின், இறைவனருளிய மெய்நூலாகிய இச்சிவஞான போதத்திற்கு அபேதபரமாக ஒரு விளக்க வுரை வெளிப்போந்திருப்பது தமிழறிஞர்கட்கு ஒரு வாரா விருந்தாகும். உலகத்துள் நிலவும் சமயக் கோட்பாடுகளினத்திற்கும் உறைவிடமாய்த் தினகரன் போல் விளங்கும் ஆரியமத சித்தாந்தத்தில் அதிகாரிகளின் பேதங்களுக் கேற்ற வாறாக மோட்ச சாதநங்கள் படிப்படியாக வகுக்கப்பட்டிருக்கின்றன வென்பது மிகு பிரசித்தமாம். சர்வ தேச கால அவஸ்தையிலும் ஏகவுருவாய்ப் பொங்கித்ததும்பும் சச்சிதாநந்த வெள்ளப்பெருக்கை இத்தேகம் விழுமுன் அங்கை நெல்லிக்கனியெனப் புசித்து இன்புற்றிருக்கச் சிஞ்சாகக்களை அறைகூவி யழைப்பதுபோன்று வடிவேற் பெருமான் தம்மியற்கைப் பெருங் கருணையின லிவ்வுரையை யருளியிருக்கின்ற னர். இதுபோன்ற அரும் பெரும் நூல் பலவற்றிற்கு உரை காணுமாறு நடராஜப் பெருமான் செட்டியாரவர்களுக்கு நல்வாழ்வும் தீர்க்காயுளு மருள்புரியுமாறு தினமும் பிரார்த்திக்கும்

K. C. முத்துச்சாமி செட்டியார், Proprietor,
The Standard Aerated Water Works,
Madras, 23-2-29.

**Opinion of Diwan Bahadur
O. Thanikachellam Chettyar, B. A., B. L.,
Chief Judge, Small Cause Court, Madras.**

The latest production of Vidvan K. Vadivelu Chettiar commentaries on Sivagnana Bodham, is a great contribution to Hindu Philosophy. His ideas do not always run in ancient grooves but are thought - provoking. While in the Vedanta classes which for several (30) years past the Vidwan has been conducting, he has been attempting to instil in the minds of his disciples the varied interpretations which the texts could bear, he has in his commentaries given a permanence to his ideas to enable his teachings to be available to those who have not the privilege of sitting under his feet and listening to his teachings. I have no doubt that the critical study of the subject which he has inaugurated will produce a good crop of students who will take to further critical study and research in the field of Saiva Siddhanta and Vedanta. I wish the author long life of further usefulness in bringing within the grasp of the laymen the vast truths in various branches of Indian Philosophy.

*Waverley House
Egmore.
19-2-29.*

O.THANIKACHELLAM CHETTY.

INTRODUCTION.

A student of the commentator is writing this introduction. This may seem topsy - turvy. But this practice has the sanction of the ancient literary custom behind it. The literary offsprings of great masters of Tamil Literature had at times, none but the students of their parents, as their nurses. The present author Pandit K. Vadivelu Chettiar, a well - known and popular figure in the literary world of South India, brings this commentary on Sivagnana Bodham, as his choice offering to the Goddess of learning. With his usual partiality for me he has given me this liberty of exercising the ancient literary custom above mentioned. But to me, for obvious reasons it is more of a duty than a privilege. Sivagnana Bodham is considered to be the Book of Books of the Saiva Siddhanta and the present commentator claims it as the text book of Vedanta. This is carrying war to the very centre of the enemy's camp and I am to be the standard bearer. In spite of this, what eggs me on, is my conviction that in philosophy there is no counting or breaking of heads but only the playing of the divine aurora around the heads of the warring philosophers. The greater the collision of the minds in this battle - field of all light and no heat, the brighter is the intellectual spark blazing forth. Therefore the child of his intellect, entrusted to me as its nurse, even in the Saiva Siddhanta atmosphere, is all safety itself.

That this commentary is original, no one will dispute. Nor can anyone characterise it as eccentric. It bears all the marks of permanence. The author neither plays to the gallery nor indulges in the empty rhetoric and paltry jargon of cheap philosophy. But a Vedantic commentary is a Vedantic Commentary for all that; and to the Saiva Siddhantins this book will come as a great surprise. For, it has been generally assumed that Sivagnana Bodham is the fountain - head of Saiva Siddhanta philosophy. To them this commentary may look like a nefarious attempt to poison the pristine source of knowledge. May I respectfully suggest to them, a coign of vantage, from which this commentary may be viewed. Even assuming that the present commentator has gone fundamentally wrong, is he not paying by his very act of writing this commentary, the highest possible attribute to Sivagnana Bodham? The Saiva Siddhantin. may be tempted to cry 'save me from my friends', but let him pause for a while and consider the secret of the greatness of the Kural and the Upanishads. The Upanishads are common property of all the Hindus. The Kural is the heritage of all the creeds. Why should Sivagnana Bodham alone be a sectarian tract and no more? The present commentator claims it as his own. Why not? It is his, yours, ours and everybody's. Are we going to deny that Sivagnana Bodham is a universal Gospel? It is the smallest book in the world and ought to have been the greatest book but for the sectarian shelf which it now adorns. No more shall we imprison it in a shelf in the company of cobwebs but it shall be enthroned in our minds. I claim in all humility that the book is the divine revelation that dawned upon the great seer of Tamil land, Meikandan. As a Tamilian, therefore, I pray for that day when each one of the warring sects will write its respective commentary on this universal Gospel. Therefore the present commentator deserves the gratitude of all the Tamil public especially of the ardent admirers of Meikandan,

The commentaries like the present throw out a challenge. They act as spurs to our intellect. We are compelled to re - examine our position. If the old commentary is the correct one it will stand the scrutiny by this searchlight of originality and shine all the more resplendent. If it is defective, the black spots will be revealed and we will learn how to improve it. Why then should we be nervous about a new commentary? Had we not various commentaries written by Saiva Siddhantins? There were various schools of thought among the Saiva Siddhantins themselves and what the world at present chooses to label as Saiva Siddhanta is only that body of doctrines professed by one of such schools and expounded by Sivagnana Yogi in his commentaries. The heated polemics amongst the Saiva Siddhantins who all of them

claimed to be the spiritual descendants of Meikandan, are buried deep in the streams of Lethe. But we hear in the commentaries of Siva-gnana Yogi the echoes of those clashes of arms. In those far off times Sivagnana Bodham must have been much more of a living force than it is in these days of empty words and lip - service. Without collision there is no spark; and uniformity of views leads to intellectual slumber. Variety is the spice of intellectual life as well. The present commentary will relieve us of this monotony. It may also be pointed out that an Advaitic commentary has nothing novel about it. Our late lamented Kuppusami Raju had already written in Tamil, a valuable commentary on the 12 original verses in Sanskrit.

The present commentator has too closely followed the ancient commentaries in interpreting the words of the verses. It need hardly be said that there are other interpretations equally possible and plausible. The present commentator, however has the great tact of following the least line of resistance and that increases the usefulness of this book. The result is a revolution; but it has been effected by a process of conformity to the ancient commentaries. It is true that here and there he has suggested new interpretations to certain words and phrases and these alone have transformed the old Siddhanta commentary into a Vedantic one. "கோற்றிய திதியே" and "அந்தம் ஆதி" in the first verse, "அவை தானேயாய் " in the second, "உணர்த்த உணர்தலின்" in the third, "தமியருள்" in the fifth, "இரண்டு வகையின்" in the sixth, "இலதறியாது" and "இரண்டலா ஆன்மா" in the seventh, "அந்நியம் இன்மையின்" in the eighth, "காட்டலின்" in the eleventh and "கழீஇ" in the twelfth are the important phrases and words for which the present commentator has proposed new interpretations. In these places we get the glimpses of the ancient controversy between the Siddhantins and the Vedantins (if we may use the popular terms.) Even in these places the changes in the interpretation are so slight and so very unobtrusive that they will escape the attention of any one except the diligent student of comparative philosophy. I may be pardoned if I give expression to my personal opinion which nevertheless counts for nothing, that in some places at least the interpretations proposed are more direct to the point, clearer and less involved and that in no place they do violence to the language of the verses. To say more would be to court controversy. Let the reader partake of this intellectual feast so sumptuously provided for us by the commentator and then pronounce his judgment supported by his own experience.

*Tamilagam,
Chintadripet.
23-2-29.*

T. P. MEENAKSHISUNDARAN, M. A., B. L.

உ
சிவமயம்.
திருச்சிற்றம்பலம்.

சிவஞான போதத்

தெளி பொருள்

விளக்கவுரை.

1. திருக்குத் திருசிய விவேக இயல்.

அவதாரிகை.

உலகம் காரியவடிவமாக விருத்தலின்,
தனக்கொரு காரண கர்த்தாவாகிய
முதற்கடவுளை யுடையதெனல்.

அவனவ எதுவெனு மவைமூ வினைமையின்
தோற்றிய திதியே யொடுங்கிமலத் துளதாம்
அந்த மாத்ரி யென்மனார் புலவர்.

(இதன் பொருள்.) அவனவ எதுவெனு மவை - நம்மனோரால் அவனென்றும் அவளென்றும் அதுவென்றும் இரு திணை முக்கூற்றொருமையாகச் சுட்டியறியப்படும் பிரபஞ்சத் தொகுதி, மூவினைமையின் - படைத்தல் காத்தல் அழித்தலென்னு முத்தொழிலின் பயனையுமுறுதற்குரியதாக விருத்தலின், (செய்யப்படு பொருளாகிய தனக்கு ஒரு காரண கர்த்தாவாகிய முதற்கடவுளை யுடையதாம்), தோற்றியதிதியே - (தன் காரண கர்த்தாவாகிய முதற்கடவுளிடத்தே தான்) தோன்றிநின்ற முறையே, ஒடுங்கி - ஒடுங்கிப்போக (மீண்டும்), மலத்து - (சீவர்களது அறம்பாவமென்னும்) கர்மமலங் காரணமாக, உளதாம் - அம்முதற் கடவுளினின்றும் அப்பிரபஞ்சத் தொகுதிபோன்ற தொரு பிரபஞ்சத் தொகுதி) உண்டாவதாம், அந்தம் - (பிரபஞ்சத் தொகுதியின்) அந்தத்திலிருப்பவன், ஆதி - (அதற்குக்) காரணகர்த்தாவாய் முதற் கடவுளாவன், என்மனார் புலவர் - என்று கூறுவர் வேதாகமங்களின் பொருளை யுள்ளவாறுணர்ந்த பெரியோர், (என்றவாறு).

மூவினைமையு முரிமையின் என்பது செய்யுள் விகாரத்தால் மூவினைமை யின் என வந்தது; வினைமை - வினையின் பயன்; எகாரம் தேற்றப் பொருளது.

உலகம் படைத்தல் காத்தல் அழித்தலென்னு முத்தொழிலின் பயனையு முறு தற்குரியதாக விருத்தலின், காரியமாம்; அதனால், தனக்கென்றொரு காரணகர்த்தாவா கிய முதற்கடவுளை யுடையதாம்; அது சீவர்களது கர்மங் காரணமாகத் தன் காரணத்

தின்கண் தோன்றி நின்றவாறே ஒடுங்குவதாம்; அக்காரணம் அம் முதற்கடவுளே யாமென்பது இச்சூத்திரத்தின் திரண்ட பொருளாம்.

“அகரமுதல” என்னும் திருக்குறளின் விசேட உரையில் பரிமேலழகர் “காணப்பட்ட வலகத்தாற் காணப்படாத கடவுட்கு உண்மை கூறவேண்டுதலின், ‘ஆதிபகவன் முதற்றே’ என உலகின் மேல் வைத்துக் கூறினார்” என்று கூறியிருப்பது இச்சூத்திரத்திற் கொத்திருப்ப தறிக.

அவனவளதுவெனக் காணப்பட்ட வலகத்தாற் காணப்படாத காரணகர்த்தாவா கிய முதற்கடவுட்கு உண்மை கூறிய இச்சூத்திரம் உலகம் தோன்றுதற்குக் காரண மும் கூறியவாற்றிக.

யாண்டுப் புகையுண்டு ஆண்டுத் தீயுண்டு என்பதுபோல, யாண்டுக் காரிய முண்டு ஆண்டுக் காரணகர்த்தா உண்டு என்பது பிறழாத சித்தாந்தமாம்.

பிரபஞ்சம் தோன்றிநின்ற முறையே யொடுங்குதலென்பது, பிரபஞ்சம் எந்த முறையில் தோன்றிநின்றதோ அந்த முறையிலே ஒடுங்குதலாம்.

அவை - தொகுதி அல்லது கூட்டம், அந்தம் ஆதி என்பன ஆகுபெயர். தோற்றிய என்பதற்குக் காரணகர்த்தா தோற்றுவிக்கத் தோன்றிய என்று பொருள் கொள்க. காரண கர்த்தா வென்பதில், இங்குக் காரணம் முதற்காரணமும், கர்த்தா நிமித்த காரணமுமாம். இறைவன் உலகத்திற்குச் காரண கர்த்தாவா யிருக்கின்ற னென்புழி, அவன் அதற்கு (சிலந்திப்பூச்சி தன் காரியமாய நூலிற்குத் தானே முதற் காரணமும் நிமித்த காரணமுமா யிருத்தல்போல) முதற்காரணமும் நிமித்தகாரண முமா யிருக்கின்றனென்ப துணர்தற்பாலதாம்.

கடத்திற்குக் குயவன் நிமித்த காரணமாகமாத்திர மிருப்பதுபோல, உலகத்தி ற்கு இறைவன் நிமித்த காரணமாக மாத்திர மிருக்கின்ற னென்பாரது மதம் ‘அந்தமாதி’ என்பதனால் மறுக்கப்பட்டவாற்றிக. செயப்படுபொருட் கிலக்கணம் ‘வினைமுதற் ரெழிற்பயனுவது’ என்பதாகலின், ‘மூவினைமையின்’ என்பதற்கு முத்தொழிலின் பயனையு முறுதற் குரியதாக விருத்தலின் என்று பொருள் கூறப்பட டது.

‘அவனவ ளதுவெனு மவைமூ வினைமையின்’ என்பதனால், உலகிற்கொரு காரணகர்த்தா உண்டென்றும், ‘தோற்றிய திதியே யொடுங்கி மலத்துளதாம்’ என்பத னால், உலகம் தோன்றிநின் ரெடுங்குவதற்குக் காரணம் சீவர்களது கர்மமன்றிப் பிறிதொன்றன்றென்றும், ‘அந்தமாதி’ என்பதனால், உலகத்திற்கு இறைவன் முதற் காரணமாகவும் நிமித்த காரணகவுமிருக்கின்றனென்றும் இச்சூத்திரம் விளக்கிய வாறும்.

உலகம் தோன்றிநின் றெடுங்குவதற்கு இறைவன் முதற்காரணமும் நிமித்த காரணமுமாக விருக்கின்றான்; சீவர்களது கர்மம் துணைக்காரணமாக விருக்கின்றதெ ன்பதாம்.

ஜாலவித்தை செய்வோன் ஜாலவித்தை செய்யச் சங்கற்பித்தவிடத்து அவனிடத்தினின்றும் ஜாலவித்தை தோன்றுவதுபோல, இறைவன் உலகத்தைப் படைக்கச் சங்கற்பித்த விடத்து அவனிடத்தினின்றும் உலகமுண்டாயிற் றென்க. இதனால், இறைவன் உலகத்தைக் * கரணத்தால் படைக்காது சங்கற்ப மாத்திரையாற் படைத்தானென்பது பெறப்படுவதாம்; படவே, ஜாலவித்தைபோல் உலகமு மித்தை யாமென்பது சந்தேக விபரீதமின்றி விளங்குவதாம். இறைவன் உலகத்தைக் கரணத் தாலன்றிச் சங்கற்ப மாத்திரையாற் படைத்தானென்பது

"நோக்காதே யெவ்வளவு நோக்கி னானே
நுணுகாதே யாதொன்று நுணுகி னானே
ஆக்காதே யாதொன்று மாக்கி னானே."

என்று திருநாவுக்கரசு சுவாமிகள் கூறுவதாலும் விளங்குவதாம்.

* குயவன் கடத்தை யுண்டாக்குமிடத்து அதற்குக் கரணம் மண் - தண்டசக்கரம் முதலியனவாம்; இறைவன் உலகத்தைப் படைக்குமிடத்து அதற்கு அவைபோன்ற கரண மில்லையாமென்க

இறைவனுக்கு அச்சங்கற்ப முண்டாதற்குக் காரணம் சீவர்களது கர்மங்களாம். இது "காலபாகத்தால் சீவர்களின் கர்மசம்ஸ்காரத்தால் தனது மாயாசக்தியிலுள்ள சத்துவ குணத்தால் ஜகத்தெல்லாவற்றையும் படைப்பேனென்று பார்த்தார் (பரமேசுவரர்)" என்று பிரஹ்மகீதை இரண்டாவதத்தியாயம் கூறுவதால் செவ்விதாக விளங்குவ தாம். இங்குப் பரமேசுவரர் என்றது மாயையோடு கூடிய பிரஹ்மத்தை. இதனை "மாயையோடு விரவு மந்தச் சிவத்தினின்றும் பழுதைமா சுணமே போல, ஆய்வ பஞ்சீகிருத துக்குமவா காயமும்... உற்பத்தியான" என்று சூதசங்கிதை கூறுவதால் றிக. பழுதை - கயிறு; மாசுணம் - பாம்பு.

நித்திராதோஷத்தோடு கூடியவனிடத்துச் சொப்பனவுலக முண்டாமிடத்து அதற்கு அவன் அபின்ன (வேறுபடாத) நிமித்த உபாதான (முதற்) காரணனாயிருத்தல் போல மாயையோடு கூடிய சிவத்தினிடத்து (பரமேசுவரனிடத்து) உலகமுண்டா மிடத்து அதற்கு அஃது அபின்னநிமித்த உபாதான காரணமாக விருக்கின்றதென் பதாம். (கடமுண்டாதற்குரிய) சத்தியோடு கூடிய மண்ணினின்றும் கடமுண்டாதல் போல, (உலகமுண்டாதற்குரிய) சத்தி (மாயை) யோடு கூடிய சிவத்தினின்றும் உலகமுண்டாகின்றது; கடம் தோன்றி நின்றழிந்த மண்ணினின்றும் அந்தக்கடமே தோன்றாது வேறு கடம் தோன்றுவதுபோல, உலகம் தோன்றி நின்றழிந்த சிவத்தினி ன்றும் அந்த வுலகமே தோன்றாது வேறு உலகம் தோன்றுகின்றது; கயிறு விகார மடையாதிருக்க, அதினின்றும் பாம்பு கற்பிதமாக வுண்டாதல்போல, இறைவன்

விகாரமடையாதிருக்க, அவனிடத்தினின்றும் உலகம் கற்பிதமாக வுண்டாயிருக்கின்றது என்பது இங்குக் கூர்ந்துணர்தற்பாலதாம்.

சிலந்திப்பூச்சி தன்னிடத்துத் தோன்றும் நூலிற்குத் தானே முதற்காரணமாகவும் நிமித்த காரணமாகவு மிருத்தல் போல, இறைவன் தன்னிடத்திற் றேன்றும் உலகத்திற்குத் தானே முதற் காரணமாகவும் நிமித்த காரணமாகவு மிருக்கின்ற னென்புழி, சிலந்திப்பூச்சி தன்னிடத்திற் றேன்றும் நூலிற்கு ஜடப்பிரதானத்தால் முதற் காரணமாகவும் சித்துப் பிரதானத்தால் நிமித்த காரணமாகவு மிருத்தல்போல, இறைவன் தன்னிடத்துத் தோன்றும் உலகத்திற்கு ஜடப் பிரதானத்தால் முதற்காரண னாகவும் சித்துப் பிரதானத்தால் நிமித்தகாரண னாகவுமிருக்கின்ற னென்ப துணரற் பாற்றும்.

சேதனம் (அறிவு) மாயாபரிதமா யுள்ளபோது சிவமென்றும், மாயாசகிதமா யுள்ளபோது சிவனென்றும் சாஸ்திரங்களாற் கூறப்படுகின்றது. சிலந்தியுடம்போடு கூடிய உயிர் சிலந்திப்பூச்சியாக விளங்குவதுபோல, மாயையோடு கூடிய சிவம் சிவனாக விளங்குகின்ற தென்பது இங்கின்றியமையாதுணர்தற்பாற்றும்.

"ஈசுவரனே சகத்திற் குபாதான காரணமாயும் நிமித்த காரணமாயு மிருக்கி ன்றான். அது, ஒரே சிலந்திப்பூச்சி தன் வலைக்கு உபாதான காரணமா காரணமாயும் நிமித்த காரணமாயும் இருப்பது போலாம். சிலந்திப் பூச்சியின் சடசரீரம் அதன் வலைக்கு உபாதான காரணமாம்; சிலந்தியின் சரீரத்துள்ள சேதனபாகம் நிமித்த காரணமாம். ஆதலால், ஒரு ஈசுவரனையே நிமித்த காரணமாகவும் உபாதான காரணமாகவும் அங்கீகரித்தலில் ஒரு திருஷ்டாந்தமு மில்லையெனக்கூறின், சிலந்தியைப்போல் ஈசுவரனது சரீரமான ஜடமாயை ஜகத்திற்கு உபாதான காரண மாம்; அதன் சேதனபாகம் நிமித்த காரணமாம். இவ்விதத்தால் ஒரே ஈசுவரன் ஜகத்திற்கு உபாதானமும் நிமித்த காரணமுமாவன் என்பதில் திருஷ்டாந்தம் சிலந்தியும், முக்கிய திருஷ்டாந்தம் சொப்பனமுமாம்." என்று விசாரசாகரம் 5 - வது தரங்கத்திற் கூறுவது மறிக.

கடத்திற்குக் குயவன் நிமித்த காரணமாக மாத்திரமிருத்தல்போல, உலகத்தி ற்கு இறைவன் நிமித்த காரணமாக மாத்திர மிருக்கின்றான்; அதனால், அவன் அதற்கு முதற்றாரணனாகானெனின், அஃது இறைவன் சர்வகாரண னென்னும் வேதவழக்கி ற்கு மாறியிருத்தலின், பொருந்துவ தன்றும்.

எது காரியத்தின் சொரூபத்தில் பிரவேசிப்ப தில்லையோ, ஆனால், காரியத்தி ற்கு வேறாயிருந்து கொண்டு அதனைச் செய்கின்றதோ, எதன் நாசத்தால் காரியம் நாசமடைவதில்லையோ, அது நிமித்த காரணமாம். குடமாகிய காரியத்தைச் செய்யும் நிமித்த காரணனாகிய குயவன் குடசொரூபத்தில் பிரவேசியாது அதற்கு வேறாயிருத்த லும், குயவன் நாசத்தால் குடம் நாசமாகாதிருத்தலும் இங்குணரப் படுமாயின், இறைவன் உலகிற்கு நிமித்த காரணனேயன்றி முதற் காரண னல்லவென்பது பெருங் குற்ற முடையதா மென்பது நன்கு விளங்குவதாம்.

எது காரியத்தின் சொரூபத்தில் பிரவேசிக்கின்றதோ எஃதின்றிக் காரியத்தின் ஸ்திதி (இருப்பு) இல்லையோ அது முதற்காரணமாம். குடமாகிய காரியத்தில் மண்ணாகிய முதற்காரணம் பிரவேசித்திருப்பதும், மண்ணி னிருப்பாலேயே குடமிருப்பதும் இங்குணர்தற் பாலனவாம். முதற்காரண நிமித்த காரணங்களின் இலக்கணங்களை நன்குணர்ந்தோர்க்கு இறைவன் தன்னிடத்துத் தோன்றி நின்றழியும் உலகத்திற்குத் தானே முதற்காரணமாகவும் நிமித்த காரணமாகவு மிருக்கின்றனெ ன்பது எவ்வாற்றானும் பொருத்த முடையதாமெனத் தோன்றுவதாம். நம்மிடத்திற் றேன்றிநின் றழியும் சொப்பன உலகத்திற்கு நாமேயன்றே முதற்காரணமாகவும் நிமித்த காரணமாகவு மிருக்கின்றோம்; இங்ஙன மிருத்தல் மிகு பிரசித்தமாமன்றோ? இங்ஙனமே இறைவன் உலகத்திற்கு முதற்காரணமாகவும் நிமித்த காரணமாகவு மிருக்கின்ற னென்பது சுருதி யுத்தி அநுபவங்க ளோடு மாறுபாடின்றிய தீர்மானமாம்.

"பிரமன் (உலகை) முன்போலப் படைத்தான்" என்று அநாதி அபிப்பிராயமென் னும் சுருதி கூறுவதால், இறைவன் உலகத்தைச் சீவர்களது காலகர்ம பரிபாகத்திற் கேற்றவாறு சிருட்டிதோறும் முன்போலப் படைத்து வருகின்ற னென்பது பெறப்படு வதாம்; இஃதுணராதார் மாயையி லொடுங்கிய உலகம் தான் ஒடுங்கியவாறே அம்மா யையினின்றும் வெளிப்படுகின்றதெனக் கூறுகின்றனர்; அங்ஙனமாயின், மண்ணிலே ஒடுங்கிய ஓர் ஓட்டைக்குடம் தான் ஒடுங்கியவாறே அம்மண்ணினின்றும் வெளிப் படுதல் வேண்டும். அங்ஙனமின்றென்பது மிகு பிரசித்தமாம். இறைவனுக்குரிய சொரூப லட்சணம் தடஸ்த லட்சணம் என்னு மிரண்டனுள், இறைவன் உலகத்தி ற்குக் காரணகர்த்தாவாக விருக்கின்ற னென்றிங்குக் கூறியது அவனது தடஸ்த லட்சணமாம்.

- (1.) ஒன்றன்கண் எப்போது மிருக்கும் இலக்கணம் (சிறந்த குறி) அதனது சொரூப லட்சணமாம்; அது பிருதிவிக்குப் பிருதிவித்தன்மை இலக்கணமா யிருத்தல் போல் வதாம்.
- (2.) ஒன்றன்கண் ஒருகாலத்திருக்கும் இலக்கணம் அதன் தடஸ்த லட்சணமாம்; அது பிருதிவிக்குக் கந்தம் இலக்கணமா யிருத்தல் போல்வதாம்.

இறைவன் சச்சிதாநந்த வடிவனென்புழி, அச்சச்சிதாநந்தமென்பது அவனுக்குச் சொரூப லட்சணமாம்; இறைவன் உலகத்திற்குக் காரணகர்த்தா என்புழி, அக்காரண கர்த்தாவென்பது அவனுக்குத் தடஸ்த லட்சணமாம். உலகம் இறைனிடத்துத் தோன்றிநின் றழிதல் ஒருகால விசேடத்திலாதலின், அதுகாரணமாக இறைவன் உலகத்திற்குக் காரண கர்த்தாவென ஒருகால விசேடத்தில் கூறப்படுகின்ற னென்க. "எவன் சர்வஞ்ஞானே எவன் சர்வ வித்தோ" என்றற்றொடக்கத்தனவும் இறைவனது தடஸ்த லட்சணமாம்.

சர்வஞ்ஞன் - எல்லாவற்றையும் சாமானிய வடிவமாக அறிபவன்; சர்வவித்து - எல்லாவற்றையும் விசேஷ வடிவமாக அறிபவன்.

சீவர்களது கர்மபரிபாகங் காரணமாக இறைவனிடத்தினின்றும் அநாதியாக உலகம் தோன்றிநின் றெடுங்கிவருகின்ற தென்பது சுருதி சித்தாந்தமாம்; இறைவன் சீவர்களுக்கு அவர்தம் கர்மபோகங்களைக் கொடுக்க உதாசீன (பராமுக) ரானபோது உலகம் தன் காரணத்தில் ஒடுங்குகின்றது; அவர் அவர்களுக்கு அவர்தம் கர்மபோகங்களைக் கொடுக்கச் சன்(எதிர்)முக ராகும்போது அதுபோன்றவுலகம் தன் காரணத்தினின்றும் வெளியாகின்ற தென்பதும் சுருதி சித்தாந்தமாம் இதனால், உலகத்தோற்ற முதலியன சீவனுடைய கர்மாதீனமா மென்பது பெறப்படுவதாம். காணப்பட்ட உலகத்தால் காணப்படாத இறைவனுக்கிருப்புக் கூறவேண்டுதலின், அதுபற்றி நம்மனோர் முன்னர் இறைவனது தடஸ்த லட்சணத்தையும், பின்னர் அதுவாயிலாக அவனது சொரூப லட்சணத்தையும் உணர்தற் குரியராகின்றனர்; அவ்வியைபு பற்றி இச்சூத்திரம் இறைவனை உலகத்தின் தோற்றமுடைமை - நிலையுடைமை - ஒடுக்க முடைமை வாயிலாக வுணர்த்திய தென்க. இதனை வேதாந்த துடாமணி "சாகைநுனி மதியுளதென் றுணர்த்தலிற்பூ தாதி சகமாய காரணங்கொண் டறிவுணர் த்தல் தடத்தம்" என்று கூறுவதாலுமறிக. தடத்தலட்சணம் - சிறப்பியல்பாம்; சொரூப லட்சணம் - பொதுவியல்பாம்.

இறைவனைச் சுருதி நிர்விகார வடிவெனென்று கூறுதலின், அவன் உலகோற் பத்தி முதலியவற்றைச் செய்வது எங்ஙனமாமெனின், நாம்விகாரமடையாதிருக்க, நம்மிடத்துச்சொப்பன உலகுதோன்றி நின்றெடுங்குதல்போல, இறைவன்விகார மடையாதிருக்க, அவனிடத்து உலகு தோன்றிநின் றெடுங்குகின்ற தென்பதே அதற்கு விடையாம். கயிறு விகார மடையாதிருக்க, அதனிடத்துப் பாம்பு தோன்றி நின்றெடுங்குவதும், குற்றி விகாரமடையாதிருக்க, அதனிடத்துக்கள்ளன் தோன்றி நின் றெடுங்குவதும் இங்குணர்தற் பாலனவாம். "நிர்விகார அத்விதீயப்பிரஹ்ம சொரூபனான ஈசுவரனிடத்துச் சிருஷ்டியாதி வியாபாரமாகிய வெகு தொழில்கள் எவ்வாற்றானுமெனின், சூரியன் இச்சாயத்தனமின்றித் தன்வருஷ (மழை)க் கிரணத் தால் விருஷ்டிருப (மழைவடிவ)மான ஜலத்தைவிட்டு, பின் அந்த ஜலத்தில் தானே பிரதிபிம்பித்து, மேக கிரணத்தால் அதனை மறைத்து, இம(பனிக்)கிரணத்தால் அதனைக் காத்து, உஷ்ண கிரணத்தால் அந்த ஜலத்தைத் திரும்ப வாங்கிக்கொண்டு, அந்தப் பிரதி பிம்பத்தைத் தன்னோடு கூட்டிக் கொள்ளுவன்; அதுபோல, ஈசுவரனும் தன் மாயாசக்தியோடு கூடிச் சித்துப்பிரதானத்தால் நிமித்த காரணனாயும், ஜடப்பிரதானத்தால் உபாதான காரணனாயும் நின்று, புத்தியாதி காரியங்களைச் சிருஷ்டித்து, ஜீவரூபத்தால் தானே பிரவேசித்து, கர்மத்தால் போக்திருவாய் நின்று, நியாமகசத்தியால் போக்கிய போக்திருக்களை நியமித்து, உருத்திரரூபத்தால் அக்காரிய ரூபங்களைச் சங்கரித்து, பின் சுருதிருருபத்தால் அந்தச் சீவனைத் தன்னோடு ஐக்கியஞ்செய்து கொள்ளுவன்" என்று விவேகசிந்தாமணியின் வேதாந்த பரிச்சேதம் கூறுவது இறைவன் சிருஷ்டி, திதி, சங்காரம், திரோபவம், அனுக்கிரக மென்னும் பஞ்சகிருத்தியங்களைச் செய்தும், நிர்விகாரனா யிருக்கின்றனென்பதை நன்கு விளக்குவதாம்.

தமக்கென்றென்றின்றிப் பேசுபவருள் சிலர் உலகம் தனக்கென்றெரு காரண கர்த்தாவையுடைய தன்றென விதண்டை பேசுகின்றனர்; அவர் சூரிய சந்திராதி மண் டலங்களினமைப்பு, அவற்றின் முறைதவறாத ஓட்ட முதலியவற்றை யூகித்துணர்வா

ராயின், உலகம் காரியவடிவமாக விருப்பது; அதனால், தனக்கென்றொரு காரண கர்த்தாவை யுடையதென்பதுணர்ந்து, சந்மார்க்கப் பிரவேசமுடையராய் நல்வாழ்வு பெறுதற் குரியவராவர். அவ்விதண்டை பேசுவோர் உலகம் தனக்கென்றொரு காரண கர்த்தாவை யுடையதென்ப துணர்தற் பொருட்டு, இச்சூத்திரம் உலகந் தனக்கென் றொரு காரண கர்த்தாவையுடையது; (காரண கர்த்தாவின் படைத்தல் காத்தல் அழித்த லென்னும்) முத்தொழிலின் பயனையு முறுதற்குரியதாக விருத்தலின்; சிலந்தி நூல் போல அல்லது சொப்பனவுலகம்போல என்னும் அனுமானப் பிரமாண வடிவந்தோ ன்ற அவனவளதுவெனு மவைமூ வினைமையின்' என்று கூறியதென்க. 'மூவினைமையின்' என்றதனால், உலகம் இறைவனது படைத்தற்றொழிலின் பயனை யும், காத்தற்றொழிலின் பயனையும், அழித்தற் றொழிலின் பயனையும் உறுதற்குரிய தாக விருக்கின்றதென்று கொள்க. உலகம் படைத்தற் றொழிலின் பயனையுறுதல் அது தோற்றன் மாத்திர வடிவமுடையதாதலாம்; காத்தற் றொழிலின் பயனையுறுதல் அதனது தோற்றன் மாத்திர வடிவம் அழியாதிருத்தலாம்; அழித்தற்றொழிலின் பயனையுறுதல் அஃது அவ்வடிவமின்றிக் கெடுதலாம். முத்தொழிலுக்கும் ஆசிரயம் இறைவனும்; அவற்றின் பயனுக்காசிரயம் உலகமாம். முத்தொழிலை யுடையது உலகமெனின், அவை இறைவனுக்கில்லையா மென்பது பெறப்படுவதாம். குயவனிட த்து வினை நிகழாதபோது கடமுண்டாகாமை போல, இறைவனிடத்து வினை நிகழாத போது உலக முண்டாகாதென்பது ஒருதலையாம். ஒருதலை - நிச்சயம்.

இச்சூத்திரம் இறைவன் உலகத்திற்கு அந்தமும் ஆதியுமாக விருக்கின்றனெ ன்று முடிவு கூறினமையின், இறைவன் உலகத்திற்கு அபின்ன நிமித்த வுபாதான காரணமா யிருக்கின்றனென்பது அதனது துணிபாமென்பது பெறப்பட்டவாற்றிக்.

இச்சூத்திரம் 'அந்தமாத்ரி' என்று கூறியதுபோலத் திருஞான சம்பந்த சுவாமிகள் "தோற்றமு மீறு மாகி நின்றாய் சோபுர மேயவனே" என்றும், மாணிக்கவாசக சுவாமிகள் திருக்கோவையாரில் "முன்னு மொருவ ரிரும்பொழின் மூன்றற்கு முற்று மிற்றற், பின்னு மொருவர்" என்றும், திருவாசகத்தில் "ஆதியு மந்தமு மாயி னுருக்கு என்றும், பட்டினத்தடிகள் "நுரையுந் திரையு நொப்புறு கொட்டும், வரையில் சீகர வாரியுங் குரைகடற், பெருத்துஞ் சிறுத்தும் பிறங்குவ தோன்றி, எண்ணில வாகி யிருங்கட லடங்குந் தன்மை போலச் சராசர மனைத்தும், நின்னிடைத் தோன்றி நின்னிடையடங்குநீ, ஒன்றினுந் தோன்ற யொன்றினு மடங்காய்" என்றும் கூறுவ தறிக.

சிருஷ்டி இருவகைப்படுமென்பதையும், சங்காரம் நால் வகைப்படு மென்பதையும் வேதாந்த பரிபாஷை விஷய பரிச்சேதத்திற் காண்க.

அவனவளவ ரென்னும் உயர்திணைப் பொருள்களுள் அவரென்பது அவன் அவன் அவள் என்பதன் கூட்டமன்றி வேறின்மையின், அதனையொழித்தும், அவையென்பது அது என்பதன் கூட்டமன்றி வேறின்மையின், அதனையொழித்தும், யான் யாம் என்னும் தன்மையும், நீ நீர் என்னும் முன்னிலையும், அவன் அவள் அது என்பவற்றின் கூட்டமன்றி வேறின்மையின், அவற்றை யொழித்தும், உலகம் அவன் அவள் அது என்பவற்றின் கூட்டமன்றிப் பிறிதொன்றன்றென்பது தோன்ற

இச்சூத்திரம் 'அவனவ ளதுவெனு மவை' என்று கூறியதென்க. இதனால், உலகம் உயிர்ப்பொருள் உயிரில் பொருளென்பவற்றின் கூட்டமாமென்பது பெறப்பட்டமை காண்க. உயிர்ப் பொருள் அநாதியாக விருப்பதாகலின், அஃது இறைவனது படைத்தல் முதலிய தொழிற் பயனை யுறுதற்குரியதன்றும்; ஆனால், அது தன் கர்மத்தின் பயனையடைதற் பொருட்டுள்ள ஆண் பெண் அது என்னு முடம்பு முதலியனவே அத்தொழிலின் பயனையுறுதற்குரியனவாக விருக்கின்றன வென்பது இங்குணர்தற் பாலதாம்.

எது எதனினின்றுண்டாகி எதன்கண் நிலைபெற்று, எதன்கண் ஒடுங்குகின்றதோ அதற்கு அதுவே முதற்காரணமாமென்னும் நியமம் இறைவன் உலகத்தின் தோற்றத் திற்கும் இருப்பிற்கும் ஒடுக்கத்திற்கும் காரணமாயிருக்கின்ற னென்று இச்சூத்திரம் கூறுவதால் நன்கு விளங்குவதாம்.

"எப்பொருள் களுக்குந் தோற்றமு நிலையு மிறுதியுந்தன்கணே யாகி, ஒப்பிட வொன்று மின்றியே யென்று முள்ளதா யுரையுணர் விறந்த, வப்பொரு ணேரே யறிந்தபோதெல்லாப் பொருள்களு மறிந்ததா மந்த, மெய்ப்பொருடானே யெப் பொருள் களுமாய் விளங்கலால் வேறிலா மையினால்"

"அந்தத்துள தன்சக்தியை யடைவுற் றுளதாமிச், செந்துக்கள்செய் கருமந்திகழ் காலம்பரு வஞ்செய், தெந்தப் பொருள் களுமாக்குவ னெனவேயிறை யுன்னாப், பந்தப்பட முன்போற்பல வுலகங்கள் படைத்தான்."

"காலமுங் கன்மந் தானும் பரிபாக மான வாரே, ஞாலமுண் டாக நல்ல குணத்தினைக் கலந்து நிற்கும், பாலதொன்றில்லா விந்தச் சத்திமான் படைத்தற் காக, வேலவே யெல்லாமாவோ மென்றுகொண் டிசைந்து பார்த்தான்."

என்று பிரமகீதை கூறுவது இச்சூத்திரப் பொருளை யினிது விளக்குவதாம்.

இறைவன் (மாயையின்) சத்துவம் இராசதம் தாமத மென்னும் குணங்களால் உலகத்தைக் காத்தல் படைத்தல் அழித்தல்களைச் செய்வதுபற்றி முறையே அரி அயன் அரன் என்று கூறப்படுகின்ற னென்பதறியாது, உலகிற் கிறைவன் அரனே பிறரல்லர்; அரியே பிறரல்லரென வாதுரை கூறுவார் "சத்துவ முதலிய குணங்க ளான் மூன்றாகிய வறுதிப்பொருட்கு, அவற்றன் மூவராகிய முதற் கடவுளோடு இயைபுண்டாகலான், அம்மூன்று பொருளையும் கூறலுற்றார்க்கு அம்மூவரையும் வாழ்த்துதல் முறைமையாகலின், இவ்வாழ்த்து அம்மூவர்க்கும் பொதுபடக் கூறினா ரென வுணர்க" என்று பரிமேலழகர் திருக்குறளுரையில் கூறியிருப்பதறிந்து தெய்வமிகழாதிருப்பாராக. அவர் திருஞான சம்பந்த சுவாமிகள் "படைத்தளித் தழிப்பமும் மூர்த்திக ளாயினை" என்று கூறுவதையும், திருமூலர் "ஆதிப்பிரானு மணிமணி வண்ணனும், ஆதிக் கமலத் தலர்மிசை யாயனும், சோதிக்கின் மூன்றுந் தொடர்ச்சியி லொன்றொன்றார், பேதித் துலகம் பிணங்குகின் றுரே." என்று கூறுவ தையும், பாகவத புராணம் "குலவு மூவ ருருவமுங் கொண்டதே" என்று

கூறுவதையும் உணர்வாராக. இதனால், சிவஞானபோதங் கூறும் சிவம் படைத்தளித் தழிப்ப மும்மூர்த்தியாயுள்ள பரம்பொருளா மென்பது தெளிவாகப் புலப்படுவதாம். 1.

அவதாரிகை.

தனது காரியமாய் உலகமனைத்தும் தானேயாயுள்ள (காரண கர்த்தா வாகிய) இறைவன் சீவர்கள் தமது கர்மங்களுக்கேற்றவாறு சுகதுக்கங்களை யநுபவித்தற் பொருட்டு, அவற்றை அவர்தம் கர்மங் காரணமாகவே தனது நியம சக்தியினால் படைத்தளித் தழித்து வருகின்ற நெனல்.

2. அவையே தானே யாயிரு வினையின்
போக்கு வரவு புரிய வாணையின்
நீக்கமின்றி நிற்கு மன்றே.

(இதன் பொருள்.) அவையே - (இறைவன் அவன் அவள் அது என்னும்) அப்பொருள்களைத்துமே, தானேயாய் - (தனது காரியமாயிருத்தலின்) தானேயாய் (இருக்கிறான்; அவனங்ஙன மிருத்தற்குக் காரணம் யாதெனின், அது சீவர்களின் கர்மமாமென அதற்கு விடை கூறுகின்றார்), நீக்கமின்றி நிற்கும் - (அவன் தன்னிடத் துப்) பிரிப்பின்றியுள்ள, ஆணையின் - (தனது) ஆணையாகிய நியமசக்தியினால், இருவினையின் - (சீவர்களது) இருவினை காரணமாக, போக்கு வரவு புரிய - (அவர்கள்) போதலையும் வருதலையும் செய்ய, (தொடர்ச்சியாக முன்போலச் சம்சார வடிவ மாகிய உலகமனைத்தையும் அவை தனக்கு வேறாயிருப்பது போலத் தன்னிடத்தி னின்றும் படைத்தளித் தழித்துத் தான் விகாரமில்லாது), நிற்கும் - நிலைபெற்றிருக் கின்றான், (என்றவாறு).

இறைவன் சீவர்களது கர்மங்காரணமாகத் தனது நியமசக்தியினால் உலகத்தைப் படைத்தளித் தழித்து வருகின்றனென்பது இச்சூத்திரத்தின் திரண்ட பொருளாம்.

இச்சூத்திரம் முன்கூத்திரம் 'மலத்துளதாம்' என்று கூறியதை விரித்துக் கூறிய வாறு காண்க. முன்கூத்திரம் கூறியது புரோவாதமாம்; இச்சூத்திரம் கூறுவது அநுவாதமாம். ஒன்றனை யாதாயினுமொரு நிமித்தத்தால் முன்பு கூறி, அதனையே வேறொரு நிமித்தத்தால் பின்புங் கூறுதல் அநுவாதமாம். இங்கு முன்பு கூறுவது புரோவாதமாம்.

நிற்கும் என்பது புரிய என்பதனோடுஞ் சென்றியைந்து நின்றது. அன்றே - அசைநிலை. அவையே தானே என்னும் ஏகாரமிரண்டனாள், முன்னது எஞ்சாமைப் பொருளிலும் பின்னது பிரிநிலைப் பொருளிலும் வந்தன. முன் சூத்திரம் இறைவன் உலகத்திற்கு அபின்ன நிமித்த வுபாதான காரணனாயிருக்கின்றனென 'அந்தமாதி' என்பதனால் கூறியதை இச்சூத்திரம் 'அவையே தானேயாய்' என்பதனால் வற்புறுத்திக்

கூறினமையின், இறைவன் உலகத்திற்கு நிமித்த காரணமாக மாத்திர மிருக்கின்ற னென்று கூறுவாரது கூற்று மறுக்கப்பட்டவாறு காண்க.

கடத்திற்கு நிமித்த காரணமாக மாத்திரமுள்ள குயவன் அக்கடவடிவமாக விருத்தல் கூடுமோ? அஃது அப்பிரசித்தமாமன்றோ? இறைவன் குயவன்போல உலகத்திற்கு நிமித்த காரணமாக மாத்திர மிருப்பானாயின், அவனவ்வுலக வடிவமாக விருத்தல் கூடுமோ? அஃது ஒருவாற்றானுங் கூடாதன்றோ? இதனால், இறைவன் உலகத்திற்கு நிமித்த காரணமாக மாத்திர மிருக்கின்றான்; அவ்வுலகமாய் மிருக்கின்றனென்று கூறுவார் கூற்று "எழுத்தறிவில்லான் இலக்கண நிறைகடல்"; "பகையியல் பாயிலி படைக்கை மறவன்" என்னும் பிரயோகம் போல்வதாமென்க.

காலம் தன் காரியமனைத்திற்கும் நிமித்த காரணமாக விருந்து அவற்றோடு கூடியிருத்தல் போல, இறைவன் தன்காரியமாய உலகமனைத்திற்கும் நிமித்த காரணமாகவிருந்து அவற்றோடு கூடியிருக்கின்றான்; அதனால், 'அவையே தானே யாய்' என்று கூறப்பட்டதெனின், காலம் தனது காரியமனைத்திலும் கூடியிருப்பினும், எவ்வாற்றானும் அவையாவதன்றும்; அங்ஙனமே, இறைவனும் தனது காரியமனைத்திலும் கூடியிருப்பினும், எவ்வாற்றானும் அவையாகானென்க. இதனால், காரிய வடிவமாக விருப்பது முதற் காரணமேயன்றி நிமித்த காரணமன்றமென்பது நன்கு விளங்குவதாம். கடம் தன் நிமித்த காரணமாய குயவன் வடிவமாகாது தன் முதற் காரணமாய மண்வடிவமாக விருப்பதுணர்ந்தார்க்கு இறைவன் உலகத்திற்கு நிமித்த காரணமாக விருக்கின்றான்; அவ்வுலக வடிவமாகவு மிருக்கின்றனென்று கூறுவார் கூற்று, பொருந்து மாற்றோடு (யுக்தியோடு) பொருந்துவதன்றமென்பது மாறுபாடின்றி விளங்குவதாம்.

காலமென்பது வியவகாரத்தின் பொருட்டு நம்மனோர் கற்பித்துக்கொண்ட ஒரு பதார்த்தமன்றி, குயவன் முதலாயினோர்போல ஒரு பொருளன்றும்; ஆகவே, இறைவன் உலகத்திற்கு நிமித்த காரணமாக மாத்திர மிருக்கின்றனென்பதற்குக் காலத்தை யுவமையாகக் கூறுதல் பொருந்தாது. காலத்தைக் கடம் - படம் போல ஒரு பொருளாகக்கொண்டு அது தனது காரியத்திற்கு நிமித்த காரணமாக விருக்கின்றதெனக் கொண்டாலும், அஃது இறைவன் உலகத்திற்கு முதற் காரணனாயும் நிமித்த காரணனாய் மிருக்கின்றனென்பதற்கும் உவமையாவதாம். அது காலம் தனது காரியமாய சையோகத்திற்குத் தானே முதற்காரணமாயும் நிமித்த காரணமாய் மிருத்தல்போல, இறைவன் தனது காரியமாய வுலகத்திற்குத் தானே முதற் காரணமாயும் நிமித்த காரணமாய் மிருக்கின்றனென்பதாம். காலத்தின் சொருபத்தை நன்காராய்ந்து நோக்குமிடத்து அது தன்னை மறைத்த பந்தமென்னும் அஞ்ஞான மாமென்பது பெறப்படுவதாம். சேதனத்தோடு (சிவத்தோடு) கூடியுள்ள அஞ்ஞானம் சர்வ காரியங்களு முண்டாதற்குக் காரணமாயிருத்தல் பற்றி, அது காலமென்னும் பெயரால் கூறப்படுகின்றது. மாயையோடு கூடிய சிவம் உலகத்திற்குக் காரணமாக விருக்கின்றதென்புமி, அதற்கு மாயை * பரிணாமியுபாதான காரணமாம்; சிவம் விவர்த்த உபாதான காரணமாமெனக் கொள்ளல் வேண்டும்; உலகத்திற்கு + விவர்த்த உபாதான காரணமாகவுள்ள சிவம் அதற்கு நிமித்த காரணமாகவு மிருக்கின்றதென்றும் கொள்ளல் வேண்டும்.

* பால் தயிராகுமிடத்து, தயிருக்குப் பால் பரிணாமி உபாதான காரணமாம்; பால்திரிந்து தயிராதல் காண்க.

† கயிற்றிற்பாம்பு தோன்றுமிடத்து, பாம்பிற்குக் கயிறு விவர்த்த உபாதான காரணமாம்; கயிறு திரியாது அதனிடத்துப் பாம்பு தோன்றுதல் காண்க.

சொப்பனங் காண்பவனது அஞ்ஞானம் அதற்குப் பரிணாமியுபாதான காரணமாகவும் அவன் விவர்த்த வுபாதான காரணமாகவும் நிமித்த காரணமாகவும் இருத்தல் போல, சிவத்தினது அஞ்ஞானம் உலகத்திற்குப் பரிணாமியுபாதான காரணமாகவும் சிவம் விவர்த்த வுபாதான காரணமாகவும் நிமித்த காரணமாகவும் இருக்கின்ற தென்பது இங்குணர்தற் பாலதாம். "காலமோ அவித்தையே; அதுவே சர்வத்திற்கும் ஆதாரமாயிருத்தலால்" என்று சித்தாந்தபிந்து கூறுவது கவனிக்கப்படுமாயின், காலமென்னுஞ் சொல் அவித்தையின் பரியாயப் பெயர்களுள் ஒன்றுமென்பது நன்கு விளங்குவதாம்; விளங்கவே, இறைவன் உலகத்திற்கு நிமித்த காரணமாக மாத்திர மிருக்கின்ற னென்பதைச் சாதிக்கக் காலத்தை உவமானமாகக் கூறுவது பொருந்தாதென்பது பெறப்படுவதாம்.

உபாதான காரணத்திற்கு (பாலிற்கு)ச் சமான சுபாவமுடைய வேற்றுச் சொரூபம் (தயிர்) பரிணாம மெனப்படும்.

அதிஷ்டானத்திற்கு (கயிற்றிற்கு) விபரீதமான சுபாவமுடைய வேற்றுச் சொரூபம் (பாம்பு) விவர்த்தமெனப்படும்

"அந்தச் சீவன் கருமத்தைச் செய்கின்றான்; பலத்தை யிச்சிக்கின்றான்; அந்தச் சீவனது கருமானுசாரமாக அவன் உயர்வு தாழ்வாய் போகங்களை யனுபவித்தற் பொருட்டு ஈசுவரன் சிருஷ்டி செய்கின்றான்; ஆகையால், ஈசுவரனிடத்து விஷம திருஷ்டியும் குரூரத்தன்மையு மில்லையாம். எல்லாவற்றிற்கும் முதலான சிருஷ்டிக்குமுன் கருமமில்லை; பிரதம சிருஷ்டியில், உயர்வு தாழ்வான சரீரங்களையும் போகங்களையும் ஈசுவரன் சிருஷ்டிக்கின்றான்; ஆதலால், ஈசுவரனுக்கு விஷம திருஷ்டி யுண்டென்று ஒருவன் கூறுவானாயின், அது பொருந்தாது; ஏனெனின், சம்சாரம் அநாதி. உத்தரோத்தர சிருஷ்டிக்குப் பூர்வ பூர்வசிருஷ்டியின் கருமம் காரணமாம். எல்லாவற்றிற்கு முதலில் யாதொரு சிருஷ்டியுமில்லை; ஆதலால், ஈசுவரனிடத்துத் தோஷமின்று" என்று விசாரசாகரம் ஐந்தாவது தரங்கம் கூறுவது இச்சூத்திரப் பொருளை விளக்குவதாக விருப்பதுணர்க. இதனால், இறைவன் செங்கோன் மன்னனைப்போலப் பாரபட்சமின்றி, உலகத்தைச் சீவர்களது கருமங் காரணமாகப் படைத்தளித் தமிழ்த்து வருகின்றனென்பது நன்கு விளங்குவதாம்.

இறைவனே உலகெலா மாயின், அவன் அவள் அது என்பனவற்றுள் ஒவ்வொன்றும் அவனே யாதல் வேண்டு மன்றோ? அங்ஙனமாயின், மலமூத்திர முதலியனவும் அவனே யாதல் வேண்டும்; அஃதெவ்வாறு பொருந்துவதா மெனின், இவ்வாறு வினவுவது பொருத்தமற்ற வினாவாம். அது "கூறு நாவே முதலாகக்

கூறுங் கரண மெல்லாநீ, தேறும் வகைநீ திகைப்புநீ தீமை நன்மை முழுதுநீ, வேறோர் பரிசிங் கொன்றில்லை மெய்ம்மை யுன்னை விரித்துரைக்கின், தேறும் வகை யென் சிவலோகா திகைத்தாற் றேற்ற வேண்டாவோ" என்றும், "இன்றெனக் கருளியிருள்கடிந் துள்ளத் தெழுகின்ற ஞாயிறே போன்று, நின்றநின் றன்மை நினைப்பற நினைந்தே னீயலாற் பிறிதுமற் றின்மை, சென்றுசென் றணுவாய்த் தேய்ந்துதேய்ந் தொன்றந் திருப்பெருந் துறையுறை சிவனே, ஒன்று நீயல்லெ யன்றியொன் றில்லை யாருன்னை யறியகிற்பாரே" என்றும் மாணிக்கவாசக சுவாமிகள் திருவாய்மலர்ந்த ருளியிருப்பதால் நன்கு விளங்குவதாம்.

சொப்பனங் காண்பவனிடத்துத் தோன்றும் பொருள்கள் அவனுக்கு வேறுகத் தோன்றினும், உண்மையில் அவை அவனுக்கு வேறான வன்ருமன்றோ? அங்ஙனமே, இறைவனிடத்துத் தோன்றும் உலகமும் அவனுக்கு வேறுகத்தோன்றினும் உண்மையில் அஃது அவனுக்கு வேறுவதன்றி மென்ப துணர்ந்தார்க்கு இறைவன் மலமுத்திர முதலியனவாக விருந்தாலும், உண்மையில் அவன் அவையாகா திருக்கின்ற னென்பது நன்கு விளங்குவதாம். சொப்பனப் பொருள்களுள் ஒவ்வொன்றும், அதனை யுடையானுக்கு வேறுக உண்மைநோக்கி லில்லாமைபோல, இவ்வுலகப் பொருள்க ளுள் ஒவ்வொன்றும் இதனையுடைய இறைவனுக்கு வேறுக உண்மை நோக்கி லில்லையாம்; இதனால், உலகம் இறைவனுக்கு வேறுகத் தோன்றுமாயினும், வேறுகாமலே யிருக்கின்ற தென்பது பெறப்படுவதாம். இச் சித்தாந்தத்தையே இச் சூத்திரம் 'அவையே தானேயாய்' என்று கூறி நிலைபெறச் செய்த தென்க. உலகம் இறைவனுக்கு வேறுகச் சத்தியமாயிருக்குமாயின், அவனுக்குப் பூரணத்தன்மை யொருவாற்றானும் பொருந்தாதாம்; கடத்திற்கு வேறுகவிருக்கும் படத்திற்குப் பூரணத் தன்மை பொருந்துவ தாமோ? ஒருவாற்றானும் பொருந்தா தன்றோ? அங்ஙனமே, இறைவனுக்கும் பூரணத்தன்மை யொருவாற்றானும் பொருந்தாதாம். இது சூதசங்கி தை

"நிருமல சிவன்றன் மாயையாற் கனாப்போ னிருமிக்கப் பட்டன வெல்லாம்,
மருவுகா ரியங்கா ரணத்திற்கு வேறுகாமையின் மாயைரு பந்தான்,
பெருகுமா யையு மற் றதிட்டான மாகும் பிரமத்தின் வேறான தன்று,
குருபரன் னருள்கைக் கொண்டு முக் குறும்புங் கொன்றுயர்ந் தோங்கிய முனிவீர்

என்றும், விவேக சூடாமணி

"சகமிது மெய்யா மாகிற் சத்தியப் பிரமத்திற்குப்,
புகல்பரி பூரணத்துவம் போயிடும் வேதத் திற்கு,
மிகவுமப் பிரமா ணத்து மேவிடும் பரசி வற்கு,
மிகலசத் தியவா தித்வ மெய்திடு மிவைநன் றன்றே"

என்றும் கூறுவதால் செவ்விதாக விளங்குவதாம். கடமும் படமும் உண்மை நோக்கில் வெவ்வேறுக விருத்தல்போல, இறைவனும் உலகமும் உண்மை நோக்கில் வெவ்வேறுக விருக்குமாயின், கடமும் படமும் கண்டமாயும் காரியமாயு மிருத்தல் போல, உலகமேயன்றி இறைவனும் கண்டமாயும் காரியமாயு மிருத்தல்

வேண்டுமென்க. இறைவன் கண்டமாயும் காரியமாயு மிருக்கின்ற னென்பது எவ்வாற்றாலேனும் பொருந்துவ தாமோ? ஒருவாற்றானும் பொருந்துவதென்ற மென்க. இறைவன் உலகத்திற்கு நிமித்த காரணமாக மாத்திர மிருக்கின்றான்; சீவர்கள் உலகப் பொருள்களுள் ஒரு பகுதியாக விருக்கின்றனர்; இங்ஙனமாக, இறைவனே உலகெலா மா யிருக்கின்ற னென்பது எங்ஙனமங்கீகார மாமெனின், இதற்கு விடை சொப்பன வியவகாரத்தைச் சிறிது கவனித்து நோக்கின், எளிதிற் பெறப்படுவதா மென்க. சொப்பன வுலகத்தில் ஒருவன் மகிழ்வடைகின்றான்; மற்றொருவன் வாட்ட மடைகின் றான்; இவ்விருவரும், அச்சொப்பனத்தைக் காண்பானுக்கு வேறாக விருப்பதில்லையாம்; ஆனால், அவர்களது மகிழ்ச்சியும் வாட்டமும் அவனுக்கு வருவதில்லையாம்; அங்ங னமே, இறைவனும் உயிர்களுமா மென்க.

இறைவன் அவிச்சையில் தனது பிரதிபிம்பமாய் அநாதி யாயுள்ள சீவர்களது கர்மபரிபாகத்தை யனுசரித்து, தனது நியம சத்தியினால் தன்னினின்றும் உலகத்தை முன் போலத் தொடர்ச்சியாகப் படைத்தளித் தழித்து வருவதால், உலகம் முன் போலத் தன்காரணத்தில் தோன்றிநின்றழிந்து வருவதா யிருக்கின்றது; சீவர்கள் தமது யதார்த்த சொரூபத்தைச் சிவசொரூபமாந் தேசிகரருளால் உள்ளவாறுணர்ந்து உணர்ந்தவா றிருத்தலைப் பெறுதவளவும் போதலாகிய இறத்தலையும் வருதலாகிய பிறத்தலையு முடையவரா யிருக்கின்றனர். இறத்தலாவது சீவன் தனக்குக் கரும வயத்தாற் கிடைத்த உடம்பைவிட்டு நீங்குதலாம்; பிறத்தலாவது அவன் தனக்குக் கருமவயத்தாற் கிடைத்த பிறிதோருடம்போடு கூடுதலாம். தருக்கப்பரிபாஷை "பிரேத்திய பாவம் மீண்டும் பிறத்தல்; அஃது ஆன்மா பூர்வ வுடம்பைவிட்டுப் புதிய வுடம்போடு கூடுதல்" என்று கூறுவதிங் குணர்தற்பாற்றும். சீவன் தன்னுடம்பை விட்டு நீங்கும்போது அடுத்த வினைக்கேற்றவாறு தான் விரும்பியபடி ஒருடம்பைப் பெறுகின்றான்; அவன் அவ்வுடம்பு வருதற்குரிய காரணத்தை யொழித்தற் பொருட்டே உலகம் முன்போலத் தொடர்ச்சியாக இறைவனால் ஆக்கியளித் தழித்து வரப்படு கின்றது.

"அவாவென்ப வெல்லா வுயிர்க்குமெஞ் ஞான்றும்,
தவாஅப் பிறப்பினும் வித்து"

என்று தமிழ்மறை கூறுவதாலும் அதனது (பரிமேலழகரது) உரையாலும் பிறப்பின் காரணம் இன்னதென்பது நன்கு விளங்குவதாம். சீவர்க்குக் காரணவுடம்பு காரியவுடம்பென இருவகை யுடம்புண்டு; அவற்றுள், காரணவுடம்பு தன்னை மறைத்த பந்தமென்னும் அஞ்ஞானமாம்; காரியவுடம்பு: உருவுடம்பு அருவுடம்பென இரு வகைத்தாம். உருவுடம்பு: தோல் - இரத்தம் - இறைச்சி - மேதை - எலும்பு - மச்சை சுவேதநீரென்னும் எழுவகைத் தாதுக்களாலாயதாம்; அருவுடம்பு: பத்துவகை யிந்திரிய வுணர்வோடும், ஐவகை வாயுக்களோடும், காமவினைவிளைவுகளோடுங் கூடிய மனமாம். உருவுடம்பு ஸ்தூல சரீரமென்றும், அருவுடம்பு சூட்சும சரீரமெ ன்றும் கூறப்படும். அஞ்ஞானம் இவ்விருவகை யுடம்பும் வருதற்குக் காரணமா யிருத்தல்பற்றி, அது காரண உடம்பு (சரீரம்) என உபசாரமாகக் கூறப்படுகின்றது. தன்னை (ஆன்மவடிவ சிவத்தை அல்லது சிவவடிவ ஆன்மாவை) மறைத்த பந்த மென்னும் அஞ்ஞானம் சீவர்களுக்குத் தானே (ஆன்மாவே) சிவமென்றுள்ளவா

றுணர்தலாகிய தத்துவஞான முண்டாமளவும் கெடாதிருப்பதாம்; இஃதுள்ளவளவும் சீவர்களுக்குப்போதலாகிய இறப்பும் வருதலாகிய பிறப்பும் நிகழ்ந்து கொண்டே யிருப்பனவாம். காரணவுடம்பு அநாதியாய் (உற்பத்தி யில்லாததாய்)த் தத்துவ ஞானமுள்ளவா றுண்டாமளவும் கெடாதிருப்பதாம்; காரியவுடம்புகளுள் ஒன்றாகிய அருவுடம்பு உலகத்தை இறைவன் படைக்குங் காலத்திற்றேன்றி அதனையழிக்குங் காலமளவு மிருப்பதாம்; பிறிதொன்றாகிய உருவுடம்பு சீவர்க்கு மரணகாலத் துண்டாகும் அவாவிற் கேற்றவாறு

"மீதிற் காணும் பசம்புற் பனியென மின்மினிக்கு னொளியென வேட்கைகூர்,
வாதைக் காமினி சஞ்சல நெஞ்சென மாறிமாறி வருகண் ணிமையென,
ஊதைக் காலெறி நீர்மேற் குமிழென வும்பர் மேகத்து மின்னென வோர்கணப்,
போதைக் காயிர மானிகை கட்டிவீண் போக்கிப் போக்கிப் புதுமா ளிகைசெய்வான்
(மோகன்)"

என்று பிரபோத சந்திரோதயம் கூறுகின்றவாறும்,

"புல்லாகிப் பூடாய்ப் புழுவாய் மரமாகிப்,
பல்விருக மாகிப் பறைவையாய்ப் பாம்பாகித்,
கல்லாய் மனிதராய்ப் பேயாய்க் கணங்களாய்,
வல்லகர ராகி முனிவராய்த் தேவராய்ச்,
செல்லாஅ நின்றவித் தாவர சங்கமத்துள், எல்லாப் பிறப்பும்"

என்று மணிவாசகப்பிரபு கூறுகின்றவாறுமாக மாறிமாறிப் பல்வேறு திறத்ததாகத் தோன்றித்தோன்றி நின்றழிந்து வருவதாம்; சிவமென்றும் சுத்த சேதனமென்றும் சாஸ்திரங்களால் கூறப்படுகின்ற இறைவனிடத்துக் கயிற்றரவுபோலக் கற்பிதமா யடங்கியுள்ள மாயை சீவர்களது காலகர்ம பரிபாகத்தை யனுசரித்து அவனிடத் துண்டாகுஞ் சங்கற்பத்தால் தானடங்கியிருப்ப தொழிந்து வெளியாகின்றது; அதனோடு கூடியபோது அவன் ஈசனென்று கூறப்படுகின்றான்; மாயை அநாதியாக விருத்தலின் அதன்கண் இறைவனது * பிரதிபிம்ப வடிவராயுள்ள சீவர்களும் அநாதியாக விருக்கின்றனர்; அவர்களது கர்ம பரிபாகத்தை யனுசரித்து, இறைவன் உலகத்தை முன்போலப் படைத்தளித் தழித்து வருகின்றனென்பது வேதாகமங்களின் சித்தாந்தமாம்.

* "விவரணமதத்தில் ஜீவேசுவரர்களுக்கு உபாதி ஒரே அஞ்ஞானமாம்; ஆதலால், இவ்விருவரும் அற்பஞ்ஞர்களா யிருத்தல்வேண்டும். அங்ஙனமாயினும், எந்த உபாதியில் பிரதி பிம்ப முண்டாகின்றதோ அதன் சுபாவம் இஃதாம். உபாதி பிரதிபிம்பத்தில் தன் தோஷத்தை யுண்டுபண்ணுகின்றது; பிம்பத்தி லுண்டு பண்ணுகின்ற தில்லை. கண்ணாடியாகிய உபாதியில் முகத்தின் பிரதிபிம்ப முண்டா கின்றது; கழுத்தின்மே லிருக்கிற முகம் பிம்பமாம். அங்குக் கண்ணாடியாகிய உபாதி யின் பொன்மை - கருமை - சிறுமை முதலிய பலதோஷங்கள் பிரதிபிம்பத்தில் தோற்றுகின்றன; கழுத்தின்மே லிருக்கும் பிம்பத்தில் தோற்றுகின்றதில்லை; அதுபோல, கண்ணாடி ஸ்தானத்து அஞ்ஞானத்திலுள்ள பிரதிபிம்ப ரூபமான ஜீவனிட

த்தில் அஞ்ஞானத்தா லுண்டான அற்பஞ்சுத் தன்மை முதலிய தோஷங்க ளிருக்கி ன்றன; பிம்பரூப ஈசுவரனிடத்தில் தோஷங்களில்லை. ஆதலால், ஈசுவரனிடத்தில் சர்வஞ்சுத் தன்மை முதலியவை இருக்கின்றன; ஜீவனிடத்தில் அற்பஞ்சுத் தன்மை முதலியவை யிருக்கின்றன" என்று விசாரசாகரம் ஆறுவது தரங்கம் கூறுவதிங் கூன்றி யுணர்தற் பாலதாம்.

இறைவனது பிரதிபிம்பமாயுள்ள சீவர்கள் போதல் வருதலாகிய காரியத்தைச் செய் வதெவ்வாறுமெனின், அது பரமசிவனது பிரதிபிம்பமாயுள்ள சுந்தர மூர்த்தி சுவாமி கள் போதல் வருதலாகிய காரியத்தைச் செய்தாற்போல்வதா மென்க. ஜீவர்களுக்குப் பிறப்புண்டாதல் சொப்பன வலகத்தில் ஒருவனுக்கு ஒருடம்புண்டாதல்போல் வதாம்; அவர்களுக்கு இறப்புண்டாதல் அவனுக்கு அவ்வுடம்பு நீங்குதல்போல்வதாம். யோகிகள் பரகாயப் பிரவேசஞ் செய்தலும், அரவு தன்தோலை யுரித்துவிடுதலும் ஜீவர்க்குப் பிறப்பிறப் புண்டெனற்கு முறையே உதாரணமாம். ஜீவர்க்குப் பிறப்பு ண்டாதற்குக் காரணம் கருமமாம்; அஃதுண்டாதற்குக் காரணம் விருப்பு வெறுப்புக்க ளாம்; அவையுண்டாதற்குக் காரணம் "யானெனதென்னும் செருக்கு" என்னும் அபிமா னமாம்; அஃதுண்டாதற்குக் காரணம் அவிவேகமாம்; அஃதுண்டாதற்குக் காரணம் அஞ்ஞானமாம்; அஃதநாதியாக விருப்பதாம். அஃதநாதியாக விருக்கின்ற தென்பதற் குச் சான்று அகம் (நான்) அஞ்ஞானி என்னும் அனுபவமே யாம். ஜீவர்கள் அஞ்ஞான முள்ளவளவும் அவிவேக முதலியவற்றை முன்னிட்டு நல்வினை தீவினைகளைச் செய்து வருகின்றனர்; அவையே அவர்களது பிறப்பிறப்பிற்கு நேர்காரணமாக விருக்கின்றன; அதனால், சீவர்கள் 'இருவினையின் போக்குவரவு புரிய' என்று கூறப்பட்டது. இச்சூத்திரம் 'போக்குவரவு புரிய' என்று கூறியது வாயிலாக அவை யுண்டாதற்கு மூலகாரணமாக ஒன்றுண்டென்றும் கூறியதா மென்க. அது மாயை யாம். மாயை - அவித்தை - அவிச்சை - அஞ்ஞானம் - பாசம் என்பன ஒருபொருட் கிளவிகளாம். பிறப்பிறப்பிற்கு மூலகாரணம் மாயை யென்பது

"பிறப்பதும் பாசத் தாலே பிணிப்பதும் பாசத் தாலே,
இறப்பதும் பாசத் தாலே யிளைப்பதும் பாசத் தாலே,
மறப்பதும் பாசத் தாலே மயக்கமும் பாசத் தாலே,
துறப்பதும் பாசத் தாலே தொழில்களும் பாசத் தாலே"

என்று சிவாகமார்த்த தரிசனம் கூறுவதாலும் நன்கு விளங்குவதாம். சீவர்களது கருமம் சஞ்சிதம் - ஆகாமியம் - பிராரத்தமென மூவகைத்ம்; அவற்றுள், சென்ற ஜன்மங்களிற் செய்யப்பட்டுப் பயனை ஆரம்பஞ் செய்யாதுள்ள கருமம் சஞ்சிதமாம்; இந்த வர்த்தமான (தற்காலத்துள்ள) ஜன்மத்திற் செய்யப்படும். (எதிர்காலத்துப் பயனைக் கொடுப்பதாகிய) கருமம் ஆகாமியமாம்; சென்ற ஜன்மங்களிற் செய்யப்பட்டு இந்த வர்த்தமான ஜன்மத்திற்குக் காரணமாயுள்ள கருமம் பிராரத்தமாம். இம் மூவகைக் கருமங்களில் ஆகாமியம் பயனை ஆரம்பஞ் செய்யாது அந்தக்கரணத்தை உபாதியாகவுடைய சாட்சியின் (ஆத்மாவின்) கண் கற்பிதமாயுள்ள அஞ்ஞானத்தின் ஆவரண வடிவக் களஞ்சியத்தி லிருக்கும்போது சஞ்சிதமென்று கூறப்படுகின்றது; ஆகாமியம் (அகங்காரத்திற்குச் சாட்சியினோடுள்ள தாதாத்மிய மென்னும்) பிரமஜ

தாதாத்மியத்தி லிருப்பதாம்; பிராரத்தம் அஞ்ஞானத்தின் விட்சேப சத்திவடிவ ஆசிரயத்தி லிருப்பதாம். ஆவரண விட்சேப சத்திகளை யுடைய அநாதிபாவரூப பதார்த்தம் மாயையாம். ஆவரண சத்தி மறைப்பைச் செய்யும் சத்தியாம்; விட்சேப சத்தி தோற்றத்தைச் செய்யும் சத்தியாம்.

சின்மாத்திரமாயுள்ள சிவம் குணசகித மன்றும்; அது சந்திரனிடத்துக் கற்பித மாயுள்ள களங்கம்போல, தன்னிடத்துக் கற்பிதமாயுள்ள மாயையோடு கூடியிருக் கின்ற தென்னும் வியவகாரம் நிகழும்போது சிவனென்னும் திருநாமத்தை யேற்று ஆறுகோடி மாயா சத்திகளை யுடையதென்று கூறப்படுகின்றது; அச் சத்திகளுள், நியமசத்தி (நியாமகசத்தி அஃதாவது நியமிக்கும் வல்லமை) யென்பதும் ஒன்றும்; சத்தி சத்தனுக்கு வேறுகவிருப்ப தன்றாகலின், அது சிவனிடத்துச் சமவாய (ஒற்று மைச்) சம்பந்தமாக விருக்கின்றது; அஃதொரு தனிப்பொரு ளன்றென்பதை யுணர்த்த நீக்கமின்றி நிற்கும் ஆணையின் என்று கூறப்பட்ட தென்க. சமவாய சம்பந்தம் - தாதாத்மிய சம்பந்தம் - நீக்கமின்றி நின்றலென்பன ஒருபொருட் கிளவிகளாம்.

இச்சுத்திரம் 'அவையே தானாய்' என்பதனால் அவனவளது என்னும் இருதிணை முக்கூற்றுப் பிரபஞ்சம் இறைவனது காரியமாய் (அஃதாவது இறைவனிடத்துத் தோன்றியதாய்) அவனுக்கு உண்மையில் வேறுகாதிருக்கின்ற தென்றும், 'இருவினையின்' என்பதனால் அவன் பிரபஞ்சமாதற்குக் காரணம் சீவர்களது இருவினை என்றும், நீக்கமின்றி நிற்கும் ஆணையின் என்பதனால் சித்திரகாரனது சித்திர சக்தி அவனுக்கு வேறுகா திருப்பதுபோல, இறைவனது நியமசத்தி அவனுக்கு வேறுகாதிருக்கின்ற தென்றும், 'இருவினையின் போக்குவரவு புரிய' என்பதனால் இறைவன் சீவர்கள் தமது கருமங்களின் பயனை அனுபவித்தற் பொருட்டு, தன்னிடத்தினின்றும் பிரபஞ்சத்தைத் தனக்கு வேறுபோல முன்போலப் படைத்தளித் தழித்து வருகின்றனென்றும் கூறியவாற்றிக. இஃதிங்ஙனங் கூறியதனால், துவைதம் மாயாமாத்திரம் (கற்பிதம்); அத்வைதமே பரமார்த்தம் (யதார்த்தம்) என்னும் சித்தாந் தம் மாறுபாடின்றிப் பெறப்பட்டது. இதனால், இச்சுத்திரம் "ஏகமேவாத்துவிதம் பிரஹ்மம்" என்னும் சுருதி வாக்கியப் பொருளை விளக்கியவாறு முணர்க. அச்சுருதி வாக்கியம் ஏகம் - ஏவ - அத்துவிதம் - பிரஹ்மம் எனப் பிரிபடுவதாம்; அவற்றுள், ஏகம் என்பதன் பொருள் ஒன்று (ஜீவப் பிரஹ்ம ஐக்கியம்) என்பதாம்; ஏவ என்பதன் பொருள் தேற்றம் (நிச்சயம்) என்பதாம்; அத்துவிதம் என்பதன் பொருள் இரண்டாவதில்லாத தென்பதாம்; அஃதாவது மாயாப் பிரபஞ்சமாகிய துவைதம் உண்மையிலில்லை யென்பதாம்; பிரஹ்மம் என்பதன் பொருள் சின்மாத்திர மாயுள்ள சிவமென்பதாம். இவற்றுள், ஏகமென்பது சுவகத பேதமும், ஏவ என்பது சஜாதீய பேதமும், அத்துவிதமென்பது விஜாதீய பேதமும் சிவத்திற்கில்லை யென்பதை விளக் குவனவாம். இதனால், உண்மையில் உள்ளதென்பது சிவமே; இல்லதென்பது மாயாப் பிரபஞ்சமே யென்பது பெறப்படுவதாம்.

(1) ஒரு விருகூத்திற்கு அதன் இலை பூ முதலியன வேறுயிருத்தல் போல்வது சுவகத பேதமாம்;

(2) ஒரு விருகூத்திற்கு அதுபோன்ற மற்றொரு விருட்சம் வேறுபடுத்தல் போல்வது ஸஜாதீய பேதமாம்;

(3) நீர்க்கு மாறாக நெருப்பிருத்தல் போல்வது விஜாதீய பேதமாம்.

"ஏகமேவாத்துவிதம் பிரஹ்மம்" என்பதன் திரண்ட பொருள் அவயவமில்லாதும், தன்போன்ற தில்லாதும், தனக்கு மாறானதில்லாதுமுள்ள பொருளே சிவமென்பதாம். பிரஹ்மத்தைச் சுருதி ஏகமென்று கூறுவதால் அஃது ஈ ஏகமேயாம்; அதற்கன்னியமாக ஒன்று உண்மையாக விருத்தல் கூடாதோ வென்னும் ஆசங்கையைப் பரிகரித்தற் பொருட்டே, பிரஹ்மத்தை ஏகமென்று கூறிய சுருதி அதனோடு நில்லாது, அதனை அத்துவிதமென்றுங் கூறியதென்க. பிரஹ்மத்திற்கு ஏகமென்பது விதிமுக விசேஷணமாம்; அத்துவிதமென்பது மறைமுக விசேஷணமாம். அத்துவிதம் என்பது ந + துவிதம் எனப் பிரிபடுவதாம். இவற்றுள், ந என்பதன் நகரஓற்று (ந்) "நேர்ந்த மொழிப்பொருளை நீக்க வருநகரஞ், சார்ந்த துடலாயிற்றன்னுடல்போம்" என்னும் இலக்கண நூல் விதிப்படி கெட்டுப் போவதாம்; போகவே, அ என நிற்பதாம். இந்த நகரம் இங்கு இன்மைப்பொரு ளுணர்த்துதற்கண் வந்தது. சிலர் எண்ணுப் பெயர்மேல்வந்த நகரம் அன்மைப்பொருளையுணர்த்துவதன்றி இன்மைப் பொருளையும், மறுதலைப் பொருளையும் உணர்த்தாதெனக் கூறுகின்றனர். அவர் கருத்து, துவிதம் என்னும் எண்ணுப்பெயர்மேல் வந்த நகரம் அன்மைப் பொருளை யுணர்த்துவதன்றி இன்மைப் பொருளையும் மறுதலைப்பொருளையும் உணர்த்தாதென்பதாம். அவர், "அஷ்டாநவம் (எட்டில் ஒன்பதில்லை)" என்னும் பிரயோகத்தில் நவம் என்னும் எண்ணுப்பெயர் மேல்வந்த நகரம் இன்மைப் பொருளை யுணர்த்துவதறியார் போலும்! அபஞ்சீகரணம் என்புழியும் எண்ணுப் பெயர்மேல் வந்தநகரம் இன்மைப்பொருளை யுணர்த்துவதறிக. எண்ணுப்பெயர்மேல் வந்த நகரம் இன்மைப் பொருளை யுணர்த்தாதென்பது நியமமாயின், "சதோ ஸஹஸ்ரம் (நூற்றில் ஆயிரமில்லை)"; "ஸஹஸ்ரேநாயுதம் (ஆயிரத்தில் பதினாயிரமில்லை)"; "ஒன்றுளதாயினும் இரண்டில்லை" என்றற்றெடக்கத்துப் பிரயோகங்கள் நிகழுதல் கூடா; நிகழுதலின், எண்ணுப்பெயர்மேல் வந்த நகரம் அன்மைப் பொருளையே யுணர்த்தும்; வேறு பொருளை யுணர்த்தாதென்பது பொருந்தா வுரையாமென்க. அத்துவிதம் என்பதனுள் நகரம் "அநேகம் (ஒன்றல்ல)" என்பதுபோல அன்மைப் பொருளையே யுணர்த்துமாயின், அது துவிதமல்ல (இரண்டல்ல) என்னும் மயக்கப்பொருளையே யுணர்த்துவதாம்; என்னை? இரண்டல்ல என்பது ஒன்று, மூன்று, நான்கு முதலியவற்றை யுணர்த்துவதாக விருத்தலினென்க.

"சுருதியே மித்யாத்யாசத்தை நீக்கத் துவைதமே யில்லை" யென்றும், 'ஏகமே வாத்தைவதம் பிரஹ்மம்' என்றும் கூறுவதால், ஈசுவரனும் சீவர்களும் பரமானு பரியந்தமான ஜகத்தும் பிரஹ்மமாத்நிரமே" என விவேகசூடாமணி கூறுவதும்,

"சுருதியினு ளேகமே வாத்துவித மென்னுஞ் சொற்
கிடையு ளேகமெனுஞ் சொல்லதனுக் கயிக்கம்,
அரிதிலுண் ரேவவெனு மிடைசொற்குத் தேற்ற

மத்துவித மெனு மொழிக்குத் துவிதவிலக் காகக்,
கருதுபொருள் வருதலினு லிம்முறையே மாயா
கற்பனைகள் கடந்துநிர வயமாகி யென்றும்,
திரிதலில்சின் மயமாகு மொருபிரமந் தனக்குத் தெரித்த
சுவ கதமுதலா யினமூன்று மிலையே

என்று வேதாந்த சூடாமணி கூறுவதும்,

"துவித மிரண்டாகு மத்துவித மொன்றாகும்
துவிதமயல் கெட்டோய் துணி"

"அத்து விதத்திற் கருத்தம் பலவென்னும்
சிற்றறிவு கொண்டுசில கீழ்"

என்று சித்தாந்த தரிசனம் கூறுவதும் இங்குணர்த்த பாலனவாம்.

இறைவன் சீவர்களது கருமங் காரணமாக உலகைத் தன்னிடத்தினின்றும்
படைத்தளித் தமிழ்து வருகின்ற னென்பதைக் கீழ்வரும் பிரமாணங்களும் வலியுறச்
செய்வனவாம்: -

திருஞானசம்பந்த சுவாமிகள்.

"உரைசேரு மெண்பத்து நான்குநா ருயிரமா யோனி பேதம்,
நிரைசேரப் படைத்தவற்றி னுயிர்க்குயிரா யங்கங்கே நின்றான்"

"புவிமுதலைம் பூதமாய்ப் புலனைந்தாய்
நிலனைந்தாய்க் காண நான்காய்,
அவையவைசேர் பயனுருவா யல்லவுரு வாய்நின்றான்"

திருநாவுக்கரசு சுவாமிகள்.

"தானலா துலகமில்லை சகமலா தடிமையில்லை"
"பின்றனு முன்றனு மானான் றன்னை"
"ஊனாகி யுயிராகி யதனு ணின்ற
வுணர்வாகிப் பிறவனைத்து நீயாய் நின்றாய்"

சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகள்.

"ஊனாயுயி ரானாயுட லானாயுல கானாய்"

மாணிக்கவாசக சுவாமிகள்.

"பூதங்க ளைந்தாகிப் புலனாகிப் பொருளாகிப்
பேதங்க ளனைத்துமாய்ப் பேதமிலாப் பெருமையனை"

திருமூலர்.

"தானே விரிசுடர் மூன்றுமொன் றாய்நிற்கும்
தானே யயன்மா லெனநின்று தாபிக்கும்
தானே யுடலுயிர் வேறன்றி நின்றுளன்
தானே வெளியொளி தானிருட் டாமே"

சூதசங்கிதை.

"பல்லுயிர்க் கருமத்தின் பகுதிக் கேற்புறச்
சொல்பல யோனிக டோறுந் தோற்றமுற்
றல்லலுஞ் சுகமுமிக் கடையும் பல்லுயிர்
புல்லுமா னுடபவம் பொருந்த வற்றுளும்"

ஞான விளக்கம்.

"ஊழா லுடம்புண் டுடம்பால் வினையுண்டு
தாமும் வினையாற் சகமுண்டு"

தத்துவாநுசந்தானம்.

"உண்டாக வேண்டிய பிராணிகளின் புண்ணிய பாவ கருமங்களோடு கூடிய முற்கூறிய விட்சேப முதலிய சக்திப் பிரதானமான மாயா உபகித ஈஸ்வரன் முதலில் 'இந்த ஜகத்து இப்போதுண்டாகத் தகுதியாம்' என்று சங்கற்பித்தான். அச்சங்கற்ப விசித்த ஈஸ்வரனிடத்தினின்றும் முதலில் ஆகாயமுண்டாயிற்று; அதினின்றும் வாயுவுண்டாயிற்று; அதினின்றும் தேயுவுண்டாயிற்று; அதினின்றும் அப்புவுண்டாயிற்று; அதினின்றும் பிருதிவியுண்டாயிற்று."

சிவபுராணம் - ஞானசங்கிதை.

"ஒருவிதையிலிருந்து ஒரு விருட்சம் நாநாவிதமான கொம்பு இலை முதலிய வற்றோ டுண்டாவது போல, இந்தச் சிவபெருமானிடத்திலிருந்து பிரபஞ்சமனைத்தும் தோன்றின. ஜகத்தின் முதலிலும் இறுதியிலும் சிவபெருமானே இருக்கின்றார். சிவபெருமான் ஜகத்திலிருக்கின்றார்; ஜகத்துச் சிவபெருமா னிடத்தி லிருக்கின்றது. நானும் சிவம்; நீயும் சிவம். சிவத்தினுக்கு வேறாக இரண்டாவது பொருளில்லை;

அவ்வா நிரண்டாவதுபொரு ளிருக்குமென நினைத்தல் அஞ்ஞானமேயன்றி ஞானமா காது. காரியமான ஜகத்தில் காரணமான சிவபெருமான் வியாபித்திருக்கின்றாராக லின், காரியத்தைச் சகத்தென்றும், காரணத்தைச் சிவ மென்றும் அறிதல் வேண்டும். அஞ்ஞானத்தாற் காரண காரியங்கள் பேதமாகக் காணப்படுமன்றி ஞானிகட்குப் பேத மில்லை. சகல ஜகத்தும் சிவமயமேயாம்.”

சீவரூப ஆன்மா போக்குவரவு புரிகின்றது (இறப்பும் பிறப்பு மடைகின்றது); இருவினையுடையதாய்; போக்குவரவு புரிவதன்று அது இருவினையுடையதன்று, கடம்போல - என்னும் வியதிரேகி அனுமான வடிவமாக இச்சூத்திரமிருப்பது கவனித்துணர்தற் பாலதாம்.

2.

அவதாரிகை.

சரீர இந்திரிய முதலியவற்றிற்கு வேறாய் அவற்றையறியும் ஆன்மா வொன் றுளதென அனுமான அளவை யாற் கூறல்.

3. உளதில தென்றலி னெனதுட லென்றலின்
ஐம்புல னொடுக்க மறிதலிற் கண்படில்
உண்டிவினை யின்மையி னுணர்த்த வுணர்தலின்
மாயா வியந்திர தனுவினு ளான்மா.

(இதன் பொருள்.) மாயா வியந்திர தனுவினுள் - மாயையின் காரியமாய்ச் சூத்திரப் பாவைபோலுள்ள உடம்பின்கண், இலதென்றலின் - நானென்னு மொரு பொருள் உடம்பு முதலியவற்றிற்கு வேறுகவேனும் உடம்பு முதலியனவாக வேனும்) இல்லையென்று கூறும் பொருளொன்றிருத்தலின், ஆன்மா உளது - (அவ்வில்லையெ ன்னும் சூனியத்திற்கு வேறுக) ஆத்மா இருக்கின்றது, எனதுடலென்றலின் - என்னு டைய வுடம்பென்று வேற்றுமை தோன்றக் கூறும் பொருளொன்றிருத்தலின், ஆன்மா உளது - (அவ்வுடம்பினும் வேறுக) ஆத்மா விருக்கின்றது, ஐம்புலனொடுக்க மறிதலின் - (சொப்பனத்தில்) சுரோத்திரம் - துவக்கு - சட்சு - சிங்ஙவை - கிராண மென்னும் ஐந்திந்திரியங்களின் ஒடுக்கத்தையறியும் பொருளொன்றிருத்தலின், ஆன்மாவுளது - (அவ்விந்திரியங்களுக்கு வேறுக) ஆத்மாவிருக்கின்றது, கண்படில் உண்டிவினை யின்மையின் - (கண்படுதல் அல்லது உறங்குதலென்னும்) சுழுத்தி யின்கண் * (பிராணவாயு உயிர்த்திருந்தும்) சுகதுக்க அனுபவமும் அதற்கேற்ற வியாபாரமும் (அதற்கு) இல்லாமையால், ஆன்மாவுளது - (அப்பிராணவாயுவிற்கு வேறுக) ஆத்மாவிருக்கின்றது, உணர்த்தவுணர்தலின் - (சாக்கிரத்தில் வேதமும் குருவும் நினைவரிய வொருபிரஹ்மம் நீயே யென்று) அறிவிக்க (அதனால் தன்னைப் பிரஹ்மமாக) அறியும் பொருளொன்றிருத்தலின், ஆன்மாவுளது - (பிரஹ்ம சொரூப மாக) ஆத்மாவிருக்கின்றது, (என்றவாறு).

* "கரண மொடுங்க வாயு நிகழ்வென்கொ லென்னி லுடல்காவலாகுமிலதேல், மரண மடைந்த தென்றுதமர்சுட்டி டாமுன் வளைவாலின் ஞானி கொளுமே" என்று சசிவன்ன போதம் கூறுவதிங் குணர்தற் பாலதாம்.

மாயா வியந்திர தனுவினுள் ஆன்மா இலதென்றலினாலும், எனதுடலெ ன்றலினாலும், ஐம்புலனெடுக்க மறிதலினாலும், கண்படில் உண்டிவினை யின்மை யினாலும், உணர்த்த வுணர்தலினாலும், தேகேந்திரிய முதலியவற்றிற்கு வேறாக ஆன்மாவுளதென்பது இச்சுத்திரத்தின் திரண்டபொருளாம்.

மாயா வியந்திர தனுவினுள் ஆன்மா உளது என்னுமாத்திரத்தானும் தேகம் வேறு தேகிவேறு என்பன பெறப்படுவனவாம்; வீடும் அதன்கணிப்புப்பவனும் ஒன்றாகாமை போல, தேகமும் அதன்கணிப்புக்கும் தேகியும் ஒன்றாவ வதில்லையா மென்க.

"இன்னது தேகம் தேகி யிவனென வுணர்வான் யாவன்,
அன்னவன் தன்னைத் தானென் றறிந்தவ னாகு மென்றார்"

என்று கைவல்லிய நவநீதம் கூறுவதிங்குணர்தற்பாற்றும்.

இச்சுத்திரம் * பூட்டுவிற் பொருள்கோளாம்; ஆன்மாவுள தென்றியைந்து நின்றலின். விளங்குதற்பொருட்டு ஒவ்வோரேதுவோடும் ஆன்மாவுளது என்பது கூட்டியுரைக்கப்பட்டது. உண்டிவினை உம்மைத் தொகை நிலைத் தொடர்; உண்டியும் வினையுமென விரிதலின். '(சொப்பனத்தில்) ஐம்புலனெடுக்க மறிதலின்' என்பதனால் சாக்கிரத்தில் அவற்றினெடுங்காமையை ஆத்மா அறிகின்றதென்பது பெறப்படுவ தாம்.

* "எழுவா யிறுதி நிலைமொழி தம்முட்,
பொருளேனக் குடையது பூட்டுவில் லாகும்." என்பது நன்னூல்.

'கண்படில் உண்டிவினை யின்மையின்' என்பதனால் ஆத்மா சுழுத்தியின்கண் தேகேந்திரிய கரணங்களின் சம்பந்தமின்றிச் சுகவடிவமாகவே யிருக்கின்றதென்பது குறிப்பாகப் பெறப்படுவதாம்.

'கண்படில் உண்டிவினை யின்மையின்' என்பதன் பொருள் விளக்கம் வருமாறு: - நம்மனோரது உறக்கத்தில் (சுழுத்தியில்) இந்திரிய அந்தக்கரணங்கள் போல ஒடுங்காது உயிர்த்திருக்கும் பிராணவாயு உண்டியும் வினையுமுடையதா மாயின், ஆத்மாவாம்; அஃது அவையின்றி யிருத்தலின், ஆத்மாவன்றும். மேலும், உறங்குகின்றவனது உடம்பின் மீது பாம்பேறினும், அதனை அவனது பிராணவாயு அறியாதிருத்தல் மிகு பிரசித்தமாமன்றோ? அதனாலும் அஃது ஆத்மாவன்ற மென்க. இதனால், சுழுத்தியில் உண்டியும் வினையு முடைய பொருளொன் றிருக்கின்ற தென்பது பெறப்படுவதாம்; அதுவே ஆத்மாவாம். சுழுத்தியில் ஆத்மாவிற்கு உண்டி

அதனது சொரூபசுகமாம்; வினை அது தனது சொரூப ஞானத்தால் அதனை யறிதலாம்; இதனாற்றான், சுழுத்தியி னின்றும் எழுந்தவன் யானென்று மறியாது சுகமாக வறங்கி னேனென்று கூறுகின்றான். ஒருவன் தான் மானுடனா யிருத்தலைப் பிறிதொரு காரணத்தை யபேட்சியாது தானே அறிதல்போல, சுழுத்தியில் ஆத்மா தான் சுக சொரூபமா யிருத்தலைப் பிறிதொரு காரணத்தை யபேட்சியாது தானே யறிகின்ற தென்க.

சுழுத்தியில் இந்திரியமும் அந்தக்கரணமும் தம் காரணமாகிய அவித்தையில் இலயமாய் விடுதலின், அவையங்கில்லை யாம்; ஆகவே, அங்கு ஆத்மா தனது சொரூப சுகத்தை அவற்றை யபேட்சியாது தானே யறிகின்றதென்க.

சாக்கிரத்திலும் சொப்பனத்திலும் ஆத்மாவிற்கு உண்டியும் வினையுமிருத்தல் மிகு பிரசித்தமாம்.

'ஐம்புல னெடுக்க மறிதலின்' என்று கூறப்பட்டதாயினும் இனம்பற்றிக் கருமேந்திரியங்களின் ஒடுக்கத்தையும் ஆத்மா சொப்பனத்தில் அறிகின்றதென்க. அவை வாக்கு - பாதம் - பாணி - பாயுரு - உபத்தமென்பனவாம். சுரோத்திர முதலியன ஞானேந்திரியங்களாம். இங்கு ஆன்மா சாக்கிரத்தில் ஞானேந்திரிய கருமேந்திரியங்களின் ஒடுங்காமையையும், சொப்பனத்தில் அவற்றின் ஒடுக்கத்தையும் அறிந்து வருகின்றதென்று கொள்ளல் வேண்டும்.

உடம்பு பொய்யாகச் சூத்திரப் பாவைபோல ஆத்மாவின் சந்நிதானத்திலே இயங்குவதாக விருத்தலின், 'மாயா வியந்திர தனுவினுள்' என்று கூறப்பட்டது. இது "செய்கையுஞ்செய் விக்கையுமற் றிருக்குங் காந்தச் சிலைமலை முன்னிரும்புகள் சேட் டிக்கு மாபோல், செய்கையுஞ்செய் விக்கையமற் றிருக்குமென்முன் செடமான வுலகமெலாஞ் சேட்டை செய்யும்" என்று கைவல்லிய நவநீதம் கூறுவதாலும் நன்கு விளங்குவதாம்.

இறைவனிடத்துக் கயிற்றரவு போலக் கற்பிதமாயுள்ள மாயையின் மயமா யுள்ள வுடம்பு கடபடம் போலப் பொய்யாயிருக்கின்ற தென்க. இது "பொய்யினால் மிடைந்த போர்வை", "பொய்விரா மேனிதன்னைப் பொருளெனக் காலம் போக்கி" என்று திருநாவுக்கரசு சுவாமிகள் கூறுவதாலும், "இல்லேயெனு மாயையி லிட்ட னைநீ" என்று அருணகிரிநாத சுவாமிகள் கூறுவதாலும், 'பொய்யெல்லா மொன்றாய்ப் பொருத்திவைத்த பொய்யுடலை' என்று தாயுமான சுவாமிகள் கூறுவதாலும், பிறவாற் றாலும் நன்கு விளங்குவதாம்.

உலகம் காரியமாயிருத்தலின், அதற்கொரு காரணகர்த்தாவாகிய முதற் கடவுள் இன்றியமையாதிருத்தல் வேண்டும்; அஃது அக் காரணகர்த்தாவாகிய முதற்கடவுளிடத்துத் தோன்றிநின் றழிதற்குக் காரணம் சீவர்களது கருமமாமென முன்னிரண்டு சூத்திரமுங் கூறின; இம்முன்றஞ் சூத்திரம் முதற் சூத்திரத்தாலும் இரண்டாஞ் சூத்திரத்தாலும் பெறப்பட்ட ஆன்மாவினுண்மை அதிகாரி புருஷருக்கு ஐயந்திரிபில்லாது தோன்றுதற் பொருட்டு, அனுமான அளவை வாயிலாக ஆன்மா

வென்பதொன்று இல்லத்தின் கண் ஒருவனிருத்தல் போல, உடம்பின்க ணிருக்கின்ற தென்று கூறியதென்க.

தன்னிடத்துக் கற்பிதமாயுள்ள அவித்தை அல்லது அந்தக்கரணத்தின் சம்பந்த த்தால் எண்ணிறந்த சீவர்களாக விருக்கும் ஆத்மாவென்னும் பரியாய நாம்முடைய சிவம் ஒன்றே; அதற்கு வேறுகச் சேதனப்பொரு ளெவ்வாற்றானு மில்லையென்ப துணர்த்துதற் பொருட்டு உள எனப் பன்மையாற் கூறுது, 'உளது' என ஒருமையாற் கூறப்பட்ட தென்க. இதனை

"அகமெனு மான்மா பூரண மேக மநேக விதஞ்சீவர்,
அகமெனு மந்தக் கரணோ பாதிகளள விலை யாதலினால்,
சகமுழு தூங்குளிர் சந்திரனேகஞ் சலசந் திரர்பலராம்,
சகமதி லேரி குளஞ்சிறு குழிசால் சட்டி குடம்பலவால்"

என்றுள்ள திருவாக்கு நன்கு விளக்குவதாம் - நவமணிகளின் சம்பந்தத்தால் நவ மணிகளில் பிரதிபிம்பித்தமையால்) ஒன்பது பெண் வடிவமாயினர் உமாதேவியார்; அப்பெண்கள் பரமசிவனைக் கண்டு மோகித்துக் கருப்பங்கொண்டு ஒன்பது மக்களைப் பெற்றனரென்று கந்தபுராணங் கூறுவதால், சிவம் அவித்தை அல்லது அந்தக்கரணத் தின் சம்பந்தத்தால் எண்ணிறந்த சீவர்களாக விருக்கின்றது; அச்சீவர்கள் கருமவயத் தா லெண்ணிறந்த வியவகாரங்களை யுடையவரா யிருக்கின்றன ரென்பது மாறுபாடி ன்றி விளங்குவதா மென்க.

இறைவனுண்மையையும், தன்னுண்மையையும், அவனுக்கும் தனக்குமுள்ள வேற்றுமை ஒற்றுமைகளையும், வேற்றுமை நீங்கியவிடத்துத் தான் ஒற்றுமையாக விளங்குதலையும், ஒற்றுமையாக விளங்கு மிடத்துப் பிறப்பின் காரணம் ஒளிமுன் னிருள் போலக் கெடுதலையும், பூர்வபுண்ணியகரும பரிபாகத்தா லறிதற்குரியவன் சீவனே; ஆத்மாவின் கற்பித வடிவமாயுள்ள அவன் தன்னைச் சிவமாகச் சாக்கிரா வத்தையில் வேதமும் குருவும் அறிவிக்கத் தான் உண்மையில் சிவமேயென் றறிதற்குரியவனா யிருக்கின்றான்; அவ்வாற்றிதலே சமையலுக்குத் தீயைப்போல முத்திக்கு (பந்தநிவிர்த்திக்கு)ச் சிறந்த சாதனமாம்; அஃதே ஞானசாஸ்திர ஆராய்ச்சி யின் பயனும்; அவன் தன்னுண்மை வடிவத்தை யுணர்ந்தவிடத்து ஆத்மாவென்னும் பரியாய நாம்முடைய சிவமாகவே விளங்குகின்ற னென்பவற்றை வற்புறுத்துதற் பொருட்டு 'உணர்தலின்' என் வாளா கூறுது 'உணர்த்த வுணர்தலின்' என விசேடித் துக் கூறப்பட்ட தென்க. 'உணர்த்த வுணர்தலின்' என் அளவானே உணர்த்த வுணரு தலில்லாத சூனியம் - உடம்பு - இந்திரியம் - பிராணவாயு - அஞ்ஞானம் என்பன ஆத்மா வன்றாமென்பது பெறப்படுமாயினும், அவை யிவையென உணர்த்தற் பொரு ட்டு, அவற்றை இலது என்றற் றெடக்கத் தனவற்றால் இச்சூத்திரம் கூறியதென்க. உணர்த்த உணர்தலில்லாத சூன்யம் - உடம்பு - இந்திரியம் - பிராணவாயு - அஞ்ஞா னம் என்பன ஆன்மாவன்றென இச்சூத்திரம் கூறியதாயினும், இனம்பற்றி உணர்த்த வுணர்தலில்லாத மனம் - புத்தி - சித்தம் - அகங்கார மென்பனவும் ஆத்மா வன்றெ னக் கூறியதாமென்றுங் கொள்ளல்வேண்டுமென்க.

முதற்துத்திரம் காணப்பட்ட பிரபஞ்சங் காரணமாகக் காணப்படாத இறைவ னுண்மையை யுணர்த்தினாற்போல, இச்சுத்திரம் காணப்பட்ட உடம்பு காரணமாகக் காணப்படாத ஆத்மாவி னுண்மையை யுணர்த்தியதென் றிங்குணர்தல் வேண்டும்.

ஈண்டனுமானம் வருமாறு: - மாயா வியந்திர தனுவினுளான்மா உளது என்பது பிரதிஞ்சை; (1) இலதென்றலின், (2) எனதுட லென்றலின், (3) ஐம்புலனெடுக்க மறிதலின், (4) கண்படில் உண்டிவினை யின்மையின், (5) உணர்த்த வுணர்தலின் என்பன ஏது;

பக்கத்தைத் துணிபொரு ளுடையதாகக் கூறும் வாக்கியம் பிரதிஞ்சா வாக்கியமாம். ஈண்டு 'மாயா வியந்திரதனு' என்பது பக்கமாம்; ஆன்மா என்பது சாத்தியமாம் (துணி பொருளாம்).

இன்னுருபு அல்லது ஆனுருபு ஈருக இலிங்கத்தையறிவிக்கும் வாக்கியம் ஏது வாக்கியமாம். இலதென்றலின் முதலிய ஐந்தும் இன்னுருபீருக விருத்தலறிக.

யாண்டு ஆன்மாவில்லை ஆண்டு இலதென்றல் முதலிய வியவகாரம் நிகழ்வ தில்லை, கடம்போல என்பது உதாரண வாக்கியமாம்.

இவ்வனுமானம் கேவலவியதிரேகி அனுமானமாம்.

தருக்க நூல் பிழைத்திருக்கு முடம்பு ஆன்மாவுடையது; பிராணன் முதலிய வற்றை யுடையதாய்; யாது ஆன்மா வுடையதன்று, அது பிராணன் முதலியவற் றை யுடையதன்று, எங்ஙனம் குடம்;

இப் பிழைத்திருக்கு முடம்பு அங்ஙனமன்று; ஆகலின், இங்ஙனமன்று என்று கூறுவது மிங்கொட்டி யுணர்தற் பாலதாம்.

இலதென்றலின் முதலிய ஐந்தேதுக்களுள், இலதென்றலின் என்பது துனியாத்ம வாதியையும், எனதுட லென்றலின் என்பது தேகாத்ம வாதியையும், ஐம்புல னெடுக்க மறிதலின் என்பது இந்திரியாத்ம வாதியையும், கண்படில் உண்டி வினை யின்மையின் என்பது பிராணாத்ம வாதியையும், உணர்த்த வுணர்தலின் என்பது அஞ்ஞானாத்ம வாதியையும் மறுத்து, மாயா வியந்திர தனுவினுளான்மா உளதென்று சாதித்துநின்றன; நிற்கவே, ஒவ்வோரதுவும் ஒவ்வொரு மதம்பற்றிக் கூறப்பட்டதென்பது விளங்குவதாம். இதனால், துனியம் ஆத்மாவன்று; தேகம் ஆத்மா வன்று; இந்திரியம் ஆத்மாவன்று; பிராணன் ஆத்மாவன்று; அஞ்ஞானம் ஆத்மா வன்றென்பது பெற்றும்; இவற்றுள், ஐம்புலனெடுக்க மறிதலி னென்பதனால் சொப்பனத்திலும், கண்படில் உண்டிவினை யின்மையி னென்பதனால் சுழுத்தியிலும், உணர்த்த வுணர்தலி னென்பதனால் சாக்கிரத்திலும் ஆத்மா மாறாதிருக்கின்ற தென்பது பெறப்படுவதாம்; படவே, மனமே ஆத்மாவென்பதும், புத்தியே ஆத்மா வென்பதும், சித்தமே ஆத்மாவென்பதும், அகங்காரமே ஆத்மாவென்பதும் மறுக்கப்

பட்டன வென்க. மனமுதலியன சுழுத்தியில் இந்திரியங்களைப்போல ஒடுங்கிக் கெடுதல் மிகுபிரசித்தமாம்.

இந்திரிய வொடுக்கமுள்ள காலம் சொப்பனமாம்; அதனோடு அந்தக்கரண வொடுக்கமுமுள்ள காலம் சுழுத்தியாம்; இவ்விரண்டும் ஒடுங்காதுள்ள காலம் சாக்கிரமாம்.

மாத்தியமிக பௌத்தர் சூனியமே ஆத்மாவென்றும், சார்வாகர்களுள் ஒரு சாரார் தேகமே ஆத்மாவென்றும், மற்றொரு சாரார் இந்திரியமே ஆத்மாவென்றும், ஹிரண்யகர்ப்ப உபாசகர் பிராணனே ஆத்மாவென்றும், தார்க்கிகர் மனதின் சம்பந்த மில்லாதபோது ஆத்மா சடமாக (மூடமாக அல்லது அஞ்ஞானவடிவமாக) இருக்கி ன்றதென்றும், நாரத பாஞ்சராத்திர மதத்தை யநுசரித்தவர் மனமே ஆத்மாவென்றும், விஞ்ஞானவாத பௌத்தர் புத்தியே ஆத்மாவென்றும் கூறுகின்றனர். ஆத்மா இலதென்பது என்தாய் மலடி என்பதுபோல வியாகாத தோஷமுடையதாம்; ஆத்மா இலது என்று கூறுவதற்குக் காரணமாயிருப்பது யாது? அதுவே ஆத்மாவா மென்க. தேகமே ஆத்மாவென்பது எனதுடலென்று கூறுதலால் பொருந்துவதன்றும்; உடைய தும் உடைமையும் ஒன்றாக யாண்டுமின்மையி னென்க; ஒன்றாமாயின், என்மாடு என்பானும் அம்மாடும் ஒன்றதல் வேண்டும்; அங்ஙனமின்மையின் அது பொருந்து மாற்றோடு பொருந்துவதன்றும். சொப்பனத்தில் இந்திரியங்களின் ஒடுக்கத்தையும் சுழுத்தியில் அவற்றி னொடுக்கத்தோடு அந்தக்கரணத்தி னொடுக்கத்தையும் அறிவ தொன் றிருத்தலின், இந்திரியங்களும் மன முதலியனவும் ஆத்மாவாவ தன்றும். பிராணவாயு சுழுத்தியவஸ்தையிலும் ஜடமாகவே யிருத்தலின், அஃதான்மா வாவத ன்றும். சுழுத்தியினின்று மெழுந்த புருஷன் யானொன்று மறியாது சுகமாக வறங்கி னேனென்று கூறுதலால் ஆத்மா அஞ்ஞான வடிவமுமன்ற மென்க. இதனால், ஆத்மா உடல்பொறி முதலியவற்றினும் வேறாய், அவஸ்தை மூன்றையுமறிவதாயிருப்ப தென்பது பெறப்பட்டது. இஃது ஆத்மாவின் தடத்தலட்சணமாம். ஆத்மா தனது கற்பிதமான அவித்தையின் சம்பந்தத்தால் கர்த்தா போக்தாவாக விளங்குதல் அதற்குத் தடத்த லட்சணமா மென்றும், யதார்த்தத்தில் அது யாதொரு தர்மமு மின்றிப் பரமானந்த போத சொரூபமாக விளங்குதல் அதற்குச் சொரூப லட்சணமா மென்று மிங் குணர்தல் வேண்டும்.

சார்வாகருள் ஒருசாரார் தேகாகாரமாகப் பரிணமித்த நான்கு பூதங்களே ஆத்மாவென்றும், மற்றொரு சாரார் இந்திரியங்கள் தனித்தனியே ஆத்மாவென்றும், இன்னொரு சாரார் இந்திரியங்களின் கூட்டமே ஆத்மாவென்றும், சிலர் மனமே ஆத்மாவென்றும், சிலர் பிராணனே ஆத்மாவென்றும், யோகாசாரர் கூடினிக விஞ்ஞானமே ஆத்மாவென்றும், மாத்தியமிகர்சூனியமே ஆத்மாவென்றும், சமணர் ஆத்மா தேகேந்திரிய முதலியவற்றினும் வேறாகத் தேக பரிமாண முள்ள தென்றும், தார்க்கிகர் ஆத்மா கர்த்தா - போக்தா - ஜடன் - விபுவென்றும், பூர்வமீமாஞ்சகர் ஆத்மா சித்ஜட வடிவமென்றும், சாங்கியர் ஆத்மா கர்த்தாவாகாது போக்தாவாய்க் கேவல் போதசொரூபமா யிருப்பதென்றும் கூறுகின்றனர். அவர் ஆத்மா அவித்தியா சம்பந்தத்தால் கர்த்திருத்வ போக்திருத்துவ முதலிய தர்மமுடையதாக விளங்கு

கின்றது; உண்மையில் யாதொரு தர்மமுமின்றிப் பரமானந்த போதசொருபமாகவே யிருக்கின்ற தென்பதைச் சுருதியுத்தி யனுபவவாயிலாக வுணராமையால், ஆத்மா இலது என்றற் றெடக்கத்தன வற்றைக் கூறுவாராயினர்; அதனால், ஜனனமரண நோய்க் கிலக்காகி வருகின்றனர்; அவர்க்கு நல்லுபதேசஞ் செய்தற் பொருட்டு, இச்சூத்திரம் மிகு முக்கியமாகவுள்ள சூன்யாத்மவாத முதலியவற்றை மறுத்துக்கூறி, ஆத்மா அவஸ்தாத்திரய சாட்சியாய்ச் சச்சிதானந்த சங்கர வடிவமா யிருக்கின்ற தென்று அதன் சொருபத்தை நன்கு விளக்கிய தென்க.

ஆத்மா அவஸ்தாத்திரய சாட்சியாய்ச் சச்சிதானந்த சங்கரவடிவமா யிருக்கின்ற தென்பதை உள்ளவாறுணர்ந்து உணர்ந்தவா றிருப்பவர்க்கன்றி மற்றவர்க்கு ஜனனமரண நோய் நீங்காதென்பது

“ஓர்த்துள்ள முள்ள துணரி னெருதலையாப்
பேர்த்துள்ள வேண்டா பிறப்பு”

என்று திருக்குறள் கூறுவதாலும்,

"சச்சி தானந்த சங்கர னாகவே
அச்ச நீங்குபு தன்னை யறிந்தவன்
துச்ச மாந்துயர் தோன்மலி யாக்கையை
இச்சி யானதை யானென வெண்ணியே."

"தன்னைச் சிவமென் றறிந்தவனே
யறிந்தான் றன்னை யுண்மையாத்
தன்னைச் சிவமென் றறியாதா
னறியா னென்றுந் தன்னுண்மை
தன்னைச் சிவமென் றென்றறிவ
னன்றே பாசந் தனைநீப்பன்
தன்னைச் சிவமென் றறியாதான்
றனக்குப் பிறப்பே துணையாகும்."

என்று பிரபுலிங்கலீலை கூறுவதாலும் நன்கு விளங்குவதா மென்க.

‘ஐம்புல னெடுக்க மறிதலின்’ என்பதனால் சொப்பனத்திலும், ‘கண்படில் உண்டிவினை யின்மையின்’ என்பதனால் சுழுத்தியிலும், ‘உணர்த்த வுணர்தலின்’ என்பதனால் சாக்கிரத்திலு முளதென்று பெறப்பட்ட ஆன்மா ‘இலதென்றலின்’ என்பதனால் சத்ரூபமாயும், ‘ஐம்புல னெடுக்க மறிதலின்’ என்பதனால் சித்ரூபமாயும், ‘கண்படில் உண்டிவினையின்மையின்’ என்பதனால் ஆனந்த ரூபமாயும், ‘உணர்த்த வுணர்தலின்’ என்பதனால் சிவரூபமாய் மிருக்கின்றதென்பது பெறப்படுவதாம். இதனால், சாக்கிர முதலிய அவஸ்தைகளுக்கு வேறாய், சச்சிதானந்த சங்கர வடிவ மாக ஆத்மா இருக்கின்ற தென்பது தெளிவாக விளங்குவதாம். ஆத்மா ஜாக்கிர முதலிய அவஸ்தைகளுக்கு வேறாக விருக்கின்ற தென்பதனால், அது சாக்கிரா

வஸ்தை நிகழ்தற்குரிய ஸ்தூல சரீரத்திற்கும், சொப்பன வஸ்தை நிகழ்தற்குரிய சூட்சும சரீரத்திற்கும், சுழுத்தி யவஸ்தை நிகழ்தற்குரிய காரணசரீர மென்னும் அஞ்ஞானத்திற்கும் வேறுக விருக்கின்ற தென்பது விளங்குவதாம். ஆத்மா ஸ்தூல முதலிய சரீரங்களுக்கு வேறுக விருக்கின்ற தென்பதனால், அஃது அச்சரீரங்களுக்குள் அடங்கிய பஞ்சகோசங்களுக்கும் வேறுக விருக்கின்ற தென்பது பெறப்படுவதாம்.

- (1) பிதா மாதாக்களின் சுக்கில சோணிதங்களா லாகிய ஸ்தூல சரீரம் அன்னமய கோசமாம்;
- (2) சூட்சும சரீரத்தில் பிராணவாயுவும் கருமேந்திரியமுங் கூடிப் பிராணமய கோசமாம்;
- (3) மனமும் ஞானேந்திரியமுங் கூடி மனோமய கோசமாம்;
- (4) பிரத்தியக் ஆத்ம சைதன்னிய சாயையோடு லோகாந்த குந்தம்போன்றுள்ள புத்தியும் ஞானேந்திரியமுங்கூடி விஞ்ஞானமய கோசமாம்;
- (5) காரணசரீர வடிவ அவித்தையும் சாக்கிரத்தில் வனிதாதி விஷயங்களைக் காண்டல் - அடைதல் - அனுபவித்த லென்பனவற்றால் முறையே யுண்டாகும் பிரியம் - மோதம் - பிரமோதமென்னும் திரிவித சுகவிருத்தியும் கூடி ஆனந்த மய கோசமாம்.

இவ்வாறு கூறியதனால், ஆத்மா சரீரத்திரய விலகூணமாம்; பஞ்சகோசத்திற் கப்பாற் பட்டதாம்; அவஸ்தாத்திரய சாட்சியாம்; சச்சிதானந்த சங்கர வடிவமாமென் பது பெறப்பட்டவா றறிக.

நம்மனோர்க்குத் தேகத்திலும், இந்திரியத்திலும், பிராண வாயுவிலும் ஆத்ம புத்தி மிகு பிரசித்தமா யிருத்தலின், இச்சூத்திரம் 'எனதுட லென்றலின்', 'ஐம்புல னெடுக்க மறித்தலின்', 'கண்படில் உண்டிவினை யின்மையின்' என்று தொடர்பாகக் கூறி, அதனால், அவை ஆன்மாவாகா வென்ற தென்க.

"ஆற்று மிவ்வுடம் பிற்பர மைம்புலன்
மாற்று மைம்புல னிற்பர மாமனம்
போற்றும் புத்தி யதிற்பரம் புத்தியிற்
ரேற்று கின்றது காண்பது தொல்பரம்."

என்று பரமார்த்த தரிசனம் (பகவத்கீதை) கூறுவதும்,

"பாராதி பூதநீயல்லை - யுன்னிப் - பாரிந்திரியங்
கரண நீயல்லை, ஆரா யுணர்வுநீ யென்றான் -
ஐய - னன்பா யுரைத்தசொல் லானந்தந் தோழி."

என்று தாயுமான சுவாமிகள் கூறுவதும்,

விரோசன சித்தாந்தம்.

1 - (அன்னமயகோசமே ஆத்மா.)

அங்குச் சில பாமரர்களாகிய விரோசனமதத்தை யனுசரித்தவர்கள் ஸ்தூல சரீரவடிவ அன்னமய கோசத்தையே ஆத்மாவென்கிறார்கள். அவர்கள் தம் சித்தாந்தத்திற்கு இவ்வாறு யுக்தி சொல்லுகின்றார்கள்: -

எதில் நான் என்னும் புத்தி யுண்டாகின்றதோ அஃது ஆத்மாவாம். அந்த நான் என்னும் புத்தி ஸ்தூல சரீரத்திலுண்டாகின்றது.

நான் மனுஷ்யன், நான் பிராமணன் என்னும் உணர்ச்சி எல்லோருக்கும் உண்டாகின்றது. மனுஷ்யத் தன்மை பிராமணத் தன்மைகள் ஸ்தூல சரீரத்திற்குள் இருக்கின்றன; ஆதலால், ஸ்தூல சரீரமே நான் என்னும் புத்திக்கு விஷயமாதலால் ஆத்மாவாம்.

அல்லது, எதில் முக்கியமான பிரீதி உண்டாகின்றதோ அஃது ஆத்மாவாம்.

ஸ்திரீ புத்திரன் தனம் பசு முதலியன ஸ்தூல சரீரத்திற்கு உபயோகப்படுமாயின், அவற்றில் பிரீதி யுண்டாகின்றது; ஸ்தூல சரீரத்திற்கு உபயோகமாகாவிடின், பிரீதி உண்டாகின்றதில்லை.

எதன் நிமித்தமாக அன்னிய பதார்த்தங்களில் பிரீதி யுண்டாகின்றதோ, அந்த ஸ்தூல சரீரத்திலேயே முக்கியமான பிரீதி யிருக்கின்றது; ஆகையால், ஸ்தூல சரீரமே ஆத்மாவாம். அதனை வஸ்திரம் பூஷணம் அஞ்சனம் மஞ்சனம் நாநாவித போஜனங்கள் முதலியவற்றால் சிங்காரித்துப் போஷித்தலே பரம புருஷார்த்தமாம். இஃது அசுர ஸ்வாமியாகிய விரோசனனது சித்தாந்தமாம்.

இந்திரிய ஆத்மவாதியின் மதம்.

2 - (இந்திரியமே ஆத்மா.)

வேறு சிலர் இவ்வாறு கூறுகின்றனர்: - ஸ்தூல சரீரம் ஆத்மாவன்று; ஆனால்,

ஸ்தூல சரீரத்தி லெது விருத்தலால் ஜீவன வியவகார முண்டாகின்றதோ, எது வில்லாவிட்டால் மரண வியவகார முண்டாகின்றதோ, அந்த ஆத்மா ஸ்தூல சரீரத்தினும் வேறும். ஜீவனமும் மரணமும் மும் மரணமும் இந்திரியங்களின் அதீனமா யிருக்கின்றன. சரீரத்தில் இந்திரியமுள்ள வரையில் ஜீவனமுண்டு; இந்திரியங்களி லேதேனுமொன் றில்லாவிட்டால் அப்போது மரணம் சொல்லப்படுகின்றது.

நான். பார்க்கின்றேன், பேசுகின்றேன், கேட்கின்றேன் என்றிவ்வாறு நான் என்னும் புத்தி இந்திரியத்திலிருக்கின்றது; ஆகையால், இந்திரியமே ஆத்மாவாம்.

இரணியகர்ப்பனை உபாசிப்பவர் மதம்.

3 - (பிராணனே ஆத்மா.)

ஹிரண்யகர்ப்ப உபாசகர் பிராணனை ஆத்மாவென்று சொல்லுகின்றார்கள்; அதில் இந்த யுக்தியைக் கூறுகின்றார்கள்.

மரண சமயத்தில் ஒருவனுக்கு மூர்ச்சையுண்டானால் அப்போது அவனது சமீபத்தி லிருக்கும் புத்திரர் முதலியோர் பிராணனிருந்தால் அவன் ஜீவித்திருக்கின்ற னென்றும் பிராண னில்லாவிட்டால் இறந்துபோய்விட்டா னென்றும் கூறுகின்றனர்.

அல்லது, சரீரத்தில் நேத்திரேந்திரியம் இல்லாவிடின், குருடன் சரீரமிருக்கின் றது; சுரோத்திரேந்திரிய மில்லையாயின், செவிடன் சரீரம் இருக்கின்றது; வாக்கிந்தி ரிய மில்லையாயின், ஊமையன் சரீரம் இருக்கின்றது என்றிவ்வாறு எவ்விந்திரி யங்களின் வியாபார மில்லாமலும் சரீரம் நிலைத்தேயிருக்கின்றது. பிராணனில் லாமற் போனால் தேகம் அந்த கூடிணமே மயானம்போல அமங்களமும் பயங்கர முமாய் விழுகின்றது.

நான் பார்க்கின்றேன், கேட்கின்றேன் என்னுமுணர்ச் சியினாலும் இந்திரியங் களுக்கு வேறுகவே ஆத்மா இருப்பதாகச் சித்திக்கின்றது; ஏனெனின், நேத்திர ஸ்வரூபமான நான் பார்க்கின்றேன், சிரவண ஸ்வரூபமான நான் கேட்கின்றேன் என்று பிரதீதியுண்டாயின், இந்திரியமே ஆத்மாவாதல் சித்திக்கும்; ஆனால், நேத்திர முடைய நான் பார்க்கின்றேன், காதுடைய நான் கேட்கின்றேன் என்று பிரதீதியா கின்றது.

ஆதலால், இந்திரியத்திற்கு வேறுகவே ஆத்மா இருக்கின்றது.

சுழுத்தியில் சகல இந்திரியங்களும் இல்லை; அங்ஙனமாயினும், பிராணனி ருத்தலால் ஜீவன வியவகார முண்டாகின்றது; ஆகையால், ஜீவித்தலும் மரித்தலும் இந்திரியங்களின் அதீனமன்று; ஆனால், ஸ்தூல சரீரமும் பிராணனும் பிரிதலை மரணமென்பர். ஆகையால், ஜீவன மரணங்கள் பிராணன் அதீனமா யிருக்கின்றன. அந்தப் பிராணனே ஆத்மாவாம்.

மன ஆத்மவாதி மதம்.

4. (மனமே ஆத்மா.)

வேறு சிலர் இவ்வாறு கூறுகின்றனர்: -

பிராணன் ஜடமாம்; ஆகையால், அது கடம்போல அனாத்மாவாம். பந்த மோகூடங்கள் மனத்தின் அதீனமாயிருக்கின் றன. விஷயத்தில் ஆசக்தியடைந்த மனம் பந்தத்திற்கு ஹேதுவாம்; விஷயவாசனை யின்றிய மனம் மோகூடத்திற்கு ஹேதுவாம். மனத்தின் சம்பந்தத்தினாலேயே இந்திரியம் ஞானத்திற்கு ஹேதுவாம்;

மனத்தின் சம்பந்தமின்றி இந்திரியத்தால் ஞான முண்டாகின்றதில்லை. ஆகையால், சகல வியவகாரங்களுக்கும் மனமே ஹேதுவாம்; அதுவே ஆத்மாவாம்.

விஞ்ஞானவாதி பௌத்தர் மதம்.

5 - (புத்தியே ஆத்மா.)

கூடணிக விஞ்ஞானவாதி என்னும் பௌத்தர் இவ்வாறு கூறுகின்றனர்: - மனத்தின் வியாபாரம் புத்தியின் அதீனமாயிருக்கின்றது; ஏனெனின், புத்தியின் ஆகாரமே மனமாம். ஆதலால், கூடணிக விஞ்ஞானரூப புத்தியே ஆத்மாவாம்; மனது ஆத்மாவன்று. அவர்கள் அபிப்பிராயம் இதுவாம்: -

சகல பதார்த்தங்களும் விஞ்ஞானத்தின் ஆகாரமாகவே யிருக்கின்றன. அந்த விஞ்ஞானம் பிரகாச ரூபமாம். ஒவ்வொரு கூடணத்திலும் விஞ்ஞானம் உற்பத்தி யாய் நாசமடைகின்றது. முன் விஞ்ஞானத்திற்குச் சமானமான வேறு விஞ்ஞானம் உற்பத்தி யாவதால் முன் விஞ்ஞானம் நாசமடைகின்றது. அங்ஙனமே மூன்றாவது விஞ்ஞானத்தின் உற்பத்தி இரண்டாவது விஞ்ஞானத்தின் நாசமாம்; நான்காவதின் உற்பத்தி மூன்றாவதின் நாசமாம். இவ்வாறு நதியின் பிரவாகம் போல விஞ்ஞானத் தின் தாரை தொடர்ந்துகொண்டே யிருக்கின்றது. அந்த விஞ்ஞான தாரை இருவகை யாம்; அவற்றுள், ஒன்று ஆலய விஞ்ஞான தாரையாம்; மற்றொன்று பிரவிர்த்தி விஞ்ஞான தாரையாம்.

நான் நான் என்னும் விஞ்ஞானதாரையை ஆலயவிஞ்ஞான தாரை என்பர்; அதனையே புத்தி யென்பர்.

இதுகடம், இது சரீரம் என்னும் விஞ்ஞான தாரையைப் பிரவிர்த்தி விஞ்ஞான தாரை என்பர்.

ஆலய விஞ்ஞான தாரையி னின்றும் பிரவிர்த்தி விஞ்ஞானதாரை உற்பத்தி யாகின்றது. மனத்தின் ஸ்வரூபமும் பிரவிர்த்தி விஞ்ஞானதாரையி லிருக்கின்றது; ஆதலால், அஃது ஆலய விஞ்ஞான தாரைவடிவ புத்தியின் காரியமாம். அந்தப்புத்தியே ஆத்மாவாம்.

ஆலய விஞ்ஞானதாரையில் பிரவிர்த்தி விஞ்ஞான தாரையின் பாதத்தைச் சிந்தனை செய்தலால், நிர்விசேஷ கூடணிக விஞ்ஞான தாரையின் ஸ்திதியே சித்திக்கின்ற தென்பது அவர்கள் மதத்தில் மோட்சமாம். இவ்விதத்தால் விஞ்ஞான வாதிகள் புத்தியையே கூடணிக ரூபமாயும் ஸ்வயம் பிரகாசரூபமாயும் கற்பித்து ஆத்மாவென்கின்றார்கள்.

பட்டர் மதம்.

6 - (ஆநந்தமயகோசமே ஆத்மா.)

பூர்வமீமாம்சகர்களுள் ஒருவரான வார்த்திககார பட்டர் இவ்வாறு கூறுகின்றார்: - மின்னல்போல ஆத்மா கூடினிகரூப மன்று; ஆனால், ஸ்திரஸ்வரூபமான ஆத்மா ஜடரூபாயும் சேதனரூபமாயும் இருக்கின்றது. பட்டருடைய அபிப்பிராயம் இதுவாம்:

சுழுத்தியிலிருந்து விழித்துக்கொண்டவன் நான் ஜடமாகத் தூங்கினேன் என்று கூறுகின்றான்; அதனால், ஆத்மா ஜடரூபமென்பது சித்திக்கின்றது.

விழித்தவனுக்கு ஸ்மிருதி யுண்டாகின்றது; அறியப்படாத பதார்த்தத்தின் ஸ்மிருதி யுண்டாகாது. சுழுத்தியில் ஆத்ம ஸ்வரூபத்திற்கு வேறாக யாதொரு ஞான சாதனமுமில்லை; ஆகையால், ஸ்மிருதிக்குக் காரணமாவது சுழுத்தியிலுள்ள ஞானமேயாம். அஃது ஆத்மாவின் ஸ்வரூபமேயாம்.

இவ்விதமாக ஆத்மா மின்மினிபோலப் பிரகாச ரூபமாயும் அப்பிரகாசரூபமாயுமிருக்கின்றது; ஞானரூபமாயிருத்தலால் பிரகாசரூபமா யிருக்கின்றது; ஜடரூபமாயிருத்தலால் அப்பிரகாச ரூபமாயிருக்கின்றது. அந்தப் பிரகாசரூபமாயும் அப்பிரகாச ரூபமாயுமிருப்பது ஆநந்தமயகோசமாம்; ஏனெனின், சுழுத்தியிலுள்ள சேதனத்தின் ஆபாச சகித அஞ்ஞானம் ஆநந்தமயகோச மெனப்படுகின்றது. அங்கு ஆபாசமோ பிரகாசரூபமாயும், அஞ்ஞானம் அப்பிரகாசரூபமாயும் இருக்கின்றன; ஆதலால், பட்டர் மதத்தில் ஆநந்தமய கோசமே ஆத்மாவெனச் சித்திக்கின்றது.

மாத்தியமிக பௌத்தர் மதம்.

7. (ஆநந்தமய கோசமே ஆத்மா.)

சூனியவாதி பௌத்தர் இவ்வாறு கூறுகின்றனர்: - ஆத்மா நிரம்சமாம்; ஆதலால், ஒரே ஆத்மாவிற்குப் பிரகாச ரூபமும் அப்பிரகாச ரூபமும் கூறுதல் பொருந்தாது. மின்மினியின் ஓர்மச்சம் பிரகாசமாயும் மற்றோர்மச்சம் அப்பிரகாசமாயுமிருக்கின்றன; அதுபோல, அம்சமில்லாத ஆத்மாவில் இரண்டு ரூபங்களைக் கூறுதல் அயுத்தமாம். ஆதலால், இரண்டு ரூபங்கள் சித்தித்தற்பொருட்டு ஆத்மாவை அம்சமுடையதாகக் கொள்ளல் வேண்டும். அம்சமுடைய பதார்த்தங்களாய் கடாதிகள் உற்பத்தி நாச முடையனவா யிருக்கின்றன; அதுபோல, ஆத்மாவும் அம்சமுடையதாயிருந்தால் உற்பத்தி நாசமுடையதாகவே யிருத்தல் வேண்டும்.

உற்பத்தி நாச முடையதான பதார்த்தம் உற்பத்திக்கு முன்னும் நாசத்திற்குப் பின்னும் அசத்தாம். ஆதியந்தங்களில் அசத்தாயிருப்பது எதுவோ அது மத்தியிலும் சத்தாயிராது; ஆனால், மத்தியிலும் அசத்தாகவே யிருக்கும். ஆகையால் ஆத்மா அசத்ரூபமாம்.

அங்ஙனமே ஆத்மாவிற்கு வேறான சகல பதார்த்தங்களும் உற்பத்தி நாச முடையனவாம்; ஆதலால், அசத்ரூபமாம்.

இவ்விதத்தால் ஆத்மாவும் அநாத்மாக்களுமான ஸகல வஸ்துக்களும் அசத் ரூபமா யிருத்தலால் தூனியமே பரமதத்துவமாம். இது தூனியவாதியாகிய மாத்திய மிக பௌத்தரது மதமாம்.

அவர்களும் அஞ்ஞாநரூப ஆநந்தமய கோசத்தைப் பிரதி பாதிக்கின்றார்கள். அஞ்ஞானம் மூன்றுவிதமாய் விளங்குகின்றது: -

1. அத்வைத சாஸ்திரத்தின் சம்ஸ்கார மில்லாத மூடர்களுக்கோ ஜகத்ரூப பரிணாமத்தை யடைந்த அஞ்ஞானம் சத்தியமாய்த் தோன்றுகின்றது;
2. அத்வைத சாஸ்திராநுசாரமான யுக்தியில் நிபுணர்களாகிய பண்டிதர்களுக்கு அஞ்ஞானமும் அதன் காரியமான ஜகத்தும் சதசத்திற்கு விலட்சணமான அநிர்வசநீய ரூபமாய் விளங்குகின்றன;
3. ஞாநநிஷ்டையை யடைந்த ஜீவன் முக்த வித்வானுக்குக் காரியசகிதமான அஞ்ஞானம் துச்சமாகத் தோன்றுகின்றது. துச்சம் - அசத்து - தூனியம் என்பன ஒருபொருட்கிளவிகளாம்.

இவ்விதமாக ஜீவன் முக்தனுக்குத் துச்சமாகத் தோற்றும் அஞ்ஞாநத்தில் மோகமடைந்து தூன்யவாதி பௌத்தர் பரம புருஷார்த்தத்தை யடைகின்ற தில்லை; ஆனால், துச்ச வடிவ ஆநந்தமய கோசத்தினையே ஆத்மா வென்பர்.

பிரபாகர நையாயிகர் மதம் 8 - (ஆநந்தமய கோசமே ஆத்மா.)

பூர்வ மீமாம்சகர்களின் ஏகதேசிகளாகிய பிரபாகரநையாயிகர் இவ்வாறு கூறுகின்றனர்: - ஆத்மா தூனியரூபமன்று; ஏனெனின், ஒருவன் ஆத்மாவைச் தூனிய ரூபமாகக் கொள்ளின், அவனை இது கேட்பாம்; தூன்யரூபத்தை நீ அநுபவித்(அறிந்) திருக்கின்றாயா? இல்லையா?

தூன்ய ரூபத்தை யநுபவித்தேனென்று கூறும்பட்சத்தில் எதனால் தூன்யம் அநுபவிக்கப் படுகின்றதோ அந்த ஆத்மா தூன்யத்திற்கு விலட்சணமாமென்பது சித்திக்கின்றது.

தூன்யத்தை யநுபவிக்கவில்லை யெனின், தூன்யமில்லை யென்பது சித்தித்தது.

இவ்விதத்தால் தூன்யத்திற்கு விலட்சணமானது ஆத்மாவாம்; அதில் மனத் தின் சையோகத்தினால் ஞாந முண்டாகின்றது; அந்த ஞாநகுணத்தால் ஆத்மா

சேதனமெனப்படுகின்றது. ஸ்வரூபமாக ஆத்மா ஜடமாம். அவ்வாறு சுகம் - துக்கம் - இச்சை - துவேஷம் - பிரயத்தனம் - தர்மம் - அதர்மம் முதலிய குணங்கள் ஆத்மாவி லிருக்கின்றன..

அவர்கள் மதத்திலும் ஆநந்தமய கோசமே ஆத்மாவாம். விஞ்ஞானமய கோசத்திலுள்ள புத்தி ஆத்மாவின் ஞானகுண மெனப்படுகின்றது; ஏனெனின், ஆநந்தமய கோசத்தில் சேதனம் கூடமா யிருக்கின்றது; விவேக மில்லாதவனுக்குத் தோற்றுகின்ற தில்லை. பிரபாகர நையாயிகர்கள் சுழுத்தியில் ஆத்மாவை ஞானமில்லாததென்று கருதி ஸ்வரூபமாக ஜடமென்கின்றார்கள்; ஆகையால், கூடசேதனத்தை யுடைய ஆநந்தமய கோசத்திலேயே அவர்களுக்கு ஆத்மப் பிராந்தி யிருக்கின்றது.

அன்றியும், அவர்கள் ஆத்ம ஸ்வரூபமான நித்திய ஞானத்தை ஜீவனிடத்தில் கொள்ளவில்லை; ஆனால், அநித்திய ஞானமென்று கொண்டிருக்கின்றார்கள். அந்த அநித்திய ஞானம் சித்தாந்தத்தில் அந்தக்கரணத்தின் விருத்தியாகிய புத்திரூபமா யிருக்கின்றது. இவ்விதத்தால் பிரபாகர நையாயிக மதத்தில் ஆநந்தமய கோசம் ஆத்மாவாம்; புத்தி அதன் குணமாம். அவர்கள் மதமும் நலமுடையதன்று; ஏனெனின், ஞானத்துக்கு வேறான ஜடவஸ்துக்களாகிய கடாதிகள் அநித்தியமாயிருக்கின்றன. ஆன்மாவும் ஞானஸ்வரூபமாகாவிடின், கடாதிகள்போல ஜடமாய் அநித்திய மாய்விடும். ஆத்மா அநித்தியமானால், மோக்ஷத்தின் பொருட்டான சாதனங்கள் நிஷ் பிரயோஜனமாய் விடும். என்று விசாரசாகரம் கூறுவதும் இங்குணர்தற்பாலனவாம்.

3.

அவதாரிகை.

மாயா வியந்திர தனுவினுள்ளது என்று அனுமானப் பிரமாணத்தால் துணியப்பட்ட ஆன்மா அதனுள் பஞ்சாவஸ்தை யுடையதாக விருக்கின்ற தென்று அதனியல்பினைக் கூறல்.

4. அந்தக் கரண மவற்றினென் றன்றவை
சந்தித்த தான்மாச் சகசமலத் துணரா
தமைச்சர சேய்ப்பநின் றஞ்சவைத் தைத்தே.

(இதன் பொருள்.) ஆன்மா - (சகசமலமென்னும் அஞ்ஞானத்தால் சீவரூபமாக விளங்கும்) ஆத்மா, அந்தக்கரண மவற்றினென்றன்று - அந்தக்கரணமாகிய மனம் புத்தி சித்தம் அகங்கார மென்னும் அந்நான்கனுள் ஒன்றன்றும், (அவற்றுள் எதுவுமா காது அவற்றிற்கு வேறாக விருப்பினும்), அரசு அமைச்ச ஏய்ப்ப - அரசன் அமைச்ச ரோடு கூடிநிற்பது போல, சகச மலத்து - (ஆண்வமென்றும் அஞ்ஞானமென்றும் கூறப்படும்) சகசமலத்தினால், உணராது - (தனது நிசவடிவம் சச்சிதானந்த சிவமா மென்பதை) அறியாது (இருத்தலால்), அவை சந்தித்தது நின்று - அம்மன முதலிய வற்றோடு கூடிநின்று, ஐஞ்சவத்தைத்து - சாக்கிரம் சொப்பனம் சுழுத்தி துரியம் துரியாதீ மென்னும் ஐந்தவஸ்தைகளை யுடையதாயிருக்கின்றது, (என்றவாறு)

மாயா வியந்திர தனுவினுள் உளது என்று அனுமானப் பிரமாணத்தால் துணியப்பட்ட ஆன்மா சூனியம் - உடம்பு - இந்திரியம் - பிராணவாயு - அஞ்ஞான மென்பனவற்றிற்கு வேறுபிரத்தல்போல, அந்தக்கரணத்திற்கும் வேறுபிரப்பினும், சகசமலத்தால் தனது நிசுவடிவத்தை யறியாதிருப்பது காரணமாக அவ்வந்தக்கரணங்களோடுகூடி நின்று சாக்கிர முதலிய அவஸ்தை யைந்தனையுமுடையதாயிருக்கின்றதென்பது இச்சூத்திரத்தின் திரண்ட பொருளாம்.

சந்தித்ததென்பது முற்றெச்சம்; சகசமலத் துணராது என்பது மூன்றாம் வேற்றுமைத் தொகைநிலைத் தொடர். ஏ - ஈற்றசை. ஆத்மா சாக்கிர முதலிய அவஸ்தைகளை யடைதலும் அதற்குத் தடத்த விலக்கணமாம். மூன்றாவது சூத்திரத்தில் ஆத்மாவின் தடத்த விலக்கணம் கூறப்பட்ட தாயினும், அஃது அந்தக்கரணத்தின் வேறாய் ஐந்தவஸ்தைகளை யுடையதா யிருக்கின்ற தென்பது ஆண்டுப் பெறப்படாமையின், ஈண்டு அவ்விலக்கணம் கூறப்பட்ட தென்க.

'எனதுட லென்றலின்' 'ஐம்புலனெடுக்க மறிதலின்' 'கண்படில் உண்டிவினை யின்மையின்' என்னும் ஏதுக்களாலேயே எனது கரணமென்றலின் ஆன்மா (அதற்கு வேறாக) உளது என்பது குறிப்பாகப் பெறப்படுவதாக விருத்தலின், ஈண்டு ஆன்மா 'அந்தக்கரண மவற்றினென் றன்று' என்று கூறுதல் வழுவாகாதோ வெனின், நம்மனோர்க்கு ஆத்மா 'அந்தக்கரண மவற்றினென் றன்று' என்பதை யுணர்தல் மிகு அருமையாக விருத்தல் நோக்கி, இச்சூத்திரம் வெளிப்படையாக ஆன்மா 'அந்தக்கரண மவற்றி னென்றன்று' என்று கூறியது; அதனால், அது வழுவாகா தென்க.

அந்தக்கரணம் ஆன்மாவன்று என்பதை யுணர்தல் மிக அருமையா மென்பது "எந்நாளு முடலிலே யுயிரா முனைப் போ லிருக்கவினே யோமனதெனு மியானுமென் னட்பாம் பிராணனு மெமைச்சடம் தென்றுனைச் சித்தென்றுமே, அந்நாளி லெவனோ பிரித்தா னதைக்கேட்ட வன்றுமுத லின்று வரையு மனியாய மாயெமை யடக்கிக் குறுக்கே யடர்ந்தரசு பண்ணி யெங்கள், முன்னாக நீயென்ன கோட்டைகொண் டாயென்று மூடமன மிகவுமேச" என்று தாயுமான சுவாமிகள் கூறுவதாலும் நன்கு விளங்குவதாம்.

சகலத்தில் (சாக்கிர சொப்பனங்களில்) பிரத்தியக் ஆத்மாவின் (உள்ளுணர் வென்னும் சிவத்தின்) பிரதிபிம்பம் அந்தக்கரணத்தி லிருத்தலால், அஃது ஆத்மா போல விளங்குகின்றது; அதனால், சித்ஜட விசாரமில்லாதவர் அந்தக்கரணமே ஆத்மாவா மெனக் கூறுகின்றனர். அந்தக்கரணம் ஆத்மாவினும் வேறு; அல்லது ஆத்மா அந்தக்கரணத்தினும் வேறு என்னும் தொடர்ச்சியான வுணர்ச்சி தத்துவ சாஸ்திர விசாரமும் சமாதி யப்பியாசமு முடையவர்க்கன்றி மற்றவர்க்குத் தெளிவாக வுண்டாத லின்மையை நோக்கி இச்சூத்திரம் வெளிப்படையாக ஆன்மா ஆன்மா 'அந்தக்கரண மவற்றினென்றன்று' எனக் கூறிய தென்க.

பிரத்தியக் ஆத்மாவின் பிரதிபிம்பத்தோடு கூடிய அந்தக்கரணத்தை ஆத்மா வென் றுணர்தல் பஞ்சக் கிலேசங்களுள் ஒன்றுயுள்ள அஸ்மிதையாம். அது புத்தி

ஆத்மாக்களின் ஒருமை யுணர்ச்சியாம். இவ்வொருமை யுணர்ச்சி சாமானிய அகங்கார மென்றும் கூறப்படும். பஞ்சக்கிலேசங்களினியல்பை வேதாந்த துடாமணி வசன வினாவிடை 205 - வது பக்கத்தில் காண்க.

அந்தக்கரணம் (உட்கருவி) மனம் - புத்தி - சித்தம் - அகங்காரமென நான்கு பகுதியதாம். அவற்றுள், மனத்தின் வியாபாரம் நினைத்தலாம்; புத்தியின் வியாபாரம் நிச்சயித்தலாம்; சித்தத்தின் வியாபாரம் சிந்தித்தலாம்; அகங்காரத்தின் வியாபாரம் அபிமானித்தலாம்..

மாயா வியந்திர தனுவினுள் எனது மனமென்றலின், ஆன்மா உளது; எனது புத்தியென்றலின், ஆன்மா உளது; எனது சித்தமென்றலின், ஆன்மா உளது; எனது அகங்கார மென்றலின், ஆன்மா உளது என அனுமானஞ் செய்து நோக்கின், ஆன்மா அந்தக்கரண மவற்றினொன் றன்ற மென்பது நன்கு விளங்குவதாம்.

ஆன்மா அந்தக்கரண மவற்றினொன் றன்றென்பது பின்வரும் பிரமாணங்க ளாலும் நன்கு விளங்குவதாம்.

அவிரோதவுந்தியார்.

“ஆங்கார நிச்சயித் தப்புத்தி பற்றலான்
ஒங்குள னான்மன முந்தீபற
ஒன்றுநீ யன்றிவற் றுந்தீபற.”

“அறிவா னினைவு மடங்கலாற் சித்தம்
அறிவன் றசித்தாமென் றுந்தீபற
அறிவுன் னுருவமென் றுந்தீபற.”

சசிவன்ன போதம்.

“இனமுற வெண்ண வுள்ள கரணத்தி
லொன்றி தென லிதென்ன தெனலால்,
மனமுன மன்ன மென்ற வதனாலு
மல்ல மதியல்ல வந்த வகையே.”

“இடரின் புளதாய் நிலையற் றறிவற்
றெண்ணுங்கர ணங்க ளிலாயெவரும்,
அடரும் பிறவிக் கடியென் றுணரும்
அகங்காரமு நீயல வென்றறியே.”

“ஐயப் படலோர் பொருணிச் சயமா
யறியப் படல்யா னெனதென் றுமதஞ்,

செய்யப் படல்செய் வதுசிந் தனையாஞ்
சித்தம் மதுவன் றெனநீ தெளியே."

ஆணவமலமென்னும் அஞ்ஞானம் ஆத்மாவின்கண் ஆகாயத்தின்கண் கருநிற முற்பத்தியின்றிக் கற்பனையா யிருத்தல்போல இருத்தலின், சகசமலமென்று கூறப் படுகின்றது. சகசம் - இயற்கை. இம்மலம் ஆத்மாவின்கண் ஜீவனென்னும் வியவகார முள்ளவளவு மிருப்பதாம். இம்மலத்தால் ஆன்மா விஞ்ஞானகலர் - பிரளயாகலர் - சகலரென மூவகைச் சீவராக விளங்குகின்றது. ஆணவமலமாத்திர முடையவர் விஞ்ஞானகலரென்றும், அவ்வாணவ மலத்தோடு கர்மமலமு முடையவர் பிரளயா கலரென்றும், அவ்வாணவ கர்ம மலங்களோடு மாயாமலமு முடையவர் சகலரெ ன்றும், அவர்களுள், விஞ்ஞானகலர் அஷ்டவித்தியேசுரர் - அணுசதாசிவர் - சத்த கோடி மகாமந்திரரென மூன்று திறத்தினராக விருப்பர்; பிரளயாகலர் நூற்றுப் பதினெட்டு உருத்திரராவர்; சகலர் பிரமதேவன் முதல் எறும்பீராக விருப்பரென்றும், இறைவன் விஞ்ஞானகலர்க்கு அவர்தம் அறிவிற்கறிவாய் நின்று தத்துவஞான வுபதேசஞ் செய்வான்; பிரளயாகலர்க்கு மான் மழு சதுர்ப்புஜ காளகண்ட திரிநேத்திர தாரியாகத் திருமேனி கொண்டு வந்து தத்துவஞான வுபதேசஞ் செய்வான்; சகலர்க்கு மானுட வடிவங்கொண்டு வந்து தத்துவஞான வுபதேசஞ் செய்வான் என்றும் சாஸ்திரங்கள் கூறுகின்றன.

ஆணவமென்பது அஞ்ஞானமாமென்பது "ஆணவமே யஞ்ஞான மறியாமை யென்றறிநீ" என்று சிவஞானப்பிரகாச வெண்பா கூறுவதாலும் அறிதற்பாற்றும். சகசமலம் வியாபகமாயுள்ள ஆன்மாவை அணுத்தன்மை யுடையதுபோலச் செய்த லின், ஆணவமென்றும், வித்தையினால் (சீவப்பிரஹ்ம ஐக்கிய ஞானத்தால்) கெடுத லின், அவித்தை யென்றும் கூறப்படுகின்றது. பிரஹ்மம் - ஆத்மா என்பவற்றின் பொருள் வியாபகமென்பதாம். அஞ்ஞான நோக்கத்தில் வியாபகமாயுள்ள ஆகாயத் தை யாவர் அணுவடிவமாகச் செய்தற்குரியவராவர்? அஃது எவர்க்கும் ஆகாதென்க; அதுபோல, அஞ்ஞானம் ஆத்மாவை உண்மையில் எவ்வகையாகவேனும் அணுவடி வமாகச் செய்யாதென்க. அஞ்ஞானம் உண்மையில் ஆன்மாவை அணுவடிவமாகச் செய்யுமாயின், அது சங்கோச (சுருங்குதல்) - விகாச (விரிதல்) தருமமுடைய தாவதாம். சங்கோச விகாச தருமமுடையது ஆடை முதலியனபோலச் சடப்பொரு ளாம். ஆன்மா உண்மையில் அஞ்ஞானத்தால் சுருங்குதல் வடிவமுடையதா மாயின், அது ஜடப்பொருள்களுள் ஒன்றாய் அநித்தியமா யொழிவதாம். கண்ணாடி தன்னுள் பிரதிபலித்துள்ள ஆகாயத்தைச் சுருங்கிய வடிவமுடையதுபோலக் காட்டுதல்போல், அஞ்ஞானமும் தன்னுள் பிரதிபலித்துள்ள ஆன்மாவைச் சுருங்கிய வடிவமுடையது போலக் காட்டுகின்றது; அதனால், பிரதிபலன ஆன்மா (சீவன்) சுருங்கிய வடிவமுடை யதுபோலச் சாஸ்திரக்கண் ணுள்ளவர்க்குத் தோன்றுகின்றதென்க.

அஞ்ஞானம்: ஆவரணம் விட்சேபமென விரண்டு சத்திக ளுடையதாம்; அவற்றுள், ஆவரணத்தை (மறைப்பை)ச் செய்யும் சக்தி ஆவரண சக்தியாம்; விட்சே பத்தை (தோற்றத்தை)ச் செய்யும் சக்தி விட்சேப சக்தியாம். அஞ்ஞானம் ஆவரண சத்தியுடைமை நோக்கி ஆணவமென்றும், விட்சேப சத்தியுடைமை நோக்கி மாயையென்றும் கூறப்படுகின்றது. ஆணவமும் மாயையும் கடமும் படமும்போலத்

தனித்தனிப் பொருளன்றாம். ஒருவனைப் பாடுவதுபற்றிப் பாடகனென்றும், வர்த்தகஞ் செய்வதுபற்றி வர்த்தகனென்றும் பிறர் கூறுதல்போல, அஞ்ஞானத்தை ஆவரண சத்தியுடைமைபற்றி ஆணவமென்றும், விட்சேப சத்தி யுடைமை பற்றி மாயை யென்றும் சாஸ்திரங்கள் கூறுகின்றன. அசத்து - சடம் - துக்கம் - அநித்தியம் - கண்டிதம் - தமசு - மோகம் - அநிருதம் - பாசம் எனப் பலபெயர்கள் அஞ்ஞானத்திற்கு வந்திருத்தல் பல காரணம்பற்றியா மென்க.

சுவேதாசுவதர உபநிஷத்து "பிறப்பில்லாதது; ஒன்று; செம்மை - வெண்மை - கருமை (இராசத - சத்துவ - தாமத குணம்) உடையது" என்று மாயையைக் கூறுதலின், அஞ்ஞானம் பலவெண்பதற்குப் பிரமாண மின்றென்க.

பொன்னும் களிம்புங்கூடிச் செம்பாய் விளங்குதல்போல ஆத்மாவும் அஞ்ஞானமுங் கூடிச் சீவராக விளங்குகின்றது. பொன்னும் களிம்புங்கூடிச் செம்பாய் விளங்கிய காலம் அறிதற் கரியதாயிருத்தல்போல, ஆத்மாவும் அஞ்ஞானமும் கூடிச் சீவராய் விளங்கியகாலம் அறிதற் கரியதா யிருக்கின்றது; அதனால், செம்பில் களிம்பு சகசமா யிருக்கின்றது; ஆத்மாவில் அஞ்ஞானம் சகசமா யிருக்கின்ற தென்று கூறப்படுகின்றது. செம்பின்கண் களிம்பு நீங்கியபோது அது பொன்னாகவே விளங்கு தல்போல, ஆன்மாவின்கண் அஞ்ஞானம் நீங்கியபோது அது சிவமாகவே விளங்கு கின்ற தென்பதாம்.

இது "(அரிசி) உமியால் கட்டுப்பட் டிருக்கும்போது நெல்லா யிருக்கின்றது; உமியற்றதாயின், அஃதரிசியாகின்றது; அங்ஙனமே, சீவனும் கட்டுப்பட்டிருக் கின்றான்; கருமம் நாசமாயின், எப்போதும் (மங்கள சொரூபமாயுள்ள) சிவனாயி ருக்கின்றான்; (கரும) பாசத்தால் கட்டுப்பட்டுள்ளவளவும் சீவன யிருக்கின்றான்; (அந்தப்) பாசத்திலிருந்து விடுபட்டால் அப்போது சிவன யிருக்கின்றான் என்று ஸ்கங் தோபநிஷத் கூறுவதாலும் நன்கு விளங்குவதாம்.

நல்வினையினு லுண்டாய்ச் சுகத்திற் கேதுவாயுள்ள தரு மமும், தீவினையா லுண்டாய்த் துக்கத்திற் கேதுவாயுள்ள அதருமமும் கருமமலமாம். இஃது அபூர்வமெ ன்றும் அதிர்ஷ்ட மென்றுங் கூறப்படும்.

ஆணவமலம் - மாயாமலம் - கருமமலமென்னும் மல பேதங்களால் சிவத்தின் கண் விஞ்ஞானகலர் முதலிய சீவ பேதங்கள் கற்பிக்கப்பட்ட டிருக்கின்றன. கயிற்றை யறிந்த காலத்து அதன்கண் கற்பிதமாயுள்ள அரவு கெடுதல்போல, சிவத்தை யறிந்த காலத்து அதன்கண் கற்பிதமாயுள்ள சீவ பேதங்கள் கெடுவனவா மென்பதிங் குணர்த்த பாலதாம். வேதாந்த தத்துவக்கட்டளை "ஆணவம் உடம்பை நானென்றிரு க்கை; காமியம் கண்டவற்றிற் கெல்லாம் ஆசைப்படுதல்; மாயை தனக்கு வருவதை யறியாமற் கோபங்கொண்டிருக்கை" என்று கூறுவதால், ஆணவ மலமாத்திர முடைய விஞ்ஞானகலர் பெரும்பான்மையும் விருப்பும் வெறுப்புமின்றித் தேகாபி மாண முடையவரா யிருப்பர்; அவ்வாணவ மலத்தோடு கர்ம மலமுமுடைய பிரள யாகலர் தேகாபிமானமும் விருப்பு முடையவரா யிருப்பர்; ஆணவம் - கர்மம் -

மாயை யென்னும் மும்மலமுமுடையசகலர் தேகாபிமானமும்விருப்பு வெறுப்பு முடையவரா யிருப்பரென்பது பெறப்படுவதாம்.

ஆன்மாவென்னும் பரியாய நாமமுடைய சிவம் ஆணவ மலமென்னும் அஞ்ஞானத்தால் அளவிறந்த சீவர்களாக விளங்குகின்றது; அவர்கள் தமது நிஜவடிவ சிவத்தைச் சகச மலமென்னும் ஆணவமலத்தா லறியாதிருக்கின்றனர்; அதனால், அவர்களுள், ஒவ்வொருவரும் யான் சீவன், யான் மனித னென்றற் றெடுக்கத்து விபரீதவுணர்வினராய், அது காரணமாகச் சுகதுக்கங்களால் மொத்துண்டு, மனம் புத்தி முதலியவற்றோடு கூடியிருத்தலை விடாது, சாக்கிர முதலிய அவஸ்தைகளை யடைந்து வருகின்றனர்; அரசர் அமைச்சரோடு கூடிநின்று நட்டாரைக் காத்தல் பகைத்தாரை யழித்தல் முதலிய தமது வியவகாரங்களைச் செய்வதுபோல, சீவர்க ளும் மனமுதலியவற்றோடு கூடிநின்று நனாக்காண்டல்களுக் காண்டல் முதலிய தமது வியவகாரங்களைச் செய்து வருகின்றனரென்ப துணர்த்துதற் பொருட்டு 'அவை சந்தித்த தான்மாச் சகசமலத்துணரா, தமைச்சர சேய்ப்பநின் றஞ்சவத் தைத்தே' என்று கூறப்பட்ட தென்க.

"மானத நினைத்த தைம்பொறி யியற்று
மன்னவர்க் கமைச்சர் போல்"

என்று ஞானவாசிட்டம் கூறுவதுமிங் குணர்தற்பாற்றும்.

ஆன்மா அந்தக்கரணங்களோடு கூடிநின்று சாக்கிர முதலிய அவஸ்தைகளை யடைந்து வருகின்றதென்பது அது கருமவயத்தால் ஒருநிலையினதாகாது வருகின்ற தென்பதை யுணர்த்துவதாம்.

ஆணவமலம் ஒன்றாக விருப்பினும் இருள்போலத் தன்னம்சத்தால் பலவா யிருக்கின்றது; விளக்கு எந்தவிடத்து வருகின்றதோ அந்தவிடத்தன்றி வேறிடத்தின் கண் இருள் நீங்காமைபோல, அகம்பிரஹ்மாஸ்மி என்னும் தத்துவஞானம் எவரிடத் துண்டாகின்றதோ அவரிடத்தன்றி மற்றவரிடத்து ஆணவமலம் நீங்குவதில்லையாம்; இதனால், ஆணவமலம் தத்துவ ஞானத்தாலன்றிப் பிறிதொன்றால் கெடுவதில்லையா மென்பது பெறப்படுவதாம். இது திருஞான சம்பந்த சுவாமிகள்

"ஊனத் திருணீங் கிடவேண்டில்
ஞானப் பொருள்கொண் டடிபேணும்
தேனெத் தினியா நமருஞ்சேர்
வானம்மயி லாடு துறையே"

என்று கூறுவதாலும்,

"சிவனே யுள்ளான் பிறிதில்லை யென்று திரமா யறிவதுவே
பவமே யொழிக்கும் பரமார்த்தம் பகரு நெறிதானதுவாகும்."

என்று பிரமகீதை கூறுவதாலும் நன்கு விளங்குவதாம்.

'சகசமலத் துணராது' என்பதனால் சீவரூபமாக விளங்கும் ஆன்மா தன்னுண்மையை மறந்து அந்தக்கரணங்களோடு கூடி நின்று, சாக்கிர முதலிய அவஸ்தைகளை யடைந்து, அவ்வவ்வஸ்தைக் கேற்ப விருக்கின்ற தென்பதும், 'அமைச்சர சேய்ப்ப (அரசு அமைப்பு ஏய்ப்ப) என்பதனால் ஆன்மா அரசன் போலவிருந்து அந்தக்கரணங்களை அமைச்சர்போலக் கொண்டு சாக்கிர முதலிய அவஸ்தைகளை யுடையதாய் வருகின்ற தென்பதும் விளங்குவனவாம்.

- (1) சீவரூப ஆன்மா சுரோத்திர முதலிய இந்திரியங்களால் சப்த முதலிய விஷயங்களை யறியுங்காலம் சாக்கிராவஸ்தையாம்;
- (2) அவ்வான்மாவிற்குச் சாக்கிராவஸ்தையின் வாசனையால் நித்திராகாலத்திலெதிலுலகந் தோன்றுகிறதோ அது சொப்பனாவஸ்தையாம்;
- (3) யான் யாதொன்று மறியேன்; நித்திரை யென்றோர் சுகமாயனுபவிக்கப்பட்ட தென்னும் நினைவிற்கேதுவாய அனுபவகாலம் சுழுத்தியவஸ்தையாம்.

சாக்கிராவஸ்தை ஸ்தூல சரீரத்திலும், சொப்பனாவஸ்தை துக்கும சரீரத்திலும், சுழுத்தியவஸ்தை காரண சரீரத்திலும் நிகழுவனவாம். சீவரூப ஆன்மாவிற்குச் சாக்கிராவஸ்தையில் ஸ்தானம் நேத்திரமாம்; சொப்பனாவஸ்தையில் ஸ்தானம் கண்டமாம்; சுழுத்தியவஸ்தையில் ஸ்தானம் இருதயமாம். இம்மூன்றவஸ்தையும் சீவர் யாவர்க்கும் பொதுவாயிருப்பனவாம்.

- (1) சாக்கிராவஸ்தை: சாக்கிர சாக்கிரம், சாக்கிர சொப்பனம், சாக்கிர சுழுத்தியென மூவகைத்தாயும்;
- (2) சொப்பனாவஸ்தை: சொப்பன சாக்கிரம், சொப்பன சொப்பனம், சொப்பன சுழுத்தியென மூவகைத்தாயும்;
- (3) சுழுத்தியவஸ்தை: சுழுத்தி சாக்கிரம், சுழுத்தி சொப்பனம், சுழுத்தி சுழுத்தியென மூவகைத்தாயு மிருப்பனவாம்;
- (1) வர்த்தமான (நிகழ்கால) சாக்கிரத்திலுண்டாகும் பதார்த்த ஞானம் சாக்கிர சாக்கிரமாம்;
- (2) சாக்கிரத்திலுண்டாகும் சென்ற அல்லது இனிவரும் விஷயங்களைச் சிந்தித்த லாகிய மனோராஜ்யம் சாக்கிர சொப்பனமாம்;
- (3) சாக்கிரத்தில் பிராந்தியா லுண்டாகும் ஜடசொரூபமாகிய விருத்தி சாக்கிர சுழுத்தியாம்;

- (4) சொப்பனத்தில் யதார்த்தமாய் பொருளைக் காண்டல் சொப்பன சாக்கிரமாம்;
- (5) சொப்பனத்தில் கயிற்றரவு முதலிய பிராந்தி வஸ்துக்களைக் காண்டல் சொப்பன சொப்பனமாம்;
- (6) கண்ட சொப்பனத்தை மறத்தல் சொப்பன சுழுத்தியாம்;
- (7) சாத்வீக விர்த்தி பூர்வகமாகிய சுகசுழுத்தி சுழுத்தி சாக்கிரமாம்;
- (8) இராசசவிர்த்தி பூர்வகமாகிய துக்க சுழுத்தி சுழுத்தி சொப்பனமாம்;
- (9) தாமசவிர்த்தி பூர்வகமாகிய காட (ஆழ்ந்த) சுழுத்தி சுழுத்திசுழுத்தியாம் என்று கூறுவாருமுளர்.

"எந்தக்கர ணங்கள் மேவனனா
இதன்வாதனை யால்விட யங்களொடே
அந்தக்கர ணங்கள் பொருந்தல்கனா
அவைமாய்தல் சுழுத்தி யவத்தையதே"

என்று சசிவன்னபோதம் கூறுகின்றது.

- (1) சீவரூப ஆன்மா சாக்கிரத்தில் உலக வியாபாரஞ் செய்யாது, பரமான்ம சிந்தனை (அகம்பிரஹ்மாஸ்மி யென்று பாவனை) செய்வது துரியமாம்;
- (2) அது சாக்கிரத்திலேயே மனோ வியாபாரஞ் சிறிதுமில்லாது தான் மாத்திரமாக (தனது நிஜவடிவமாயுள்ள சிவமாகவே) இருத்தல் துரியாதீதமாம். இவ்விரண்டும் யோகாப்பியாசமுடையார்க்கன்றி மற்றையோர்க்குச் சித்திப்ப தில்லை யாம். சீவரூப ஆன்மாவிற்குத் துரியாவஸ் தையில் ஸ்தானம் நாபியாம்; உச்சியாமென்பாருமுண்டு; துரியாதீத அவஸ்தையில் ஸ்தானம் மூலாதார மாம்.

இவ்விரண்டவஸ்தைகளுள், முன்னது சவிகற்ப சமாதியாம்; பின்னது நிர்விகற்ப சமாதியாம்;

- (1) ஞாதா - ஞான - ஞேய திரிபுடி விளக்கத்தோடுகூடிய அத்துவிதீயப் பிரஹ்மத் திலுள்ள அந்தக்கரண விர்த்தியி னிலைமை சவிகற்ப சமாதியாம்;
- (2) திரிபுடித் தோற்றமில்லாத அகண்டப் பிரஹ்மாகாரமான அந்தக்கரண விருத் தியி னிலைமை நிர்விகற்ப சமாதியாம். இவ்விரண்டனுள், சவிகற்ப சமாதி சாதனமாம்; நிர்விகற்ப சமாதி பயனாம். சவிகற்ப சமாதி சம்பிரஞ்ஞாத சமாதி யென்றும், நிர்விகற்ப சமாதி அசம்பிரஞ்ஞாத சமாதியென்றும் கூறப்படும்.

சீவருப ஆன்மாவிற்கு அந்தக்கரணங்கள் அரசர்க்கு அமைச்சர் உதவியாயிருத்தல் போல விருக்கின்றன; அதனால், அது சாக்கிராதி யவஸ்தைகளாய வியவ காரங்களையுடையதாயிருக்கின்றது; அவை தத்துவ ஞானத்தால் அவிச்சை நீங்குவது வாயிலாக நீங்கிவிடுமாயின், அது யாதோரவஸ்தையுமின்றிப் பரமானந்த போத சொரூபமாகவே விளங்குவதாமென்பது இங்கு முடிவாக வுணர்தற்பாலதாம்.

"கேட்டலுடன் சிந்தித்தல் கேடிலா மெய்த்தெளிவால்
வாட்டமறா வுற்பவனோய் மாறுமோ - நாட்டமுற்று
மெய்யான நிட்டையினை மேவினருக் கன்றோதான்
பொய்யாம் பிறப்பிறப்புப் போம்."

"போத மென்பதே விளக்கொவ்வு மவித்தைபொய் யிருளாம்,
தீதி லாவிளக் கெடுத்திருள் தேடவுஞ் சிக்கா,
தாதலாலறி வாய்நின்ற விடத்தறி யாமை,
யேது மில்லையென் றெம்பிரான் சுருதியே யியம்பும்."

என்று தாயுமான சுவாமிகள் திருவாய் மலர்ந்தருளியிருப்பது இங்கு ஊன்றி யுணர்தற்பாலதாம்.

- (1) சீவருப ஆன்மா (மனம் - புத்தி - சித்தம் - அகங்காரமென நான்கு பாகுபாடு டைய) அந்தக்கரண மன்று; என தந்தக்கரணமென்றலின்; யாது அந்தக் கரணமன்றன்று அஃது எனதந்தக்கரண மென்பதன்று; இந்திரியம் போல என்னும் வியதிரேக அனுமான வடிவமாகவும், (அந்தக்கரணம் தனக்குத்தான் வேறாக விருப்பதின்மையின், அதன்கண் என தந்தக்கரணமென்னும் வியவ காரம் நிகழாதென்க.)
- (2) சீவருப ஆன்மா ஐந்தவஸ்தை யுடையது; சகசமலத்துணராமையால்; யாது ஐந்தவஸ்தையுடையதன்று அது சகசமலத் துணராததன்று, சிவம்போல

என்னும் வியதிரேக அனுமான வடிவமாகவும் இச்சுத்திரம் இருப்பதறிக.

சாக்கிர முதலிய ஐந்தவஸ்தைகளுள், சாக்கிரமும் சொப்பனமும் சகல நிலையென்றும், சுழுத்தி கேவல் நிலையென்றும், துரியமும் துரியாதீதமும் சுத்த நிலையென்றும் சொல்லப்படுகின்றன; இவற்றுள், சுத்தநிலை பெற்றவர்க்கே பிறவி வருவதில்லையாம். இது தாயுமான சுவாமிகள்

"சித்துஞ் சடமுஞ் சிவத்தைவிட வில்லையென்ற
நித்தன் பரமகுரு நேசத்தாற் - சுத்தநிலை
பெற்றோமே நெஞ்சே பெரும்பிறவி சாராமல்
கற்றோமே மோனக் கரு."

என்று திருவாய் மலர்ந்திருப்பதால் நன்குவிளங்குவதாம்.

அவதாரிகை.

அவித்தை அல்லது அந்தக்கரணத்தில் ஆன்ம வடிவ சிவத்தின் பிரதி பிம்பமாயுள்ள சீவர்கள் விஷயங்களைச் சுதந்தரமா யறிதலின்றித் தமக்கதிஷ்டா னமாயுள்ள சிவத்தின் சந்நிதானத்தா லறிகின்றனரெனல்.

5. விளம்பிய வுள்ளத்து மெய்வாய் கண்முகக்
களந்தறிந் தறியா வாங்கவை போலத்
தாந்த முணர்விற றமியருள்
காந்தங் கண்ட பசாசத் தவையே.

(இதன் பொருள்.) விளம்பிய - (முன்னர்க்) கூறிய, உள்ளத்து - (சிதாபாச வடிவ) சீவர்களால், மெய் வாய் கண்முகு (செவி) - மெய் - வாய் கண் - மூக்குச் செவியென்னும் - (ஞான இந்திரியங்கள், அளந்து - (தத்தமக்குரிய விஷயங்களை இஃதித்தன்மையதென்று) அளவிட்டு, அறிந்து - (செவ்வையாக) அறிந்து (வருகின்றனவே யன்றித் தாமே சுதந்தரமாக), அறியா - அறிவதில்லையாம், அவைபோல - அவ்விந்திரியங்களைப்போல, அவை - அச்சீவர்களும், தம் தமியருள் - தமக்கு (அதிஷ்டானமாய்) ஏகமாயுள்ள சிவத்தின் சந்நிதானத்தால் (தத்தமக்குரிய விஷயங் களை இஃதித்தன்மையதென்று அளவிட்டுச்செவ்வையாக அறிந்து வருகின்றனரேய ன்றி), தாம்ஏ - தாமே, உணர்வில் - (சுதந்தரமாக) அறிவதில்லையாம், (சிவத்தின் சந்நிதானத்தால் சீவர்கள் விஷயங்களைச் சுதந்தரமின்றி யறிதல் எவ்வாறெனின், அது), காந்தங்கண்ட பசாசத்து - காந்தத்தைக்கண்ட இரும்புபோல்வதாம், (என்றவாறு).

காந்தத்தின் சந்நிதான மாத்திரத்தால் இரும்பு அசையுமியல்புடையதாதல் போல, சிவத்தின் சந்நிதானமாத்திரத்தால் சீவர்களும் விஷயங்களையறியு மியல் புடை ராகின்றன ரென்பது இவ்வுவமையின் விளக்கமாம்.

இந்திரியங்கள் விஷயங்களைச் சீவர்களா லறிகின்றனவன்றித் தாமே சுதந்தரமாக அறிவதில்லையாம்; அவ்விந்திரியங்களைப்போலச் சீவர்களும் விஷயங் களைச் சிவத்தா லறிகின்றனரன்றித் தாமே சுதந்தரமாக அறிவதில்லையாம்; காந்தக்கல் லின் சந்நிதானத்தால் இரும்பு அசையுமியல்புடைய தாதல் போல, சிவத்தின் சந்நிதானத்தால் சீவர்கள் விஷயங்களை யறியுமியல்புடைய ராகின்றனர்; இரும்பு அசைவதற்குக் காந்தக்கல் காரணமாயிருந்தும் அது செய்வதும் செய்விப்பதுமாகிய விகாரமடையாதிருப்பதுபோல, சீவர்கள் விஷயங்களை யறிவதற்குச் சிவம் காரணமா யிருந்தும், அது செய்வதும் செய்விப்பதுமாகிய விகாரமடையாதிருக்கின்ற தென்பது இச்சூத்திரத்தின் திரண்ட பொருளாம். இச்சூத்திரத்தின் முன் மூன்றடி * மறுபொருளுவமையணியாம்; ஈற்றடி § ஒட்டணியாம்.

* உவமானத்தையும் உவமேயத்தையும் தனித்தனி வாக்கியங்களாக நிறுத்தி, இடையில் உவமவுருபு கொடுத்துக் கூறுவது மறுபொருளுவமை யணியாம். உவமவுருபு கொடாமற் கூறின், எடுத்துக்காட் டுவமையணியாம்.

§ உவமானமாத்திரங் கூறி, அதனால் உவமேயத்தைப் பெறவைத்தல் ஒட்டணியாம்; இவ்வொட்டுப் பிறிது மொழிதலென்றும், நுவலாநுவற்சி யென்றும் கூறப்படும்.

செவியென்பது சொல்லெச்சமாம். ஆங்கு அசைநிலை அத்திரண்டும் சாரியை யாம்; ஏகாரம் பிரித்துக் கூட்டப்பட்டது; தம் என்பதும் பிரித்துக்கூட்டப்பட்டது. இல் - எதிர்மறைக் குறிப்பு வினைமுற்று. தமிழ் - தனிமை; இங்கு அது தனிமையா (ஏகமா) யுள்ள சிவத்தையுணர்த்தி நின்றது.

'மெய் - வாய் - கண் - மூக்கு - (செவி)' என ஞானேந்திரியம் கூறப்பட்ட தாயினும், இனம்பற்றிக் கருமேந்திரியத்தையும், அந்தக்கரணத்தையும் கொள்க. அவையும் சீவர்களாலன்றித் தாமே யியங்குவனவன்றும். அருளென்றது இங்குச் சந்நிதானத்தை; அஃதாவது நேர் அல்லது எதிரென்பதாம்.

மெய் - துவக்கிந்திரியமாம்; அதற்கு விஷயம் பரிசுமாம். வாய் - சிங்ஙுவை யிந்திரியமாம்; அதற்கு விஷயம் சுவையாம். கண் - சட்சு விந்திரியமாம்; அதற்கு விஷயம் உருவமாம். மூக்கு - கிராணேந்திரியமாம்; அதற்கு விஷயம் வாசனையாம். செவி - சுரோத்திரேந்திரியமாம்; அதற்கு விஷயம் சத்தமாம்..

சீவர்களை நோக்க இந்திரியங்களும் அந்தக்கரணங்களும் சுதந்தரமில்லாதிரு த்தல் போல, சிவத்தை நோக்கச் சீவர்களும் சுதந்தரமில்லாதிருக்கின்றன ரென்ப தன்றி, அவர்கள் அவைபோலச் சடமாயிருக்கின்றன ரென்பதன்றும். சீவர்கள் எவ்வாற்றானும் தம்மையும் பொருள் (விஷயங்) களையு மறிதலில்லாத இந்திரிய அந்தக்கரணங்கள் போன் றிருப்பாராயின், அவர்தமக்குச் சடத்தன்மை வாய்க்குமே யன்றிச் சித்துத் தன்மை வாய்ப்பதில்லையாம். சீவர்கள் சடத்தன்மை யுடையவரா யின், அவர்கள் உணர்த்த உணர்தற்குரியாராத லெங்ஙனமாம்? மேலும், இந்நூல் 'உணர்த்த வுணர்தலின்' என்று கூறுவதும் பழுதாமன்றோ?

ஒருகாலத்தில் தேவர்களுக்கும் அசுரர்களுக்கும் யுத்த முண்டாயிற்று; யுத்த முடிவில் தேவர்களுக்கு வெற்றியுண்டாயிற்று; அதனால், அவர்கள் கருவங்கொண்டு இந்த வெற்றி நம்முடைய ஆற்றலா லுண்டாயிற்றென் றெண்ணித் தம்மையே தாம் வியந்து பேசிக்கொண்டனர்; அப்போது இறைவன் அவர்தம் கருவத்தை யடக்குதற் பொருட்டு யட்சவடிவங் கொண்டு அவர்களுக்கெதிரே வந்து நின்றனன்; தேவர்கள் இறைவன் யட்சவடிவங்கொண்டு வந்திருக்கின்றானென்பதை யறியாது அக்கினி தேவனை நோக்கி, 'இந்த யட்சபுருஷன்யார்? அவனை நீ இன்னொன் றறிந்துவரக் கடவாய்' என்று கூறி யனுப்பினர். அவன் அவர்கள் கூறியவாறே சென்று யட்ச புருஷனை நோக்கி, 'நீ யார்?' என்று வினாவினான்; அதற்கு அந்த யட்சபுருஷன் 'நீ

யார்?', என்று வினாவினான்; அதற்கு அவன் 'யான் அக்கினி தேவன்' என்று கூறினான். அது கேட்ட யட்சபுருஷன் 'உனது ஆற்றலெத்தன்மையது? அதனை நீ கூறக்கடவாய்' என்று வினாவினான். அதற்கு அக்கினி தேவன் 'இவ்வுலகத்துள்ள பொருளனைத்தையும் யான் எரித்துவிடுவேன்; அதுதானெனதாற்றல்' என்று கூறினான்; அதுகேட்ட யட்சபுருஷன் ஒரு துரும்பையெடுத்தவனெதிரேபோட்டு, 'உனக்காற்றலிருக்குமாயின், நீ இதனை எரித்து விடக்கடவாய்' என்று கூறினான்; அக்கினிதேவன் அது துரும்பினுள் பிரவேசித்து, அதனை எரித்துவிட முயன்றான்; முயன்றும், அவனுக்கதனை யெரித்துவிடுவது முடியாதாயிற்று; அதனால், அவன் நாணமடைந்து அவனிடத்தினின்றும் திரும்பித் தேவர்களிடத்திற்கு வந்து 'அந்த யட்ச புருஷன் இன்னொருவன் பதறித் தலெனக்கு முடியாது' என்று கூறினான். பின்னர் வாயுதேவன் தேவர்களது வேண்டுகோளால் யட்சபுருஷனிடத்துச் சென்று 'நீ யார்?' என்று வினாவினான்; அதற்கு அந்த யட்ச புருஷன் 'நீ யார்?' என்று வினாவினான்; அதற்கவன் 'யான் வாயுதேவன்' என்று கூறினான். அதுகேட்ட யட்சபுருஷன் 'உனதாற்ற லெத்தன்மையது? நீ அதனைக் கூறக் கடவாய்' என்று வினாவினான்; அதற்கு வாயுதேவன் 'யான் இவ்வுலகத்துள்ள பொருளனைத்தையும் அதிசீக்கிரத்தில் நிலைகுலையச் செய்து விடுவேன்' என்று கூறினான்; அது கேட்ட யட்சபுருஷன் ஒரு துரும்பையெடுத்தவனெதிரே போட்டு 'உனக்காற்றலிருக்குமாயின், நீ இதனை நிலைகுலையச் செய்து விடுவாய்' என்று கூறினான்; வாயு தேவன் அத்துரும்பினுள் பிரவேசித்து, அதனை நிலைகுலையச் செய்துவிட முயன்றான்; முயன்றும், அவனுக்கதனைநிலைகுலையச் செய்துவிடுவது முடியாதாயிற்று; அதனால், அவன் நாணமடைந்து, அவனிடத்தினின்றும் திரும்பித் தேவர்களிடத்திற்கு வந்து, 'அந்த யட்சபுருஷனை இன்னொருவன் பதறித்தலெனக்கு முடியாது' என்று கூறினான். அப்பால் தேவர்கள் இந்திரனை நோக்கி, 'நீ சென்று அந்த யட்சபுருஷனின்னொருவனைப்பதை யறிந்து வரல்வேண்டும்' என்று பிரார்த்தித்தனர்; இந்திரன் அவர்தம் பிரார்த்தனைக்கிணங்கி, யட்சபுருஷனுக்குமிடத்திற்குச் சென்றான். உடனே அந்த யட்சபுருஷன் மறைந்து விட்டான். இந்திரன் முதலிய இமையவர் யட்சபுருஷன் மறைந்துவிட்டமையைக் கண்டு மயங்கி நிற்கும் போது, உமாதேவியார் அவர்களுக்கெதிரே ஆகாயத்தில் வந்து நின்றனர். அவர்கள் அவரை நோக்கி 'அந்த யட்சபுருஷன் யார்?' என்று வணக்கமாகக் கேட்டனர். அதற்கு அவர் 'உங்கள் கருவத்தை யடக்க இறைவன் யட்ச வடிவங் கொண்டு வந்தான்; அவனது கருணையாலே உங்களுக்கு வெற்றி யுண்டாயிற்று; உங்களுக்குச் சுதந்தரமாக வெற்றியடைதற்குரிய ஆற்றலில்லை' என்று கூறினார். அது கேட்ட அவர்கள் இறைவனே யட்சபுருஷனாக வந்தான்; அவனன்றி ஓரணுவ மசையாது என்பது ணர்ந்து கருவமின்றி வாழ்ந்து வந்தனர் என்று கேளோபநிஷத்துக் கூறுவதால், சிவத்தின் பிரதிபிம்பங்களாயுள்ள சீவர்கள் "செய்கையுஞ்செய் விக்கையுமற்றிருக்குங் காந்தச்சிலைமலை" போலிருக்கும் தமது அதிஷ்டானத்தின் (சிவத்தின்) சந்நிதியால் தத்தங் கருமத்திற்கேற்றவாறு காண்டல் கேட்டல் முதலிய வியாபாரங்களையுடையவராய், தத்தங் கருமபலன்களை யனுபவித்து வருகின்றனரென்பது விளங்குவதாம்.

சீவர்கள் சிவத்தின் பிரதிபிம்பங்களாக விருக்கின்றன ரென்பது.

“நித்திய மாகு மான்மா யேகமாய் நிகழ்த்து மாயா,
சத்தியா யளப்பில் பேத மாமுறு பேதஞ் சாற்றில்,
வைத்த நீர்க் குடங்க டோறுந் தோன்றிடு மதியம் போல,
உய்த்திடு முபாதி தன்னாற் பற்பல வருவந் தோன்றும்.”

என்று கூர்ம புராணம் கூறுவதாலும்,

“இடம்பெறுஞ் சோதி ரூப மேகமா கியும்பல் கோடி,
உடம்புக டோறு மங்கங் குறைகின்ற தெவ்வா றென்னில்,
படர்ந்தொளி பரப்புஞ் சோதிப் பரிதியொன் றுயுந் தெண்ணீர்க்,
கடந்தொறு மோரோர் விம்பங் காட்டுதல் போலு மன்றே.”

என்று பிரபோத சந்திரோதயங் கூறுவதாலும்,

“கண்ட புனற்கடத்திற் கதிரொளிகள் பாய்ந்தாற்போல்,
கொண்ட சொருபமதைக் கூர்ந்தறிவ தெக்காலம்.”

என்று பத்திரகிரியார் கூறுவதாலும் நன்கு விளங்குவதாம்.

சாக்கிரத்திலும் சொப்பனத்திலும் நிகழும் சரீரத்துள்ள அந்தக்கரணத்துள் (அகங்காரத்துள்) சிவத்தின் பிரதிபிம்பங்களாயுள்ள சீவர்கள் தமது அதிஷ்டானமாயுள்ள சிவத்தின் சந்நிதான விசேஷத்தால் உள்விஷயமாயுள்ள சுகதுக்க முதலிய வற்றைப் புத்தியாலறிகின்றனர்; வெளி விஷயமாயுள்ள கடபட முதலியவற்றைப் புத்தியோடு கூடியுள்ள சட்சு முதலிய இந்திரியங்களா லறிகின்றனர்; வசனித்தல் முதலிய செயல்களை வாக்கு முதலிய கருமேந்திரியங்களாற் செய்கின்றனர்; சுழுத்தியில் அவித்தையில் சிவத்தின் பிரதிபிம்பங்களாயுள்ள அவர்கள் தமது அதிஷ்டானமாயுள்ள சிவத்தின் சந்நிதான விசேஷத்தால் அங்கு நிகழும் சுகத்தையும் இருளையும் அவித்தியாவிருத்தியா லறிகின்றன ரென்பது இங்குச் சாஸ்திரார்த்தமாம்.

நம்மனோர் கடபட முதலியவற்றைக் கண்முதலியவற்றாலறிவதற்குச் சூரியனது சந்நிதான விசேடம் காரணமாயிருத்தல்போல, சீவர்கள் சுகதுக்க முதலிய வற்றைப் புத்தி முதலியவற்று லறிவதற்குச் சிவத்தின் சந்நிதான விசேடம் காரணமாயிருக்கின்றதென்பது இங்குணர்தற்பாற்றும்.

சிவம் வியாபகமா யிருத்தலின் அஃது ஒன்றற்குச் சந்நிதானமா யிருப்பது எவ்வாறு பொருந்துமெனின், வியாபகமா யுள்ள ஆகாயத்திற்குக் கடபட முதலிய வற்றினிருப்பால் சந்நிதானம் கற்பிக்கப்படுவதுபோல, சிவத்திற்கும் தேகேந்திரிய முதலியவற்றின் இருப்பால் சந்நிதானம் கற்பிக்கப்படுகின்றது; அதனால், அது பொருந்துமென்க.

சட்ச முதலிய இந்திரியங்கள் சடப்பொருளா யிருத்தலின், அவை சீவர்களால் தத்தம் விஷயங்களை யறிகின்றன வென்பது எவ்வாறு பொருந்துமெனின் 'இவ்வெழுத்தாணி யானெழுதியது' என்புழி, கருவியாகிய எழுத்தாணி கருத்தாவாகக் கூறப்படுதல்போல, இங்குக் கருவியாகிய இந்திரியங்கள் கருத்தாவாகக் கூறப்பட்டன; அதனால், அவ்வாறு கூறுதல் பொருந்துமென்க. இவ்வாறு கூறுதல் கருத்தாவின் தருமத்தைக் கருவியின்மேலேற்றிக் கூறும் உபசார வழக்காம். "ஆன்மா மனத்தோடும், மனம் இந்திரியத்தோடும், இந்திரியம் பொருளோடும் கூடும்; அதனால் காட்சியுணர்வு நிகழும்." என்று தருக்க நூல் கூறுவது மிங்குணர்த்தற்பாற்றும்.

பிரதிபிம்ப விளக்குப் பிம்பவிளக்கைவிட்டிராமைபோல, பிரதிபிம்பராகிய சீவர்கள் பிம்பமாகிய சிவத்தைவிட் டிருப்பதில்லை; பிரதிபிம்ப விளக்குப் பிம்ப விளக்கால் விளங்குவது போல, பிரதிபிம்பராகிய சீவர்கள் பிம்பமாகிய சிவத்தால் விளங்குகின்றனர்; பிரதிபிம்ப விளக்கும் கடாதி விஷயங்களை விளக்குவதுபோல, பிரதிபிம்பராகிய சீவர்களும் கடாதி விஷயங்களை யறிகின்றனர்; பிரதிபிம்ப விளக்கின் தருமம் (கடபட முதலியவற்றை விளக்குதல்) பிம்பவிளக்கிற் கில்லாமை போல, பிரதிபிம்பராகிய சீவர்களின் தருமம் (கடபட முதலியவற்றைக் காண்டல் முதலியன) பிம்பமாகிய சிவத்திற்கில்லை; பிம்பவிளக்குப் பிறிதொன்றால் விளங்காது சுவயம் பிரகாசமாயிருப்பதுபோல, சிவம் பிறிதொன்றால் விளங்காது சுவயம் பிரகாசமா யிருக்கின்றது; பிரதிபிம்ப விளக்கின் பிரகாசமும் கடபட முதலியவற்றின் பிரகாசமும் பிம்பவிளக்கை யாதாரமாகக் கொண்டிருத்தல்போல, பிரதிபிம்பராகிய சீவர்களின் விளக்கமும் கடபட முதலியவற்றின் விளக்கமும் பிம்பமாகிய சிவத்தை யாதாரமாகக் கொண்டிருக்கின்றனவென்பது இங்கு நன்குணர்த்தற்பாலதாம்.

தேகத்துள்ள அந்தக்கரணத்துள் சிவத்தின் பிரதிபிம்பமாயுள்ள சீவர்கள் இந்திரியங்கள் வாயிலாக விஷயங்களை யறிதல் ஒரு வீட்டிலுள்ள நிலைக்கண்ணாடியுள் தீபத்தின் பிரதி பிம்பமாயுள்ள விளக்கு (அவ்வீட்டின்) பலகணி வாயிலாகப் பொருள்களை விளக்குவது போலாமென் றிங்குணர்த்தற் பாற்றும்.

சப்த முதலிய விஷயங்களை யிந்திரியங்களும், அவற்றை அந்தக்கரணங்களும், அவற்றைச் சீவர்களும், அவர்களைச் சிவமும் முறையே விளக்குகின்றன; அவற்றுள்ளும், இந்திரியங்கள் விஷயங்களையும், அந்தக்கரணங்கள் விஷயங்களோடு இந்திரியங்களையும், சீவர்கள் விஷய இந்திரியங்களோடு அந்தக்கரணங்களையும், சிவம் விஷய - இந்திரிய - அந்தக்கரணங்களோடு சீவர்களையும் விளக்குகின்றன. விஷயம் இந்திரியத்தையும், இந்திரியம் அந்தக்கரணத்தையும், அந்தக்கரணம் சீவர்களையும், சீவர்கள் சிவத்தையும் எதிரிட்டு விளக்குவதில்லையாம்; சிவம் தனக்கு மேற்பட்டதொன் றின்றிச் சுவயம் பிரகாசமா யிருத்தலின், அதனை விளக்குவதொன்றில்லையாம்; அதுவே சுதந்தர ஞானசொருபமா யிருப்பதாம்; அதன் சந்நிதானத்திலே காந்தங்கண்ட பசாசம் போல இந்திரிய முதலியவனெத்தும் தத்தம் வியாபாரங்களைச் செய்கின்றனவென்பதை அதிகாரி புருஷர்க் குணர்த்து தற்பொருட்டு இச்சூத்திரம் கூறப்பட்ட தென்க.

காந்தங் கண்ட பசாசம்போல, சிவ சந்நிதானத்திலே சர்வ வியவகாரமும் நிகழுகின்றனவென்பது பின்வரும் பிரமாணங்களாலும் நன்கு விளங்குவதாம்.

கூர்மபுராணம்.

“மாயையைக் கடிந்த வான்மா மாயையாஞ் சகத்தை நாளும்,
ஒய்வற நடத்தே னென்னை யன்றிமற் றதுவு மொல்லா,
தாயவை யென்கொ லென்னிற் காந்தமுன் னாடு மூசி,
யேயுறயென்மு னிந்த விருஞ்சக நடக்கு மன்றே.”

பிரபோத சந்திரோதயம்.

“போந்துவிகா ரஞ்சிறிதும் பொருந்தாது தன்னியல்பிற் பொருந்தி நிற்பக்,
காந்தமசை யாதிருந்து மக்காந்தத் தெதி ஞ்சி கம்பித் தாற்போல்,
வாய்ந்தவதன் சந்நிதியில் மாயை விகா ரம்புரிந்து மணிச்சூன் முற்றி,
யேய்ந்தபெயர் மானதனென் றெடுத்தோத வொருமகவை யீன்றாள் மன்றே”

விவேக சிந்தாமணி - வேதாந்த பரிச்சேதம்.

“அசேதன அகங்காரம் பாகியாப்பியந்தர விஷயங்களை யறிவதெப்படி யெனின், காந்தக் கல்லின் சந்நிதானத்தில் ஊசி சேஷ்டிப்பதுபோலும், வெயிலிற் பிடித்த கண்ணாடியினால் உள்மனையிருள் நீங்குவதுபோலும், பிரத்யகாத்ம சந்நிதானத்தில் அச்சைதந்யப் பிரதிபிம்பந் தன்னிடத்திருக்கப் பெறுதலால் அச்சடமான அகங்காரமே பாகிய விஷய அறிவோடு கூடிச் சாக்கிர சொப்பனங்களிற் சஞ்சரித்துச் சுழுத்தியி லடங்கும்.”

திருமந்திரம்.

“மெய்வாய்கண் மூக்குச் செவியென்னு மெய்த்தோற்றத்,
தவ்வாய வந்தக் கரண மகிலமும்,
எவ்வா யுயிரு மிறையாட்ட வாடலால்,
கய்வாயி லாநிறை யெங்குமெய் கண்டதே.”

பட்டினத்தடிகள்.

“ஊட்டுவிப் பாணு முறங்குவிப் பாணுமிங் கொன்றெ டான்றை,
மூட்டுவிப் பாணு முயங்குவிப் பாணு முயன்ற வினை,
காட்டுவிப் பாணு மிருவினைப் பாசக் கயிற்றின்வழி,
ஆட்டுவிப் பாணு மொருவனுண் டேதில்லை யம்பலத்தே.”

“மறையோ னெருவன் றன்னுடைய மகிமை கடந்து துத்திரனாய், முறைதீர் வதுபோல்” (அநாதி அஞ்ஞானத்தால்) தன்னுடைய மகிமை கடந்து சீவனாய் முறை தீர்ந்துள்ள ஆன்மா அந்தக்கரண முதலியவற்றின் கற்பித சம்பந்தத்தால் அப்பிரகாச வடிவம்போன் றிருக்கின்றது; அதனால், அது தனது நிஜவடிவத்தின் சந்நிதானத்தாலே விளங்குவதற்குரியதா யிருக்கின்றது; அது காண்டல் கேட்டல் முதலிய வியாபாரங் களைச் செய்வதற்கு அந்தக்கரணங்களும் இந்திரியங்களும் அதற்குக் கருவியா யிருக்கின்றன; அது தத்துவ ஞானத்தால் தன்னை உள்ளவாற்றியுமாயின்,

“ஆசைவன் பாசத் திரளினாற் கட்டுண் டரும்பிணி யீக்கடிக்கணுங்கி,
ஏசுறு போகக் கதைகளால் மொத்துண் டிச்சைமுட் கோலின லுலைந்து,
காகுறு கருமச் சேற்றிலே யழுந்திக் கடுஞ்சகக் காட்டிலே சுழன்று,
வீசுமா மோகத் தளிர்நிழற் றுயிலும் ரனே சீவனா மெருது.”

என்னும் நிலைமையினின்றும் நீங்கிப் பரமாநந்த போத சொரூபமாகவே விளங்குவதா மென்பது இங்கு முடிவான பொருளாமென்க. இது

திருமந்திரம்.

“சீவ னென்னச் சிவனென்ன வேறில்லை
சீவ னாரசிவ னாரை யறிகிலார்
சீவ னாரசிவ னாரை யறிந்தபின்
சீவ னாரசிவ னாயிட் டிருப்பரே

“சிவன்றான் பலபல சீவனு மாகி
நவின்றா னுலகுறு நம்பனு மாமே.”

“தன்னை யறியத் தனக்கொரு கேடில்லை.”

என்று கூறுவதால் நன்கு விளங்குவதாம்.

அவதாரிகை.

காரியமாய உலகத்திற்கும் அதன் பரிணாமி யுபாதான காரணமாய மாயை க்கும் விலட்சணமா யுள்ள ஆன்மவடிவ சிவத்தின் சொரூபவிலக்கணங் கூறல்.

6. உணருரு வசத்தெனி னுணரா தின்மையின்
இருதிற னல்லது சிவசத் தாமென
இரண்டு வகையி னிசைக்குமன் னுலகே.

(இதன் பொருள்.) மன்னுலகு - நிலைபெற்ற மெய்யுணர்வினை யுடைய பெரியோர், உணருருவெனின் - (சிவம் இன்ன தன்மைய தென்று சுட்டி) அறியப்படு

வதாகிய பொருளா மெனின், அசத்து - அசத்தாகிய (சத்தின் வேறுகிய) உலகமாம், உணராதெனின் - (இன்ன தன்மையதென்று சுட்டி) அறியப்படுத லில்லாத பொருளா மெனின், இன்மை - உண்மையில்) இல்லாமைபயத் தனக்கு வடிவமாகவுடைய மாயையாம், (அதனால்), இருதிறனல்லது - இவ்விரண்டு பகுதியுமல்லாத பொருள், சிவசத்தாம் - சத்ருபப் பிரஹ்ம (சிவ) மாம், என - என்று (அதனை அதிகாரி புருஷர் அறியுமாறு), இரண்டு வகையின் - இவ்விரண் டேதுக்களாலும், இசைக்கும் - கூறுவர், (என்றவாறு).

சிவம் இன்ன தன்மையதென்று குறித்தறியப்படும். பொருளாயின், உலகமாம்; இன்னதன்மையதென்று குறித்தறியப்படாத பொருளாயின், மாயையாம்; அஃது அவ்விரண்டற்கும் வேறாய்ச் சச்சிதாநந்த வடிவமாயிருக்கின்ற தென்பது இச்சூத்திரத் தின் திரண்ட பொருளாம்.

ஆம் என்னும் ஆக்கச் சொற்களும், முற்றும்களும் தொக்கு நின்றன; உணராது, அல்லது என்பன எதிர்மறை வினையாலணியும் பெயர்; உணராது என்பது செய்யுள்விகாரத்தால் உணராது என வந்தது; எனின் என்பது உணராது என்பதனோடுச் சென்றியைந்து நின்றது; இன் என்பது அல் வழிக்கண் தவிர்வழிவந்த சாரியை. உலகு என்றது இங்குயர்ந்தோரை.

சிவம் சத்தாம் எனக் கூறப்பட்ட தாயினும், இனம்பற்றி அது சித்தும் ஆநந்தமுமாமெனக் கொள்க; என்னை? "சச்சிதாநந்த சங்கான்" என ஆன்றோர் கூறுதலின். சிவம் சச்சிதாநந்த வடிவமா யிருக்கின்ற தென்பது அதன் சொரூப லட் சணமாம்.

இச்சூத்திரம் கடம் படம் அன்று என்பதுபோல, சிவம் உணருரு (உலகம்) அன்று; உணராது (மாயை) அன்று என்று அவ்விரண்டினுக்கும் வேறுகச் சிவத்தை யறிவித்தலின், சிவம் இருதிறனல்லது என்பது அதன் அதத்வியா விருத்தி லட்சண மாம்; அஃதாவது சத்ருபப் பிரஹ்மத்தை உலகத்தினின்றும் மாயையி னின்றும் வேறுபிரித் தறிவிப்பதாம். முன்னர்ச் சிவத்தின் தடத்த லட்சணங் கூறிய இந்நூல் இங்கு அதன் சொரூப லட்சணமும் அதத்வியாவிருத்தி லட்சணமும் கூறியதென்க.

சிவம் நிவிர்த்தியில்லாததாக விருத்தலின் சத்து என்றும், சடத்திற்கு விலட்சணமான பிரகாச வடிவமாக விருத்தலின் சித்து என்றும், துக்கத்திற்கு விலட்சணமான முக்கியப் பிரீதிக்கு விஷயமா யிருத்தலின் ஆநந்தமென்றும் கூறப்படுகின்றது. சிவம் சச்சிதாநந்த வடிவமாக விருப்பதன்றி, நித்தி யம் பூரணம் - ஏகம் - பரமார்த்தம் - நிதானம் - சாந்தம் - சத்தியம் - கேவலம் - துரியம் - சமம் - கூடஸ்தன் - சாட்சி - சுத்தம் - இலக்கியம் - சநாதகம் - தத்துவம் - விண் - சோதி - ஆன்மா - முத்தம் - விபு - சூக்குமம் - அசலம் - நிரஞ்சனம் - அமிர்தம் - அப்பிரமேயம் - விமலம் - வசநாதீதம் - அநாமயம் - அசங்கம் - அதுலம் - நிரந்தரம் - அகோசரம் - அகண்டம் - அசம் - அநந்தம் - அவிநாசி - நிர்க்குணம் - நிட்களம் - நிரவயவம் - அநாதி - அசரீரம் - அவிகாரம் - அத்துவிதம் என்றற்றெடக்கத்து வடிவமாகவு மிருக்கின்ற தென்பதும் இங்குணர்தற் பாலதாம்.

சிவம் இவ்வாறு இருப்பதன் விளக்கம் கைவல்ய நவநீத வசன விஞ்ஞானியில் (243 -வது பக்கமுதல் 247 - வது பக்கம் வரையில்) எழுதப்பட்டிருக்கின்றது; அதனை ஆண்டுக் காண்க.

இச்சூத்திரம் காரியமாகிய உலகத்திற்கும் அதன் பரிணாமி உபாதான காரணமாகிய மாயைக்கும் வேறாயுள்ள சிவம் சத்வடிவமாமைனக் கூறினமையின், அவை சத்தினும் வேறானவையா மென்பது தானே பெறப்படுவதாம். சிவசத்தினும் வேறாயுள்ள உலகத்தையும் மாயையையும் இச்சூத்திரம் முறையே அசத்தென்றும் இன்மையென்றும் கூறினமையின், அசத் தென்பதற்கும் இன்மை தென்பதற்கும் பொருள் ஒன்றையா மென்பது நன்கு விளங்குவதாம். அசத்தினும் வேறு சத்தாம்; இன்மையினும் வேறு உண்மையாம்; ஆகவே, சத்தே உண்மையாம்; அசத்தே இன்மையாம்; இதனால், சிவம் சத்வடிவ உண்மையா யிருக்கின்றது; உலகமும் மாயையும் அசத்வடிவ இன்மையா யிருக்கின்றன வென்பது பெறப்படுவதா மென்க.

உலகம் இது கடம் இது படமென்றற் றெடக்கத்து வடிவமா யின்னதன்மைய தென்று சுட்டி யறியப்படுவதாக விருத்தலின், அதனை 'உணருரு' என்றும், மாயையின்ன தன்மையதென்று சுட்டி யறியப்படாததாக விருத்தலின், அதனை 'உணரா (து)து' என்றும் இச்சூத்திரம் கூறியதென்க. பரிமேலழகர் திருக்குறளின் 'இருள்சே ரிருவினையும்' என்னும் செய்யுளி னுரையில் "இன்னதன்மைத்தென ஒருவராலுங் கூறப்படாமையின் அவிச்சையை இருள் என்றும்... கூறினார்" என்று கூறியிருப்பதும், விசாரசாகரம் ஐந்தாவது தரங்கத்தில் "சிந்திக்கக் கூடாத சத்தியுள்ளதாயும் யுத்திக்கு நிற்காததாயுமிருத்தலின் மாயையெனப்படும்" என்று கூறுவதும் இங்குணர்தற் பாலனவாம். தத்துவாநுசந்தானம் முதற் பரிச்சேதத்தில் 'இனி அவ்வஞ்ஞானத்தி னிலக்கணம் சொல்லப் படுகின்றது; சத்ய பதார்த்தத்தினும் அசத்திய யதார்த்தத் தினும் விலட்சணமாவது யாதோ அஃது அஞ்ஞான மெனப்படும்; அஃதாவது சத்தியமாக வேனும் அசத்தியமாக வேனும் நிரூபிக்க முடியாதது அஞ்ஞான மெனப்படும். அஞ்ஞானத்தைச் சத்தியமெனக் கொண்டால், சத்தியமாகிய பிரஹ் மத்தைப் போல அது நாசமாகாதிருத்தல் வேண்டும்; ஆனால், பிரஹ்ம ஞானத்தால் அது நாசமாய்விடுகின்றது; ஆகையால் அவ்வஞ்ஞானத்தைச் சத்தியமாகவும் நிரூபித்தல் முடியாது; அவ்வஞ்ஞானத்தை அசத்தியமாகக் கொண்டால், அசத்திய மான மலடி மகனைப்போல அது பிரத்தியட்சமாதல் கூடாது; ஆனால், அவ்வஞ்ஞான மோ 'நான் பிரஹ்மத்தை அறியேன்' என்னும் பிரத்தியட்ச அனுபவத்திற்கு (ஞானத்தி ற்கு) விஷயமாகவே தோன்றுகின்றது; ஆகையால், அவ்வஞ்ஞானத்தை அசத்திய மாகவும் நிரூபித்தல் முடியாது. இக்காரணம் யற்றி 'அவ்வஞ்ஞானம் அநிர்வசநீயம்' என்று கூறப்படுகின்றது. 'அசத்விலட்சணம் அஞ்ஞானம்' என்னு மிம்மாத்திரமே அஞ்ஞானத்திற்கு இலக்கணமா மெனின், மலடிமைந்தன் முதலிய அசத்திய பதார்த் தங்களினும் விலட்சணமான சத்தியப் பிரஹ்மத்தின்கண் அவ் விலக்கணத்திற்கு அதிவியாப்தியுண்டாகும்; அவ் வதிவியாப்தி தோஷத்தை நீக்குதற் பொருட்டு அவ்விலக்கணத்தில் 'சத் விலட்சணம்' என்பது கூறப்பட்டது. பிரஹ்மம் சத்தினும் விலட்சண மன்று; ஆகையால், அதனிடத்து அதிவியாப்தி யுண்டாகாது. 'சத் விலட்சணம் அஞ்ஞானம்' என்னு மிம்மாத்திரமே அஞ்ஞானத்திற்கு இலக்கணமா மெனின், சத்தியப் பிரஹ்மத்தினும் விலட்சணமான மலடிமகன் முதலிய அசத்திய

பதார்த்தங்களிடத்து அவ் விலக்கணத்திற்கு அதிவியாப்தி யுண்டாகும். அவ் வதி வியாப்தி தோஷத்தை நீக்குதற் பொருட்டு அவ் விலக்கணத்தில் 'அசத் விலட்சணம்' என்று கூறப்பட்டது; மலடிமகன் முதலியன அசத்தினும் விலட்சணமன்று; ஆகையால், அவற்றினிடத்து அதிவியாப்தி யுண்டாகாது. வாஸ்தவமாக விசாரித்துப் பார்த்தாலோ சத்விலட்சணம் அஞ்ஞானமென்னு மிம்மாத்திரம் அஞ்ஞானத்திற்கு இலக்கணமா மெனல் போதும்; அசத் என்னும் பதம் வீணையாம்; ஏனெனின், அசத் வஸ்து ஒன்றுளதாயின், அதற்கு அசத்துத் தன்மை சம்பவியாதாகும். அசத் வஸ்துவே யாதுமில்லை யாயின், எதனிடத்து அவ்விலக்கணத்திற்கு அதிவியாப்தி யுண்டாகும்? அவ்வஞ்ஞானத்தி னிலக்கணத்தில் 'அசத் விலட்சணம்' என்னு மெப் பதங்கள் நூலாசிரியர்களால் கொடுக்கப்பட்டனவோ அவை கேவலம் சீடர்களின் புத்தி விருத்திக்காகக் கொடுக்கப் பட்டனவாம்." என்று கூறியிருப்பதை ஊன்றி நோக்குவார்க்கு உணராதது (மாயை) சத்ருபப் பிரஹ்மத்தினும் வேறு என்று இச்சூத்திரம் கூறியதன் அழகு செவ்விதாக விளங்குவதாம். மாயை சத்ருபப் பிரஹ் மத்தினும் வேறு என்பதனாலேயே அதன் காரியமாய் உலகமும் அதனினும் வேறு என்பது தானே பெறப்படுமாயினும், காரண காரிய கற்பனைக்குச் சிவசத்து அப்பாற்பட்ட தென்பது மாணவர்கட்கு நன்கு விளங்குதற் பொருட்டு, சிவசத்து உணருருவினும் வேறு என்று கூறப்பட்ட தென்க. பரிமேலழகர் "எப்பொரு ளெத்தன்மைத் தாயினும்" என்னும் குறளினுரையில் "அஃதாவது (மெய்யுணர்வாவது * * காரண காரியங்களிரண்டு மின்றி முடிவாய் நிற்பதனை யுணர்தலாம்" என்று கூறியிருப்பதும்,

“சிவஞ்சத்தி தன்னையீன்றுஞ் சத்திதான் சிவத்தை யீன்றும்
உவந்திரு வரும்புணர்ந்திங் குலகுயி ரெல்லா மீன்றும்
பவன்பிரம் சாரியாகும் பான்மொழி கன்னி யாகும்
தவந்தரு ஞானத்தோர்க்கித் தன்மைதான் தெரியு மன்றே.”

என்று சிவஞான சித்தியார் கூறுவதும், இங்குணர்தற் பாலனவாம். இதனால், காரண காரிய கற்பனையற்ற பொருள் சிவசத்தாமென்பது நன்கு விளங்குவதாம்.

மாயையின் பரிணாமமாகிய (திரிபாகிய) உலகம் இல்லை இருப்பது; பொய் மெய்; விளக்கம் அஃதின்மை யென்றற் றொடக்கத்து வியவகார வடிவமாக விருத்தலின், கானல்நீர் - கிளிஞ்சில் வெள்ளி - கந்தர்ப்ப நகரம் - மலடிமைந்தன் - முயற்கோடு முதலியவனெத்தும் உலகத்தினும் வேருனவையன்றும்; அதனால், அவை உணராதது என்பதன்கண் சேராவாம். இது

சூதசங்கிதை.

“இல்லையிருப் பதுபொய்மெய் விளக்கம்: தின்மை யென விவைமுன் னாகச், சொல்லும்விவ காரமெலா மாயை யினுற் றுனின்ப சொருப னென்னும்,
வல்லசிவன் கற்பித்த மாயாகா ரியப்பவஞ்ச மருவு தோற்றம்,
செல்லலுறு விவகார திசையினன்றிப் பரமார்த்தத் திசையி னில்லை.”

"வாசகவாச் சியபாவ மிலக்கியநல் லிலக்கணபா வங்கண் முன்னாப்,
பேசவரு பவையாவும் விவகார தசையினன்றிப் பிறங்கா நின்ற,
மாசகன்ற பரமார்த்த நிருபணத்தி லில்லை"

என்று கூறுவதால் செவ்விதாக விளங்குவதாம்.

சிவம் காரிய வடிவ உலகமும் காரணவடிவ மாயையு மாகா திருக்கின்றது;
அது போதக்கண் விழிப்புடையார்க்கன்றி ஏனையோர்க்கு விளங்காதென்பது
பின்வரும் பிரமாணங்களால் நன்கு விளங்குவதாம். அவை வருமாறு: -

விவேக சூடாமணி.

"ஆனதா லறிபொருட்கு மறிபடாப் பொருளி னுக்கு
மேனிலை யறிவே மெய்யாய் மேவிய வான்மா நீயே"

சசிவன்ன போதம்.

"அறியாப்பொருள் காரண மாயைகுறித்
தறியும்பொருள் காரிய மாமுலகி
நெறியாற்றிகழ் நான்மறை யந்தமெலாம்
நீயன்றென வோது நிரந்தரமே."

"அறியும் பொருளன் றறியாப் பொருளன்
றறிவாகிய நீயெனு மப்பொருள்தான்
பொறியின் வழிநின் றறியும் பொருளோ
போதக்கண்விழித் தறியும் பொருளே."

கைவல்லிய நவநீதம்.

"அறிபடும் பொருணீ யல்லை யறிபடாப் பொருணீ யல்லை
அறிபொரு ளாகு முன்னை யனுபவித் தறிவாய் நீயே."

காரியமாகிய உலகுபோல, அதன் பரிணாமி உபாதான காரணமாகிய மாயை
யும் பரமார்த்த (உண்மை) நோக்கில் பொய்யாக விருக்கின்ற தென்பதை அதிகாரி
புருஷர்க்கு நன்கு விளக்குதற் பொருட்டு இச்சூத்திரம் 'உணருரு' என்று கூறியத
னோடு நில்லாது 'உணராதது இன்மை' என்றும் கூறியதென்று இங்குணர்தல்
வேண்டும்.

ஆகாயத்தில் நீலநிறம் கற்பிதமா யிருத்தல்போல, சிவத்தில் (சத்ருபப்
பிரஹ்மத்தில்) மாயையும் அதன் காரியமாகிய உலகமும் கற்பிதமா யிருக்கின்றன;
ஆகாயத்தினும் வேறாக நீலநிற மில்லாமைபோல, சிவத்தினும் வேறாக மாயையும்

அதன் காரியமாகிய உலகமுமில்லை; நீலநிறம் ஆகாயமாகாமைபோல, மாயையும் உலகமும் சிவமாகா திருக்கின்றன வென்பது உணரப்படுமாயின், சிவம் உலகமாகா தும் மாயை யாகாது மிருப்பினும், அவை சிவத்தினும் வேறாக இருப்பதில்லை யென்பது நன்கு விளங்குவதாம்.

"பற்று மாகி வானு ளோர்க்குப் பல்கதி ரோன்மதிபார்
எற்று நீர்தீக் காலு மேலை விண்ணிய மானனொடு
மற்று மாதோர் பல்லுயிராய் மாலய னும்மறைகள்
முற்று மாகி வேறுமானான் மேயது முதுகுன்றே."

என்று திருஞான சம்பந்த சுவாமிகள் திருவாய்மலர்ந் திருப்பதும் இதனை நன்கு விளக்குவதாம்.

இச்சூத்திரம் அவாங் மனோகோசரமாயுள்ள சிவம் (வாக்கிற்கும் மனத்திற்கும் எட்டாதுள்ள சத்ருபப் பிரஹ்மம்) உலகமும் மாயையும் அன்றெனக் கூறுவது வாயிலாக, அதனை அறிவித்தவாறு இங்குணரப் படுமாயின், அதிகாரி புருஷர் ஆன்ம வடிவ சிவத்தை உலகமும் நானன்று அதன்காரணமாய் மாயையும் நானன்று என்று அவற்றை நிஷேதித்தல் வாயிலாகத் தமது நிஜவடிவமா யறியலா மென்பது செவ்விதாக விளங்குவதாம். இது தாயுமானவர்

"வாக்குமன மணுகாத பூரணப் பொருள்வந்து வாய்க்கும் படிக்குபாயம்,
வருவித் துவட்டாத பேரின்ப மானசக வாரியினை வாய்மடுத்துத்,
தேக்கித் திளைக்கநீ முன்னிற்ப தென்று காண்."

என்று திருவாய்மலர்ந் திருப்பதாலும் விளக்குவதாம்.

இச்சூத்திரம் 'உணருருவசத்து' 'உணரா(து)து இன்மை' 'இறுதிறனல்லது சிவசத்து' எனக் கூறியவாற்றால், நித்தியா நித்திய வஸ்து விவேகமும் கூறியவாற றிக, சிவம் நித்திய வஸ்துவாம்; ஏனையவை அநித்திய வஸ்துவாம். பின்னின்மைக் கெதிர்மறை யாகாதது (அழியாதது) நித்திய வஸ்துவாம்; பின்னின்மைக் கெதிர் மறையாவது (அழிவது) அநித்திய வஸ்துவாம்.

பாரமார்த்திக பதார்த்தம், வியாவகாரிக் பதார்த்தம், பிராதிபாசிக பதார்த்தம், துச்ச பதார்த்தமென்னும் பதார்த்த வகை நான்கனுள், சிவம் பாரமார்த்திக பதார்த்த மாம்; உலகமும் மாயையும், வியாவகாரிக பதார்த்தமாம்; (உலகத்தின் ஒரு பகுதி யாய்) கயிற்றரவு - கானனீர் முதலியன பிராதி பாஹிக பதார்த்தமாம்; (பிறிதொரு பகுதியாய்) மலடி மகன் - முயற்கொம்பு முதலியன துச்ச பதார்த்தமாம்; இந்நான்க னுள், சிவம் நித்திய பதார்த்தமாம்; ஏனையவை அநித்திய பதார்த்தமா மென்பது இங்கு நன்குணர்தற் பாலதாம்.

காரியமாகிய உலகம்போல அதன் பரிணாமி யுபாதான் காரணமாகிய மாயையும் பாரமார்த்திக நோக்கில் அசத்தாம்; அல்லது இன்மையாம்; இவற்றிற்கு

வேறுபுள்ள சிவம் சத்தாம்; அல்லது உண்மையாம்; அது தமது யதார்த்த வடிவமாம்; அதனிடத்துச் சம்சாரபந்தம் நீரினிடத்துப் புழுதி யெவ்வாற்றானு மில்லாமைபோல இல்லையா மென்பதைச் சற்குருவி னுபதேச வாயிலாகச் சமாதி கூடி யறிந்து, அச்சிவமாக விளங்குவார்க்குச் சம்சாரபந்தம் ஒளிமுன் இருள்போலக் கெடுவதா மென்பது இங்கூன்றி உணர்தற் பாலதாம்.

கயிற்றின்கண் கற்பிதமாயுள்ள அரவு தனத்திஷ்டானமான கயிற்றினும் வேறாக விருப்பதில்லையாம்; உண்மையில் அதற்கென்றொரு வடிவமு மில்லையாம்; அங்ஙனமே, சிவத்தின்கண் கற்பிதமாயுள்ள மாயாப் பிரபஞ்சம் தனத்திஷ்டானமான சிவத்தினும் வேறாக விருப்பதில்லையாம்; உண்மையில் அதற்கென்றொரு வடிவமு மில்லையாமென்ப துணர்வார்க்கன்றி மற்றவர்க்குச் சிவம் பூரணமா யிருப்பதென்பது ஒருவாற்றானும் விளங்கா தென்க.

இச்சூத்திரம் சிவம் திருசியமாகிய மாயைக்கும் உலகத்திற்கும் வேறுபுருக் கின்ற தென்று குறிப்பித்தமையின், திருக்காயுள்ள ஆத்மா சிவமன்றிப் பிறிதன் றென்பதையும் குறிப்பித்ததாமென்க. ஆத்மா சிவமாகாதெனின், அஃதநான்மாவாம்; அநான்மா சிவமாவதெங்ஙனமாம்? இதனால், ஆன்மா உடம்பு முதலியவற்றினும் வேறுபுச் சச்சிதாநந்த சங்கர வடிவமா யிருக்கின்ற தென்பது மாறுபாடின்றிப் பெறப் படுவதாம்.

மாயாப் பிரபஞ்சம் பொய்; சிவம் மெய்யென்பது கீழ் வரும் பிரமாணங் களாலும் நன்கு விளங்கும். அவை வருமாறு: -

பிரமகீதை.

"எப்பொருளு மாயையினு லெனச்சிலவ ரியம்புவர்கள்
மெய்ப்பரமன் றனையொழிய வேறொருமா யையுமில்லை
ஒப்பரிய பரனொழிய வொருமாயை யுண்டாகில்
அப்பரமன் றன்பெருமைக் கதுநேரே யழிவன்றோ"

தேவிகாலோத்தரம்.

"தோன்றுவதெல் லாமசத்து"

திருமந்திரம்.

"ஆயும்பொய் மாயை யகம்புற மாய்நிற்கும்"
"பொய்கண்ட மாமாயை."

பட்டினத்தடிகள்.

"மையாடு கண்ணியு மைந்தரும் வாழ்வு மனையுஞ் செந்தீ,
ஐயாநின் மாயை யுருவெளித் தோற்ற மகிலத் துள்ளே,
மெய்யா யிருந்தது நாட்செல நாட்செல வெட்டவெறும்,
பொய்யாய்ப் பழங்கதை யாய்க்கன வாய்மெல்லப் போனதுவே."

கந்தரநுபூதி.

"இல்லேயெனு மாயையி லிட்டனைநீ"

தாயுமானவர்.

"அண்டபகி ரண்டமு மாயா விகாரமே
யம்மாயை யில்லாமையே யாம்."

"சகம் பொய்யெனத் தம்பட்ட மடியே."

சாதன சாத்திய விவேக இயல்

அவதாரிகை.

மாயாப் பிரபஞ்சமும் அதனதிஷ்டானமாயுள்ள சிவமும் சாஸ்திரபலமா கிய மோட்சமடைதற்குரியன வன்றாகலின், அதனை யடைதற்குரிய சீவருப ஆன்மா அவற்றிற்கு வேறுபுண்டெனல்.

7. யாவையுஞ் சூனியஞ் சத்தெதி ராகலின்
சத்தே யறியா தசத்தில தறியா
திருதிற னறிவுள திரண்டலா வான்மா.

(இதன் பொருள்.) யாவையும் - (இன்னதன்மையதென்று சுட்டி யறியப்படும் உலகம், இன்ன தன்மையதென்று சுட்டியறியப் படாத மாயை யென்னும்) சர்வ பதார்த்தமும், சத்தெதிர் - (வாக்குமன முங்கண்ணு மற்றுளவிந் தியங்களுமே நோக் கரிய பரஞ்சுடராகிய) சிவசத்தின் (சத்ரூபப் பிரஹ்மத்தின்) சந்நிதானத்தில், சூனியம் - விளக்கின்முன் இருள்போலப்) பாழாம், ஆகலின் - அதனால், சத்து - சிவசத்து (சத்ரூபப் பிரஹ்மம்), அறியாது - (அவற்றை) அறிவதில்லையாம், அசத்து - அசத்தென்னும் சூனியவடிவ மாயாப் பிரபஞ்சம், இலது - (அறிவு) இல்லாததாம் (சடமாம்), ஆகலின் - அதனால், அறியாது - (அது சிவசத்தை) அறிவ தில்லையாம், (ஆனால்), இருதிறனறிவுளது - (சத்ரூப சிவம் அசத்ரூப மாயாப் பிரபஞ்சம் என்னும்) இவ்விரண்டு வகையினையும் அறியுமறிவொன் றிருக்கின்றது, (அஃது) இரண்டலாத

ஆன்மா - சத்ருப சிவம் அசத்ருப மாயாப் பிரபஞ்சமென்னும் இவ்விரண்டு மல்லாத சீவருப ஆன்மாவாம், (என்றவாறு).

சத்தாகிய சிவத்தின்கண் மாயாப் பிரபஞ்சம் கயிற்றின்கண் அரவுபோலக் கற்பிதமா யிருத்தலின், ஆரோபமாகிய அதனை அதிஷ்டானமாகிய அது (சிவம்) அறிவதில்லை; அசத்தாகிய மாயாப் பிரபஞ்சம் கடபடம்போலச் சடமாயிருத்தலின், அதனை (சிவத்தை) அது (மாயாப் பிரபஞ்சம்) அறிவதில்லை; அவ்விரண்டையும் அறியும் அறிவொன்றுளது; அஃது அவ்விரண்டுமல்லாத சீவருப ஆன்மாவாம்; அதுவே சாஸ்திரபலமாகிய மோட்சமடைதற் குரியதாமென்பது இச் சூத்திரத்தின் திரண்ட பொருளாம்.

சத்தே என்னும் ஏகாரம் அசைநிலைப் பொருட்கண் வந்தது; ஆகலின் என்பது இலதென்பதனோடுஞ் சென்றியைந்து நின்றது; அலா என்பது ஈறுகெட்ட எதிர்மறைக் குறிப்புப் பெயரெச்சம்; இருதிறனும் இரண்டுமென்னும் முற்றும்மைகள் தொக்கு நின்றன.

பதி (சிவம்) சத்தாயும், பாசம் (மாயாப் பிரபஞ்சம்) அசத்தாயு மிருக்குமாயின், பசு (சீவருப ஆன்மா) இவ்விரண்டனுள் ஒன்றாமோ வேறாமோ வென்னும் ஐயப்பா ட்டை யொழித்தற் பொருட்டு இச்சூத்திரம் பதியி னியல்பையும், பாசத்தினியல்பை யும், பசுவி னியல்பையும் வரையறை செய்து கூறியதென்க. இதனால், சத்தா யிருப்பது பதி, அசத்தாயிருப்பது பாசம், சதசத் விலட்சணமா யிருப்பது பசு என்னும் சித்தாந்தம் பெறப்பட்டவாறாக. இங்கு ஆன்மா வென்றது கைலாயத்தின்கணெ முந்தருளியுள்ள உருத்திர மூர்த்தியினது பிரதிபிம்பமாயுள்ள சுந்தரமூர்த்தி சுவாமி களைப்போல, சிவசத்தின் (சத்ருபப் பிரஹ்மத்தின்) பிரதி பிம்பமாயுள்ள சீவர்களை.

'அசத்தில் தறியாது' என்பதற்கு அசத்து - அசத்தென்பதன் பொருள், இலது - இல்லாததாம்; (அதனால், அசத்ருபமாயாப் பிரபஞ்சம் சத்ருப சிவத்தை), அறியாது - அறிவதில்லையென்பதும்பொருளாம். அசத்து - இன்மை - சூனியம் - பாழ் - சத்தின் வேறு என்பன ஒருபொருட்கிளவிகளாம்.

சொப்பன வுலகத்துள்ள சீவர்கள் அவ்வுலகத்திற்கும் அதனதிஷ்டானமாயுள்ள புருஷனுக்கும் வேறு யிருத்தல் போல, சீவருப ஆன்மாக்களும் இம்மாயாப் பிரபஞ்ச த்திற்கும் இதனதிஷ்டானமாயுள்ள சிவத்திற்கும் வேறுயிருக்கின்றன; அங்ஙனமிருப் பினும், அவை சிவத்திற்கு உண்மை நோக்கில் வேறுயிருப்பனவன்ற மென்பதிங் குணர்தற்பாற்றும். மாயையால் சீவர்கள் சிவத்திற்கு வேறுக இருப்பவர்போல விளங்குகின்றனர்; தத்துவஞானத்தால் மாயை நீங்கியபோது சிவமாகவன்றி வேறுக விளங்குத லிலரென்பது

பிரமகீதை.

"தற்பர னுருவஞ் சித்தே தற்பர னிடையேயக்
கற்பித சீவன் றுனு மதானக் காலந்தச்
சிற்பொரு ளொன்றே வேறெனின் மற்றது சித்தாமோ
அற்பமும் வேறு காது சிதாகா ரத்தாலே."

திருமந்திரம்.

"அனாதி சிவரூப மாகிய வான்மாத்
தனாது மலத்தாற் றடைப்பட்டு நின்றது
தனாது மலமுந் தடையற்ற போதே
அனாதி சிவரூப மாகிய வானே."

என்றுள்ள பிரயோகங்களால் நன்கு விளங்குவதாம்.

சதசத்திலட்சணமான சீவரூபஆன்மா சத்ரூப சிவத்தையும் அசத்ரூப மாயாப் பிரபஞ்சத்தையும் அறிதலாவது சிவம் மாயாப் பிரபஞ்சத்திற்கு அதிஷ்டானமா யிருக்கின்றது; அதனால், அதிஷ்டானமான சிவம் ஆரோபமான மாயாப் பிரபஞ்சத் தை யறிவதில்லை; ஆரோபமான மாயாப் பிரபஞ்சம் அதிஷ்டானமான சிவத்தை யறிவதில்லை; சிவத்தின் பிரதிபிம்பமாயுள்ள நாம் இவ்விரண்டிற்கும் வேறாயிருந்து, அவற்றையறிகின்றோ மென்பதைச் சீவர்கள் சாஸ்திரக்கண்ணு லறிவதா மென்க. சத்ரூப சிவம் அசத்ரூப மாயாப் பிரபஞ்சத்தையறிவதில்லை; அசத்ரூப மாயாப் பிரபஞ்சம் சத்ரூப சிவத்தை யறிவதில்லையென்பது எங்ஙனமாமெனின், ஒருவனிட த்து மற்றொருவனது வடிவம் வேறொருவனுக்குத் தோன்றுங்கால், ஒருவன் மற்றொரு வனது வடிவம் தன்னிடத்துத் தோன்றுவதற்குத் தான் அதிஷ்டானமா யிருக்கின்றான்; மற்றொருவனது வடிவம் அவனிடத்து ஆரோபமா யிருக்கின்றது; அதிஷ்டானமான அவன் தன்னிடத்து ஆரோபமாயுள்ள மற்றொருவனது வடிவத்தை யறிவதில்லையாம்; ஆரோபமான மற்றொருவனது வடிவம் தனத்திஷ்டானமான அவனை யறிவதில்லை யாம்; அங்ஙனமே, சிவம் தன்னிடத்து ஆரோபமாயுள்ள மாயப் பிரபஞ்சத்தை யறிவதில்லையாம்; ஆரோபமான மாயாப் பிரபஞ்சம் தனத்திஷ்டானமான சிவத்தை யறிவதில்லையாமென்பது அதற்கு விடையா மென்க. "இயம்புமுவ மானமெலா மேகதேசம்" என்பதிங்குணர்தற்பாற்றும்.

'யாவையுஞ் சூனியஞ் சத்தெதிர் (யாவையும் சத்தெதிர் சூனியம்)' ஆயின், சிவம் சகத்காரணமா யிருக்கின்றதென்பது எங்ஙனமா மெனின், கயிற்றின்கண் கற்பி தமாயுள்ள அரவு கயிற்றை நோக்கச் சூனியமா (அசத்தா) யிருப்பினும், அஃது அரவு தோன்றுவதற்குக்காரணமாயிருத்தல் போல, சிவத்தின்கண் கற்பிதமாயுள்ள மாயாப் பிரபஞ்சம் சிவத்தை நோக்கச் சூனியமாயிருப்பினும், அது மாயாப் பிரபஞ்சம் தோன்றுவதற்குக் காரணமா யிருக்கின்றதென்பது அதற்கு விடையா மென்க.

விசாரசாகரம் ஐந்தாவது தரங்கத்தில் "சுத்தப் பிரஹ்மத்தை யாசிரயித்துக் கொண்டிருக்கும் மாயையினை அவித்தை யென்றும் அஞ்ஞானமென்றும் கூறுவர். * * * மாயை ஆசிரயிக்கும் சேதனம் சாமானிய சேதனமாம்; அது மாயைக்கு விரோதமா யிருப்பதின்று; ஆனால், சாதகமாயிருக்கின்றது. (அது அதற்குச்) சத்தாஸ் புரணத்தை (இருத்தலையும் விளக்கத்தையும்) தருகின்றது. (அந்தக்கரண) விருத்தி யிலிருக்கும் சேதனம் அல்லது சேதன சகித விருத்தி மாயைக்கு விரோதியா யிருக்கின்றது" என்று கூறுவது இங்கு நன்குணர்தற் பாலதாம்.

சிவம் அநாதியாகச் சத்துவகுண மாயையிற் பிரதிபலித்து ஈசுவரனாகவும், இராசதகுண மாயையில் (அவித்தையில்) பிரதி பலித்துச் சீவர்களாகவு மிருக்கின்றது; ஈசுவரன் சீவர்களின் பொருட்டு, தாமதகுண மாயையினின்றும் உலகத்தை அயனுருவாக விருந்து உண்டாக்கியும், அரியுருவாக விருந்து காத்தும், அரனுருவாக விருந்து அழித்தும் வருகின்றான்; இவ்வியவகார மனைத்தும் சிவத்தின் சந்நிதான மாத்திரத்தால் நடைபெறுகின்றன; சிவம் நிர்விகாரமா யிருத்தலின், இவ்வியவகாரங் களை யறியாதிருக்கின்றது; மாயாப் பிரபஞ்சம் சடமாயிருத்தலின், சிவத்தை யறியா திருக்கின்றது; சீவர்கள் இவ்வியவகாரங்களை யறிந்து தத்துவ ஞான வாயிலாகச் சம்சாரபந்த நீக்க மென்னும் வீடு பெறுதற்குரிய வரா யிருக்கின்றன ரென்பது இங்குச் சாஸ்திரார்த்தமாம்.

கண்ணாடியிலுள்ள நமது பிரதிபிம்பம் கண்ணாடி யாகாதும், நாமாகாதும், நமக்கு வேறுகாது மிருத்தல்போல, மாயையிலுள்ள சிவத்தின் பிரதிபிம்பம் (சீவரூப ஆன்மா) மாயையாகாதும், சிவமாகாதும், சிவத்திற்கு வேறுகாது மிருக்கின்றது; கண்ணாடி நீங்கியபோது அதிலுள்ள நமது பிரதி பிம்பம் நாமாக வாவதன்றிப் பிறிதொன்றாக ஆகாமைபோல், மாயை நீங்கியபோது அதிலுள்ள சிவத்தின் பிரதி பிம்பம் சிவமாக ஆவதன்றிப் பிறிதொன்றாக ஆவதில்லையா மென்பது இங்குக் கூறியுணர்தற்பாலதாம்.

சிவம் சத்ரூபமாம்; மாயாப் பிரபஞ்சம் அசத்ரூபமாம்; இவ்விரண்டையு மறியும் சீவரூப ஆன்மா சதசத் விலட்சண ரூபமாமென்பது இச்சூத்திரத்தால் தெளிவாகப் புலப்படுவதாக விருக்க, சிலர் ஆன்மா சத்தை யறிவதால் சத்தாயும் அசத்தை யறிவதால் அசத்தாயு மிருக்கின்றது; அதனால், அது சதசத் வடிவமாயிருக்கின்றது எனக் கூறுகின்றனர். இவரிங்ஙனங் கூறுவது ஒருவன் பொன்னை யறிவ தால் பொன்னையும், இரும்பையறிவதால் இரும்பாயு மிருக்கின்றான்; அதனால், அவன் பொன் - இரும்பு வடிவமா யிருக்கின்றனென்று கூறுவது போல்வதா மென்க; கடத்தையும் படத்தையும் அறிபவன் கடபட வடிவமாவனோ? ஆன்மா சதசத்தா யிருக்கின்ற தென்பது சூரியன் ஒளியிருள் வடிவமாயிருக்கின்றான், என் தாய் மலடி, எனக்கு நாக்கில்லை என்று கூறுவது போல்வதாம். இவ்வாறு கூறுவது வியாகாத தோஷமுடையதாம். ஒன்றற் கொன்று விரோதமுள்ள இரண்டு தருமங்கள் ஓரதிகர ணத்தில் (ஒரு தருமியில்) கூடி இருக்கின்றனவென்பது வியாகாத தோஷமுடையதாம். இங்குச் சத்தும் அசத்தும் தம்முள் விரோதமுள்ள தருமங்களாம்; அவை ஒரு தருமியில் (ஆத்மாவில்) எங்ஙனம் கூடியிருப்பனவாம்?

சித்தாந்தபிந்து "ஆபாசனும் (சீவரூப ஆன்மாவும்) ஜடா ஜட லக்ஷணமாயிருப்பதால், அநிர்வசயமாயிருக்கின்றான் "ஆபாசனுக்கே பந்தம்; கேவல சைதந்யமோ முக்தம்; ஆகையால், பந்தமோட்சங்கள் ஓரதிகரணத்தி லில்லையாம்." என்று கூறுவதாலும் சீவரூப ஆன்மா சதசத் விலட்சணமாய் (சத்திற்கும் அசத்திற்கும் வேறாய்) இருக்கின்றதென்பது நன்கு விளங்குவதாம்.

சிவமே சத்தாயிருப்பது; மாயாப் பிரபஞ்சம் சூனியமாய் அல்லது அநித்தியமாயிருப்பதென்பது பின்வரும் பிரமாணங்களாலும் நன்கு விளங்குவனவாம். அவை வருமாறு: -

சூதசங்கிதை.

"ஓத்தசட மநித்தியமல் லாது சித்திற்
கநித்தியம்வந் துறுத லின்றே"

"சொற்ற சத்தைக் கயல்யாவுஞ் சூனியமா கையி னாலும்"

கூர்ம புராணம்.

"ஆதலால் பிரமமொன்றே நித்தியம்"

பிரபுலிங்கலீலை.

"மெய்ம்மைச் சிவமே யல்லாமல்
விரியு முலகம் பொய்யென்பார்."

அதிஷ்டானமாயுள்ள சிவமும் ஆரோபமாயுள்ள மாயாப் பிரபஞ்சமும் தம் முள் வேறுபாடுடையனவாயினும், உண்மையில், ஆரோபமாயுள்ள மாயாப் பிரபஞ்சம் அதிஷ்டானமாயுள்ள சிவத்திற் கன்னியமாயிருப்பதில்லையாம்; ஆரோபமாயுள்ள மாயையில் சிவத்தின் பிரதிபிம்பங்களாயுள்ள சீவர்கள் தமது பிம்பமாகிய சிவத்தினும் வேறுகா திருக்கினும், மாயை தத்துவ ஞானத்தால் கெடுமளவும் அதற்கு வேறு போல விளங்குகின்றனர்; அதனால், அவர்கள் சத்து இது, அசத்து இது என்று விசாரணை செய்வது வாயிலாகத் தமக்குபாதியாயுள்ள மாயையினின்றும் நீங்கிச் சிவசொருபமாகவே விளங்குதற்குரியவராகின்றன ரென்பது இச்சூத்திரத்தின் பரம தாத்பரியமா மென்பது இச்சூத்திரப் பொருளை ஊன்றி நோக்குவார்க்கு நன்கு விளங்குவதா மென்க.

(7)

அவதாரிகை.

சதசத் விலட்சணமாயுள்ள சீவரும் ஆன்மா தத்துவ ஞானத்தாலன்றிப் பிறிதொன்றால் சிவத்தை யடைவதின் றெனல்.

8. ஐம்புல வேடரி னயர்ந்தனை வளர்ந்தெனத்
தம்முதல் குருவுமாய்த் தவத்தினி லுணர்த்தவிட்
டன்னிய மின்மையி னரன்கழல் செலுமே.

(இதன்பொருள்.) தவத்தினில் - (சென்ற சன்மங்களில் பயனோக்காது செய்த) தவ்விசேடத்தால், (இருவினையொப்பு - மலபரிபாகம் - சத்தி நிபாதமென்னும் மூன்றையும் முறையே பெற்றுச் சிவஞானத்தைப் பெறுதற்கு அதிகாரியாயுள்ள புருஷனுக்குத் தத்துவோபதேசஞ் செய்தற் பொருட்டு), தம் முதல் - பிரபஞ்ச மனைத்திற்கும் காரணகர்த்தாவாயுள்ள பரம்பொருள், குருவுமாய் - (அவனுக் கந்தரியாமியா யிருந்து அநுக்கிரகஞ் செய்துவந்த தன்றிச்) சற்குருமூர்த்தியுமாய் (எழுந்தருளிவந்து "தன்னகங்கருதி நோக்கித் தட" வுதலென்னும் தீட்சை மூன்றையுஞ் செய்து, சிவ குமாரனாகிய நீ), ஐம்புல வேடரின் = சுரோத்திரம் - துவக்கு - சட்சு - சிங்ஙவை - கிராணம் என்னும் ஐந்திந்திரியங்களாகிய வேடரோடு (கூடி), வளர்ந்து - வளர்ந்து (வருதலால்), அயர்ந்தனையென - (உனது நிஜவடிவமாகிய சிவத்தை யறியாது) மயங்கி யிடர்ப்பட்டிருக்கின்றயென்று (கூறி, பின்), உணர்த்த - (நினைவரிய ஒரு பிரமம் நீயேயென்றுள்ள நிலையை) உபதேசஞ் செய்ய, (அதனால், அப்புருஷன்), விட்டு - (ஐம்புல வேடரோடு கூடிவளர்ந்து வருதலை) ஒழித்து, அன்னியமின்மையின் - (சிவம் தனக்கு) அன்னியமாக வில்லாமையால், அரன் கழல் செலும் - சிவபதமடைகின்றான் (சிவமாகவே விளங்குகின்றான்), (என்றவாறு).

சரியை முதலியவற்றைப் பயனோக்காது செய்து, அதனால் சித்தசுத்தி பெற்றிருப்பவர்க்குப் பரமேசுவரன் குரு வடிவமாகவந்து, தீட்சை மூன்றையுஞ் செய்து தத்துவோபதேசஞ் செய்கின்றான்; அதனால், அவர் தம்மைச் சிவமென்றுணர்ந்து, இந்திரிய முதலியவற்றோடு கூடி வியவகாரஞ் செய்வதொழிந்து, சிவம் வேறு ஆத்மா வேறு என்னும் பேத புத்தி சிறிதுமில்லாது சிவமாகவே விளங்குகின்றன ரென்பது இச்சூத்திரத்தின் திரண்ட பொருளாம்.

சீவரூப ஆன்மாவைச் சிவகுமாரனாக உருவகஞ் செய்யாது ஐம்புலன்களை வேடராக வருவகஞ் செய்தமையின், 'ஐம்புலவேடர்' என்றது ஏகதேசவுருவகமாம். தம் என்றது இங்குப் பிரபஞ்சத் தொகுதியை. உம்மை இறந்து தழீஇய வெச்சவும்மை; உயர்வுசிறப்பும்மையுமாம். வேடரின் என்னும் ஐந்தனுருபு இங்கு உடனிகழ்ச்சிப் பொருட்கண் வந்தது. அயர்ந்தனை என்னும் வினை இங்கு இறந்தகாலங் காட்டாது நிகழ்காலங் காட்டிநின்றது.

குரு என்பதன் பொருள் அஞ்ஞானத்தை ஞானத்தால் ஒழிப்பவ னென்பதாம்; கு என்பதன் பொருள் அஞ்ஞான மென்பதாம்; ரு என்பதன் பொருள் அதனை யொழிப்ப தென்பதாம். அரன் என்பதன் பொருள் (தன்னை யடைந்தவரின் பாசங்களை) அரிப்பவன் (கெடுப்பவன்) என்பதாம். வேடரென்பதன் பொருள் இம்சிப்பவரென்பதாம். தவமாவது மனவிந்திரியங்களின் ஏகாக்கிரமாம்; அஃதாவது மனமும் இந்திரியங்க ளும் ஒருமுகப்பட்ட டிருத்தலாம். அன்னியமின்மை - வேற்றுமையில்லாமை. அன்னியமின்மை - அத்துவிதம் (துவிதமின்மை) என்பன ஒருபொருட்கிளவிகளாம்.

தவம் என்றது இங்குச் சரியை - கிரியை - யோகங்களை. நித்திய - நைமித்திக - பிராயச்சித்த கருமங்களும், உபாசனைகளும் இம்மூன்றனு ளடங்குவனவாம். சரியை கிரியைகளால் பாவம் ஒழிவதாம்; யோகத்தால் (உபாசனையால்) மனக் கலக்கம் ஒழிவதாம்.

ஞானேந்திரியம் 'ஐம்புல வேடரின்' என்று கூறப்பட்டதாயினும், இனம்பற்றிக் கரணமென்னும் கடிகுரல் ஞானி (நாய்) முதலியவற்றையுங் கொள்க. அவை அந்தக் கரணங்களும் கருமேந்திரியங்களுமாம்.

தீட்சை தன்னகங் கருதல் - நோக்கல் தடவல் என முத்திறத்ததாம்; இவை முறையே மானத் தீட்சை - சட்சு தீட்சை - பரிசுதீட்சை எனப்படும். தீக்ஷை யென்பதன் பொருள் தத்துவ ஞானத்தைக் கொடுத்து அஞ்ஞானத்தைக் கெடுத்தலென்பதாம். தீ என்பதன் பொருள் கொடுப்பது க்ஷை என்பதன் பொருள் கெடுப்பது.

- (1) "ஆமைபோற் சிந்தித் தருளுருவ மாக்குமால், காமாதி நீத்தவரைக் காண்."
- (2) "மீன்போற் றிருநோக்கால் விமல னுருவாக்கும், தான் போக்கி நின்றதாம்."
- (3) "கோழிபோற் றீண்டியுயிர்க்குற்ற மறுத்தாளும், ஆழிவிட முண்ட வரன்" என்று சித்தாந்த தரிசனம் கூறுவதிங் கூன்றி யுணர்தற் பாலதாம்.

"விந்து மோகினி மானென விரிந்த
தத்துவக் காட்டிற் றனித்திடு முயிரை
ஆணவ வேங்கை யொருபா லடர்ப்ப
மாயைக் குடாவடி யொருபான் மயக்கக்
காமியக் கடமா வொருபாற் கறுவ
இருவினை மலைப்பாம் பொருபா லிழுக்க
ஆசையா மண்ணை யொருபா லறையக்
குலமெனு சூமலி யொருசார் குரைப்பக்
கல்விக் கானியா றொருசார் கவரச்
சமயச் சூறை யொருசார் தாக்க
அவாவெனும் படுதீ யறிவைக் கொளுவ
* மாயா வாத வனசரர் வெருட்ட
இன்னன மாவி யிடருறுங் காலை
உயிரிடை யொளிபுக் கிருந்த வொருவரத்
தாயினுஞ் சாலத் தயாநிதி யிரங்கிக்
கட்கடை வாளாற் காடற மாற்றலும்
உட்கின யாவு முயிர்பிழைத் தன்றே"

* "மனமே புருடனன்றி மற்றிலையென் றேதும்
கனமாயா வாதிமதங் காண்
என்று சித்தாந்த தரிசனம் கூறுகின்றது.

என்றும்,

“ஐம்புல வேட ராற்றனை மறந்து
காண மென்னுங் கடிகுரன் ஞானி
தூழ்தரப் போதத் துணிவிற் பிடித்திட்
டிர்க்க மின்றிய விமீசைக் குயிற்றிப்
பிறவியங் கானிற் பேதுறுங் காலைச்
சிவநர பாலன் றிருவுளத் திரங்கிச்
சீவ வேடு நீக்கித் தேற்றித்
தன்னருள் காட்டித் தானாக் கும்மே”

என்றும், சத்தியஞானபோதம் கூறுவதாலும் இச்சூத்திரத்தின் பொருள் நன்கு விளங்குவதாம்.

“தத்துவ ஞானத்திற்குத் தபசே மூலம்” என்று சுருதி கூறுதலின், ‘தவத்தினி லுணர்த்த’ என்று கூறப்பட்டது.

“சரியைகிரி யாயோகப் பதத்தின் முற்றிச் சாதனங்கள் நிறைந்தவர்க்கே சாற்றல் வேண்டும்” என்று ஞானவாசிட்டம் கூறுவதனால், சரியை - கிரியை - யோகம் என்பன ஞானசாதனமாமென்பது பெறப்படுவதாம்; படவே, அவற்றால் நேரே மோட்சமுண்டாகாதென்பது ஒரு தலையாகத் துணியப்படுவதாம். இது

பிரபுலிங்கலீலை.

“உரைசெயிற் பரம ஞான மொன்றுமே முத்திக் கேது
சரியைநற் கிரியை யோகந் தாமொரு மூன்று ஞான
மருவுதற் கேது வென்று மறைபுகன் றுரைக்கு மிந்தக்
கருவியைப்பொருளென் றெண்ணிக்களிப்பவர் கயவான்றே.”

ஞான விளக்கம்.

“உற்ற சரியையனுக் கோரா யிரம்பிறப்பு
மற்றையர்க்கு நூறாகும் வன்பிறப்பு - முற்றுகின்ற
யோகிக் கொருபிறப்பு வுண்மைச் சிவஞான
மோகிக்கு விப்பிறப்பின் முத்தி”

என்றுள்ள பிரயோகங்களால் நன்கு விளங்குவதாம்.

(1) சிவாலயத்தில் திருவலகிடுதல், திருமெழுகிடுதல், மலர்கொய்தல், - மலர்மாலை தொடுத்தல், சிவபெருமானைத் தோத்திரஞ் செய்தல், திருவிளக்கிடுதல், நந்தவனம் வைத்தல், சிவனடியாரைச் சிவமெனக் கண்டு பணிதல், அவர்க்குத்

தொண்டு செய்தல், சிவஸ்தல யாத்திரை செய்தல், புண்ணிய தீர்த்த ஸ்நானம், புண்ணியஸ்தல வாச முதலியன சரியையாம்.

(2) சிவபூசைக் குரிய பொருள்களைக் குறைவில்லாது சேகரஞ் செய்துகொண்டு, சுத்தமான விடத்திருந்து, மன மொழி மெய்க ளொத்திருக்க, அவற்றால் சிவபெரு மானை விதிப்படி பூசித்தல் கிரியையாம்.

(3) சிவபெருமா னிடத்துச் சித்தத்தை விஷயங்களிற் செல்லாவாறு யோககுரு கூறியவாறு நிறுத்துதல் யோகமாம். சர்வப் பிரபஞ்சத்தையும் சிவ சொரூபமாகக் கண்டு பேதபாவனையின்றி யிருத்தலும் யோகமாம்.

சரியை முதலியவற்றை மேற்கொண்டொழுகுவோருள் யோகிகள் அல்லது உபாசகர் மறுமையில் தேவயானமார்க்கமாகப் பிரமலோகத்தை யடைகின்றனர்; அவர்களுள், சிலர் அவ்வுலகம் முடிவு பெறுமளவு மிருந்து, போகத்தை யநுபவித்து, அது முடிவுபெறும்போது தத்துவஞான முடையவராகி மோட்சமடைகின்றனர்; சிலர் தமக்குரிய போகத்தை யநுபவித்தபின் நல்லவர் குலத்திற் பிறந்து, சற்குரு வாயி லாகத் தத்துவ விசாரஞ்செய்து, சமாதிகூடி, தன்னை (ஆத்ம வடிவ சிவத்தை) யுள்ளவாறறிந்து, அதனால் தன்னை மறைத்த பந்தமென்னும் அஞ்ஞானத்தைக் கெடுத்து, ஜீவன்முத்தராகி விதேகமுத்தி யடைகின்றனரென்னும் சாஸ்திரார்த்தம் இங்கு நன்குணர்தற்பாலதாம்.

"கர்ம உபாசனைகளால் இரண்யகர்ப்ப (பிரம) லோகத்தினை யடைகின்றனர்; ஆண்டு (வைராக்கியமுள்ள) சிலர் மோட்சமடைகின்றனர்; போகேச்சை யுடையோர் மீண்டும் மீண்டும் ஜன்ம மடைகின்றனர்" என்று சுவராஜ்யசித்தி கூறுதும், "உத்தம உபாசகர்கள் விதேக முத்திக்கு அதிகாரிகளாயிருத்தலின், தேவயான மார்க்கமாக அவர் யாவரும் பிரமலோகத்திற்குப் போகின்றனர்; ஆனால், ஒரே பிரமலோகம் விஷ்ணு உபாசகனுக்கு வைகுண்டரூபமாகவும், அங்குள்ளவர்கள் சதுர்ப்புஜங்க ளோடு கூடியவராகவும் தோன்றுகின்றனர்; தானும் சதுர்ப்புஜனாகவே யாகின்றான்; அங்ஙனமே, சிவ உபாசகனுக்குப் பிரமலோகமே சிவலோகமாகவும், அங்குள்ளவர் கள் திரிநேத்திர சொரூபிகளாகவும் தோன்றுகின்றனர்; அவன் தன்னையும் அங்ங னமே பார்க்கின்றான். இவ்வாறு எல்லா உபாசகர்களுக்கும் பிரமலோகமே தமது உபாஸியத்தின் லோகமாகக் காணப்படுகின்றது என்று விசாரசாகரம் ஏழாவது தரங்கம் கூறுவதும்,

"ஈசனியோ கக்கிரியா சரியையினின் முயன்றோர், ஊனமிலா முத்திபதம் பெற்றுலக மெல்லா மொடுங்குபோதான்முனிலா தொழியினுற் பவித்து, ஞானநெறி யடைந்தடைவர் சிவனை யங்கு, நாதனை முன்னிற்கி னணுகுவர்நற்றானே" என்று சிவஞான சித்தி, கூறுவதும் இங்கு நன்குணர்தற் பாலனவாம்.

(1) இருவினை யொப்பாவது நல்வினையின் பயனாகிய சுகமும் தீவினையின் பயனாகிய துக்கமும் தராசுதட் டிரண்டிலும் வைத்த பொருளிரண்டும் சமமாகத் தோன்றுவது போலச் சமமாகத் தோன்றுதலாம். ஸ்ரீ சங்கரபூச்சிய பகவத்பாத

ஆசாரிய சுவாமிகள் வேதாந்த சித்தாந்த சாரசங்கிரகத்தில் 'தனமுதலியனவும் அழகிய மங்கையரு மடையும்போது சுகமென்னும் புத்தியும், சுர முதலியன அடையும்போது துக்கமென்னும் புத்தியுமில்லாதிருப்பதே சுகதுக்க சமத்துவமாம்.' என்றருளிச்செய்திருப்பது மிங்குணர்தற் பாலதாம்.

(2) மல பரிபாகமாவது மலமென்னும் அஞ்ஞானம் தான் கெடுதற்குரிய காரணங்களோடு கூடுதலாம். இது

"மாறாத வஞ்ஞான முழுதுமகல் வதுகூறின் வையந்தன்னின், வேறாற காலகலு முடன் மூன்றுஞ் சீவனுக்கு வேற தானால், நீறாகும் பாதிதற்சாட் சியைக்காணின் முக்காலு நீங்குந் தானாய்ப், பேறான சொரூபபரி பூரணமா னன் முழுதும் பேசொ னாதே என்று உபநிடதங் கூறுவதால் நன்கு விளங்குவதாம்.

(3) சத்திநிபாதமாவது பரமசிவத்தின் பரமசிவத்தின் கருணையுண்டாதலாம். சத்தி - (பரமேசுவரனது) கருணை, நி - மிகுதியாக, பாதம் - பதிதலாம்.

இருவினை யொப்பால் மலபரி பாகமும், அதனால் சத்தி நிபாதமும், அதனால் சற்குரு கருணையும், அதனால் பிறப் பொழிதலு முண்டாமென்பது சாத்திர நிச்சய மாம். இது

"இருவினை யொப்பா லிருண்மல பாகம், மலபா கத்தின் மருவும் பாதம், பாதம் பயில்வால் பயிலுங் குரவன், குரவன் வாலுங் கொடும்பவ மேழும், தனித்தனி யோடுந் தலைகெட்டன்றே" என்று சத்தியஞான போதம் கூறுவதாலும் விளங்குவ தாம்.

(4) தத்துவோப தேசமாவது சற்குருமூர்த்தி தன்னைச் சரணாகதியாக வடை ந்த அதிகாரியின் பக்குவத்தை நன்றாகப் பரிசோதித்துப் பார்த்து, அவனுக்குச் சாம வேத மகாவாக்கியத்தை (தத்துவமசி மகா வாக்கியத்தை) உபதேசஞ் செய்தலாம். இது

"அனையவன் ததிகாரந் தெரிந்தருளா னோக்கி யஞ்சலோம் பென்றபய கரஞ்சிரத்தி லிருத்திப், புனையவருஞ் சுருதியுத்தி யாலவன தனான்ம புத்தியினை யொழித்துத்தா தான்மியவாக் கியத்தால், நினைவரிய வொருபிரம் நீயே யென் றுள்ள நிலையையுணர்த் துதல்குரவ னுபதேசமாகும்" என்று வேதாந்த சூடாமணி கூறுவதா லும் நன்கு விளங்குவதாம். தத்துவமசி யென்பதன் பொருள் அது (சிவம்) நீயா யிருக்கின்றா யென்பதாம். "சிவத்துவமசி" என்பது ஆகம உபதேச மகாவாக்கியமாம்; "தத்துவமசி" என்பது வேத உபதேச மகா வாக்கியமாம்; "சிவோகம்" என்பது அநுபூதி மகா வாக்கியமாம்.

பரமேசுவரன் சீவர்களுக் கந்தர்யாமியா யிருந்து அனுக்கிரகஞ் செய்து வருகி ன்றான்; அவர்களுள், அதிதீவிர பக்குவமுடையவர்க்குத் தத்துவோப தேசஞ் செய்யச்

சற்குருமூர்த்தியுமாய் வருகின்றனென்பதுணர்த்த 'தம் முதல் குருவுமாய்' என்று கூறப்பட்டது. இது கைவல்லிய நவநீதம்.

"ஐயனே யெனதுள் ளேநின் றநந்தசன் மங்களாண்ட
மெய்யனே யுபதே சிக்க வெளிவந்த குருவே போற்றி
உய்யவே முத்தி நல்கு முதவிக்கோ ருதவி நாயேன்
செய்யுமாறென்றுங் காணேன் திருவடி போற்றி போற்றி"

என்று கூறுவதாலும் நன்கு விளங்குவதாம்.

பரமேசுவரன் சற்குருமூர்த்தியாக வெழுந்தருளி வந்து சீவர்களுக்குத் தத்து வோபதேசஞ் செய்யும்போது விஞ்ஞானகலர்க்கு அவர் சித்தத்தின்கண் சற்குரு மூர்த்தியாக வெழுந்தருளியிருந்து உபதேசஞ் செய்வன்; பிரளயாகலர்க்கு மான் மழு சதுர்ப்புஜ காளகண்ட திரிநேத்திரதாரியாகத் திருமேனிகொண் டெழுந்தருளி வந்து உபதேசஞ் செய்வன்; சகலர்க்கு மானுட வடிவங்கொண் டெழுந்தருளி வந்து உபதே சஞ் செய்வன் என்பதிங் குணர்த்தற்பாலதாம்.

"மன்னையு மறந்து மிக்க வனசர வடிவ மாகித்
தன்னையு மறந்தி ருந்த தனையனைப் போன்று நீயும்
என்னையு மறந்தைம் போத வெயினர்தம் வடிவ மாகி
உன்னையு மறந்தாய்நீயென் னுருவென வுணர்ந்துகொள்ளே

என்று பதிபசு பாச விளக்கம் கூறுகின்றவாறு பரமேசுவரனே அதிகாரி புருஷர்க ளுக்குத் தத்துவோபதேசஞ் செய்ய வருகின்றனென் றுறுதி கொண்டு, ஒழுகுகின் றவரன்றி மற்றவர் பரமேசுவரனது கருணைக்கு ஒருவாற்றானும் பாத்திரராதில்ல யாமென்பது இங்குக் கவனித்துணர்த்தற்பாலதாம். இது.

சர்வதரிசன சங்கிரகம் - சாங்கர தரிசனத்தில் "எங்ஙனம் வேடர் முதலாயி னோரால் தங்கள் புத்திரரோடு பால்ய முதற்கொண்டு வளர்க்கப்பட்ட இராஜகுமாரன் அச்சாதி யுடையவனாகத் தன்னை யறிந்து, காலாந்தரத்தில் தனது பந்துக்களால் நீ வேடனன்று, கூடித்திரிய குலத்திற் பிறந்தவனென்று போதிக்கப்பட்ட பிறகு, தன்னிட த்திற் றன்னை யெவ்வாறடைந்தானோ, அவ்வாறே வேசியைப் போன்ற அநாதி அவித்தையினால் அந்நிய சுபாவத்தை யடைந்த ஆன்மா மாதுர்ஸ்தானத்தை யடை ந்த தத்துவமசியாதி சுருதியினால் சுபாவத்தை யடைகின்றது. நீசர்க (வேடர்க) ளுடைய கிருகத்தில் அவர்களுடைய குமாரர்களோடு வெகு காலம் வளர்ந்த இராஜ குமாரன் தன்னை அச்சாதியானென் றறிந்தான்; அஞ்ஞானத்தால் மகதாதிகளோடு சேர்ந்து வசித்த புருஷன் அதுபோலாகின்றான்; சுகதுக்கங்களோடு கூடியவனாகத் தன்னை மித்தையாகவே நினைக்கின்றான். துஷ்டர்களைச் சிட்சிக்கின்றவனாகவும், தாதாவாகவும், போகபரனாகவும், சர்வ வியாபகனாகவு மிருக்கின்றவன் யாவன் அவனே (அவ்வரசனே) நீயாகின்றயென்று இரட்சிக்கின்றவன் வாயிலாகக்கேட்டு எங்ஙனம் குழந்தை இராஜாவாய் வெற்றியின் பொருட்டே முயற்சிக்கின்றதோ, அங்ஙனம் புருஷனும் தத்துவமசியென்னும் சுருதியால் போதிக்கப்பட்டுப் பாவத்தை

(அஞ்ஞானத்தை) நிவிர்த்தித்துப் பிரஹ்மமே யாகின்றான்.' என்று பெரியோர் கூறுகின்றனர்" என்று கூறுவதனால் நன்கு விளங்குவதாம்.

இந்திரன் பிராமண வடிவங்கொண்டு கர்ணனிடத்து வந்து, அவனது கவச குண்டலங்களை யாசித்தபோது தூரியன் கர்ணனைநோக்கி, கர்ண! நீ ராதையின் புத்திரனன்று, குந்தியின் புத்திரனென்று கூற, அதனால், அவன் யான் ராதையின் புத்திரனன்று, குந்தியின் புத்திரனென்று தன்னை யறிந்துகொண்டாற்போல, சற்குரு மூர்த்தி அதிகாரி புருஷனை நோக்கி, அன்பனே! நீ சீவனன்று, சிவமென்று கூற, அதனால், அவன் யான் சீவனன்று, சிவமென்று தன்னை யறிகின்றான்; அதனால், தன்னிடத்துச் சீவபுத்தி சிறிதுமின்றிச் சிவமாகவே விளங்குகின்றான்; அவனங்ஙனம் விளங்கும் நிலை பேராநந்த வடிவமாக விருத்தலின், 'அரன்கழல் செலுமே (சிவபத மடைகின்றான்)' என்று கூறப்பட்டது. அரனாக விளங்குகின்றனென்பது உபசார வழக்கால் 'அரன்கழல் செலுமே' என்று கூறப்பட்டது. இவ்வர்த்த விசேடம்,

"கன்னனான் புளிகு னென்றே கவலையுற் றமுங்குங் காலைக்
கன்னநீ கிராதனன்று கௌந்திபுத் திரனென் றுற்போல்
அன்னிய வுடனா னென்றே யயர்ந்துள மழியேன் மைந்த
அன்னிய மென்று கண்ட வறிவுநீ யுணர்ந்து கொள்ளே."

என்று பதிபசுபாச விளக்கம் கூறுவதனால் நன்கு விளங்குவதாம்.

சற்குருமூர்த்தியின் தத்துவோபதேசத்தால் அதிகாரி புருஷன் தன்னை யுள்ள வாறறிந்து தனக்கு அன்னியந் தோன்றாமையால் சிவத்தை யடைந்து அச்சிவமாகவே விளங்குகின்றான்; அவன் அவ்வாறு விளங்குதல் ஆறு கடலை யடைந்து, அக்கடலா கவே விளங்குதல் போல்வதா மென்பதிங் குணர்தற்பாலதாம். இது

கந்தபுராணம் - சூதசங்கிதை - பிரமகீதை.

"நலமிகு மந்த ஞானி நாமரு பாதி விட்டுக்,
குலவவா ருதியிற் கூடுங் குரைபுனர் குடினா யேபோல்,
இலகுறு பரசிவத்தி லேகமா குவன்"

என்று கூறுவதாலும் நன்கு விளங்குவதாம்.

"பொய்யாக்கப் பொய்யைப் பொருளைப் பொருளாக்க, மெய்யாக் குருவொருத் தன்" அதிகாரி புருஷனுக்கு அத்தியாவசியமாக வேண்டும்; அவனால், அவன் தன்னைச் சிவமாக வறிந்து, தனக்கன்னிய மென்ப துண்மையில் தோன்றுவதில்லாது, சச்சிதாநந்த சங்கர வடிவமாகவே விளங்குகின்றான்; அதனால், சாதல் பிறத்தலென் னும் சங்கடமில்லாதவனாகின்றனென்பது இச்சூத்திரத்தின் பரம தாற்பரியமா மென்பது "ஆசாரியனையுடைய புருஷனறிகின்றான்" "பிரஹ்மவித்து (பிரஹ்மத்தை

யறிந்தவன்) பிரஹ்மமேயாகின்றான்" என்று உபநிடதங்கள் கூறுவதால் நன்கு விளங்குவதாம்.

இச்சூத்திரத்தின் பொருளைக் கீழ்வரும் பிரமாணங்களாலு மறிக. அவை வருமாறு: -

திருவாசகம்.

"இந்திரிய வயமயங்கி யிறப்பதற்கே காரணமாய்
அந்தரமே திரிந்துபோ யருநரகில் வீழ்வேற்குச்
சிந்தைதனைத் தெளிவித்துச் சிவமாக்கி யெனையாண்ட
அந்தமிலா வாநந்த மணிகொடில்லை கண்டேனே."

உபதேசமாலே.

"சீவ பரமிரண்டுந் தேருமிடத் தேகமென்று
மேவியசின் முத்திரைகொள் மென்கரத்தால் - ஒவில்
வழக்கறுத்தான் பல்சமய வாதிகளே காண்மின்
மழுக்கரத்தி லேந்தியவெம் மான்."

சிந்தனை வெண்பா.

"சிவன்வேறு சீவன்வே றென்றிரண்டாச் செப்பும்
அவன்சிவனை யென்று மறியான் - தவமில்லா
உள்ளத்தார்க் கெய்துமோ ஓர்க்குருவி யாகாசம்
மெள்ளப் பறந்தறியு மோ"

பிரமானுபவ அகவல்.

"நானா ரெனவே ஞானசற் குருவை
வினாவிடி லித்தகை விளங்கிய பிரமம்
நீயே யென்று நிச்சய மாகத்
தத்துவ மசிகொடு சாற்றின னன்றே."

அவதாரிகை.

சற்குரு மூர்த்தி நீயே சிவமென வுணர்த்த, அதனால், நானே சிவமென வுணர்ந்த அதிகாரி புருஷன் இந்திரியங்களின் வயமாகாது தான்பெற்ற தத்துவ ஞானத்தைத் திடமாக்கிக் கொள்ளுஞ் சாதனங் கூறல்.

9. ஊனக்கண் பாச முணராப் பதியை
ஞானக் கண்ணினிற் சிந்தை நாடி
உராத்துனைத் தேர்த்தெனப் பாச மொருவத்
தண்ணிழ லாம்பதிவிதி யெண்ணுமஞ் செழுத்தே.

(இதன் பொருள்.) பாசம் ஊனக்கண்ணினின் - (சற்குரு மூர்த்தி நீயே சிவமெனவுணர்த்த, அதனால், நானே சிவமெனவுணர்ந்த அதிகாரி புருஷன்) சம்சார பந்தத்தை விளைவிக்கும் ஊனக் கண்ணால், உணராத பதியை - உணர்த்தற்கரிய சிவத்தை, ஞானக் கண்ணினின் - ஞானக்கண்ணால், சிந்தைநாடி - ஆத்மாவாகிய தன்னிடத்தில் (அபேதமாக) ஆராய்ந் தறிவானாக, (அங்ஙனம் ஆராய்ந்தறிவானாயின், அவனுக்கு), பாசம் - மாயாப் பிரபஞ்சம், உராத்துனைத்தேர்த்தென - பேய்த்தேரின் தன்மையதாக, (மித்தையா யொழிவதாம்), ஒருவவே - (அஃதங்ஙனம் மித்தையாய்) ஒழியவே, (அவன் இந்திரிய வியாபாரம் கரண வியாபாரம் என்பவற்றுள் ஒன்று மின்றி) தண்ணிழலாம் - பரமானந்த பரிபூரண சிவசொருபமாகவே விளங்குவன், (அவனங்ஙனம் விளங்குவது பழைய பயிற்சி வசத்தால் புலன்களென்னும் விஷயங் களின்மீது அவனது நினைவு செல்லுமாயின், மாறுவதாம்; அப்போது அவன் அந் நினைவு நீங்குமாறும் தான்பெற்ற தத்துவஞானம் திடமாமாறும்), பதி அஞ்செழுத்து - (தத்துவமசிமுதலிய மகா வாக்கியங்களின் பொருளை யுணர்த்துவனவாய் மந்திரங்களுள்) தலைமை வாய்ந்துள்ள ஸ்ரீ பஞ்சாக்கரத்தை, விதியெண்ணும் - (சற்குருமூர்த்தி உபதேசித்த) முறைப்படி தியானஞ் செய்வானாக, (என்றவாறு) சம்சாரபந்தம் - யானென தென்னுஞ் செருக்கு.

சற்குருமூர்த்தி நீயே சிவமெனவுணர்த்த, அதனால், நானே சிவமென வுணர்ந்த அதிகாரிபுருஷன் ஊனக்கண்ணு லறிதற்கரிய தனது நிஜவடிவ சிவத்தை ஞானக் கண்ணால் தனக்கபேதமாக வறியுமிடத்து அவனுக்கு மாயாப் பிரபஞ்சம் கானல் நீர்போல மித்தையாகத் தோன்றுவதாம்; அப்போது அவன் இந்திரிய வடக்கமும் மனவடக்கமும் உடையவனாய்ப் பரமானந்த பரிபூரண சிவசொருபமாக விளங்குகின் றான்; அவனங்ஙனம் விளங்குவது பழைய பயிற்சி வயத்தால் விஷயங்களில் அவனது நினைவு செல்லுமாயின், மாறுவதாம்; அப்போது அவன் அந்நினைவு நீங்குமாறும், தான்பெற்ற தத்துவஞானம் திடமாமாறும் ஸ்ரீ பஞ்சாக்கரத்தை விதிப்படி தியானஞ் செய்யக் கடவன்; அதனால், அவன் விஷயங்களில் செல்லும் நினைவொழி யப் பெற்றுத் திடஞான முடையவனாய், பரமானந்த பரிபூரண சிவசொருபமாகவே விளங்குதற்குரியவனாவனென்பது இச்சூத்திரத்தின் திரண்டபொருளாம்.

சிந்தை - ஆன்மா. இச்சூத்திரத்தின்க ணுள்ள பாச மிரண்டனுள் முன்னது தானல்லாதவுடம்பை யானென்றும் தன்னோ டியைபில்லாத பொருளை யெனதென் றுங் கருதி அவற்றின்கண் பற்றுச் செய்வதற்கேதுவாகிய சம்சார பந்தத்தையும், பின்னது மாயையையும் அதனது காரியமாகிய பிரபஞ்சத்தையும் உணர்த்தி நின்றன. சிவத்தின்கண் கற்பிதமாயுள்ள மாயை பிரபஞ்சத்திற்குப் பரிணாமியுபாதான காரண மாம்; சிவம் விவர்த்தோபாதான காரணமாமென்பது இங்குணர்த்தற்பாற்றும். விவர்த்தோபாதான காரணம் - அதிஷ்டானமென்பன ஒருபொருட்கிளவி களாம்.

'ஞானக் கண்ணினின்' என ஏதுப்பொருட்கண் வந்த ஐந்தனுருபு 'ஊனக்கண்' என்பத னோடுஞ் சென்றியைந்து நின்றது. ஏகாரம் பிரித்துக் கூட்டப்பட்டது. 'ஒருவ' என்பது மழைபெய்ய நெல் விளைந்தது என்பது போலக் காரணப்பொருளில் வந்த செயவெ னெச்சமாம். நாடி என்பது இகரவீற்று வியங்கோள் வினைமுற்று; எண்ணும் என்பது உம்மீற்று வியங்கோள் வினைமுற்று. 'ஞானக்கண்' என்றமையின், 'ஊனக்கண்' என்பது அஞ்ஞானக் கண்ணுமென்பது சொல்லாமலே பெறப்படுவதாம். ஊனக்கண் - குருட்டுக்கண்; மாமிசக் கண்ணுமாம்; இப்பொருளில் பாசம் என்பதற்குப் பொருள் துன்பமாம். 'உராத்துனை' என்பது பேயின் பரியாயப் பெயர்களுள் ஒன்றும். கானல் நீர், பேய்த்தேர், உராத்துனைத்தேர், வெண்டேர் என்பன ஒருபொருட் கிளவிகளாம். உராத்துனைத்தேர் என்பதன் பொருள் ஒருவரால் ஊர (செலுத்த)ப் படாத வேகத்தை யுடைய தேரென்பதாம். தண்ணிழ லென்பது குளிர்ச்சியாகிய நிழலாம். தண்ணிழல் தன்னையடைந்தவரது தேகவெப்பத்தை நீக்கி, அதற்குக் குளிர்ச்சியைத் தருவது போல, பரமாநந்த பரிபூரணசிவம் தன்னை யடைந்தவரது மன வெப்பத்தை நீக்கி (காமாதி விருத்திகளை யொழித்து), அதற்குக் குளிர்ச்சியை (சாந்தவிர்த்தியை) த் தருதலின், அது 'தண்ணிழல்' என்று கூறப்பட்டதென்க. பரமாநந்த பரிபூரண சிவம் நமதுண்மைவடிவமாக விருப்பினும், அது மனங்குவிந்த போது அதிகாரி புருஷனு ள்குப் புதுவதாக அடைந்தாற்போல விளங்குதலின், அவ்வியைபு பற்றி அதிகாரி புருஷன் பரமானந்த பரிபூரண சிவத்தை யடைகின்றனென்று கூறப்படுகின்ற தென்க. இது

“சொல்லிய மகனே யெங்குஞ் சூழ்வெளி யிருக்க மண்ணைக்
கெல்லிய பின்பு தோன்றுங் கிணற்றினு காசம் போலே
ஒல்லையாம் பிரம நூலா லுற்றது போலே தோன்றும்
எல்லையி னுமெப் போது மேகமென் றிருந்து வாழ்வாய்.”

என்று கைவல்லிய நவநீதம் கூறுவதாலும் நன்கு விளங்குவதாம். தன்னைப் பரமானந்த பரிபூரண சிவமாக வறிந்தவனுக்கு மாயாப் பிரபஞ்சம் கானனீர்போல மித்தையாகத் தோன்றுவதாமென்பது “இந்திரசா லங்கனவு கானலினீ ரெனவுலக மெமக்குத் தோன்ற” என்று தாயுமானவ ருளிச் செய்திருப்பதாலும் நன்கு விளங்குவ தாம்.

மாயாப் பிரபஞ்சம் 'உராத்துனைத் தேர்த்து' (கானனீர் போல்வது) என்றமை யால், கானனீரால் அதற்கதிஷ்டானமாயுள்ள பூமி நனையாமைபோல, மாயாப் பிரபஞ்சத்தால் அதற்கதிஷ்டானமாயுள்ள சிவம் பந்தமடையா திருக்கின்ற தென்பது பெறப்படுவதாம். கானலில் (சூரிய கிரணத்தால் மிகு வெப்பமாயுள்ள மணற்றடத்தில்) தோன்றும் நீர் மித்தையா யிருத்தல்போல, சிவத்தில் தோன்றும் மாயாப்பிரபஞ்சம் மித்தையா யிருக்கின்றதென்ப துணர்ந்தவன், அதனை யடைய விரும்பானென்பது இங்குணர்தற்பாலதாம். இங்கு மகோபநிஷத்து "மருபுமியில் (கானலில்) தோன்றும் அந்த நீர் முழுவதும் மருபுமி மாத்திரமேயாம்; அதுபோல, இவ்வுலக மனைத்தும் தனது விசாரத்தினால் சின்மாத்திரமேயாம்" என்று கூறுவது நன்குணர்தற்பாலதாம்.

ஊனக்கண் அசுத்தமனமாம்; ஞானக்கண் சுத்தமனமாம். ஆசை கோபம் அகந்தை முதலியன வுடைய மனம் அசுத்த மனமாம்; அவையின்றிய மனம் சுத்தமனமாம். அசுத்த மனம் ஊனக்கண் என்றும், குருட்டுக்கண் என்றும், வெளி விழிப்பார்வை யென்றும், சோகமனம் என்றும், உருவமனம் என்றும், பசுரணம் என்றும் சொல்லப்படுகின்றது; சுத்த மனம் உணர்விழி என்றும், உள்விழிப்பார்வை என்றும், அருவ மனம் என்றும், தாய் என்றும், சிவகரணம் என்றும் சொல்லப்படுகின்றது. அசுத்தமனம் தாமத இராசத குணங்களுள் யாதாவதொன்று அடங்கா திருக்க, சத்துவகுணம் அடங்கியுள்ள மனமாம்; சுத்தமனம் சத்துவகுணம் அடங்கா திருக்க, தாமத இராசத குணங்கள் அடங்கியுள்ள மனமாம் என்பது மிங்குணர்தற் பாலதாம்.

சத்துவகுணம் பிரகாசவடிவமாகவும், இராசதகுணம் பிரவிர்த்தி வடிவமாகவும், தாமதகுணம் மோகவடிவமாகவு மிருப்பனவாம்.

அசுத்தமனம் தாமதகுணம் மிக்கபோது அஞ்ஞானமயமான மூடவிர்த்தியுடையதாயும், இராசதகுணம் மிக்கபோது இராகமயமான கோரவிர்த்தி யுடையதாயு மிருப்பதாம்; அம்மனம் சரியை - கிரியை - யோகமென்பவற்றை முறையாக மேற்கொண்டொழுகுவோ ரிடத்து அவ்விருகுணமு மடங்கி நிற்க, சத்துவகுணம் மேம்பட்டு நிற்கவிருப்பதாம். அம்மனம் சத்துவகுணம் மிக்கிருத்தலால், வைராக்கிய மயமான சாந்தவிர்த்தி யுடையதாக விருப்பதாம்; இந் நிலைமையில் அது ஞானக்கண் என்று கூறப்படுகின்றது. இம்மனம் அதிகாரி புருஷன் தன்னில் சிவத்தை அபேதமாக வறிதற்குச் சாதனமா யிருக்கின்றமைபற்றி, ஞானக்கண் என்று கூறப்பட்டு வருகின்ற தென்க.

சிவம் சத்துவகுணமனத்திற்கு விஷயமாவதன்றி, தாமத குண இராசத குண மனத்திற்கு விஷயமாவதின்றென்பதை விளக்க 'ஊனக்கண் பாச முணராப் பதியை, ஞானக் கண்ணினிற் சிந்தை நாடி' என்று கூறப்பட்டது. சத்துவகுண மனத்திற்குச் சிவம் விஷயமாதலாவது அது கலங்குதலில்லாது ஆத்ம வடிவ சிவத்தையே நோக்கி நின்று நெருப்பைச்சேர்ந்த இரும்பு நெருப்பு மயமாகவே விளங்குதல்போலச் சிவ(ஆநந்த) மயமாகவே விளங்குதலாம். இது கைவல்லிய நவநீதம்

"மனதுசத் துவசொருப மற்றிரண்டும்
வந்துகலந்தனவவற்றை மாற்றி னாற்போம்,
தனதுசன்மார்க் கத்தைவிடா திருந்த போது
தமோகுணமும் ரசோகுணமுஞ் சமிக்கும் பின்னைக்,
கனபரிண மஞ்சலனம் போம்போ னக்காற்
களங்கமற்று நின்றவா காயம் போலும்,
நினதுளமப் படியாமப் பிரமத் தொன்றாய்
நிருவிகற்ப சமாதியிலே நிற்குந் தானே"

"களங்கமற்ற கண்ணாடி தன்முன் வேறோர் களங்க
மற்ற கண்ணாடி காட்டும் போது,

விளங்கியதன் மயமாகி யபேதமாகி விகற்பமின்றி
நிருவிகற்ப மாணற் போல,
அளந்தறியப் படாவிபுவாய்ச் சத்தாய்ச்
சித்தா யாநந்த மாம்பிரமத்தைக்கிய மான,
உளந்தெளிந்த படியிருந்தா லுலகமெங்கே
யுலவெங்கே யென்று சங்கை யொழித்தி டாயே."

என்று கூறுவதால் நன்கு விளங்குவதாம்.

"இருகுணமு மிகந்தமல சத்வ மேலாயிருக்கின்ற தூக்க
மனோ விருத்தி கொண்டே,
பரமசிவன் பரிபூண் சொருபங் தன்னைப்
பார்த்திடலா மற்றொன்றற் பார்க்க வொண்ணா."

"சித்துருவாம் பரப்பிரம சொருபத்தின்கண் கூழீரசல
நியாயம்போற் சேர்ந்து நிற்கும்,
புத்தியுடை விருத்தியினிற் பிரதிபிம் பிக்கும்
பூரணசை தன்னியமே சாட்சாத் காரம்"

என்று ரிபுகீதை கூறுவது இங்குணர்தற்பாலதாம்.

"முகத்திற் கண்கொண்டு காண்கின்ற மூடர்காள்,
அகத்திற் கண்கொண்டு காண்பதே யாநந்தம்"

என்று திருமந்திரம் கூறுவதால், சிவத்தை முகத்திற் கண்கொண்டு காணலா
மென்றிருப்பவரைத் திருப்புதற்பொருட்டு, 'ஊனக்கண் பாசமுணராப் பதியை' என்று
கூறப்பட்ட தென்றுங் கொள்ளலாம்.

'ஊனக்கண் பாச முணராப் பதியை (சிவம் ஊனக்கண் ணென்னும் தாமத
இராசத குணம் மிக்குள்ள மனத்திற்கு விஷயமாவதில்லை; ஞானக்கண் ணென்னும்
சத்துவகுணம் மிக்குள்ள மனத்திற்கு விஷயமாகும்)' என்றமையால், இனம் பற்றிச்
சிவம் மகாவாக்கியத்தின் சக்திவிருத்திக்கு விஷயமாவதில்லையாம்; இலட்சண
விருத்திக்கு விஷயமாமென்பது மிங்குணர்தற் பாலதாம். இங்குச் சிவத்தை யறிதற்கு
ஞானக்கண் என்னும் சுத்தமனம் சக்காரிகாரணமாயும், தத்துவமசி யென்னும்
மகாவாக்கிய உபதேசம் கரண (சிறந்த காரண) மாயு மிருக்கின்றனவென்க.

"வாக்கியந் தனக்கெட் டாது வத்துவென் றுரைத்த வேதம்,
வாக்கிய விருத்தி யாலவ் வத்துவைக் காட்டிற்றன்றே"

என்று கைவல்லிய நவநீதம் கூறுவதிங் குணர்தற்பாற்றும்.

‘ஊனக்கண் பாச முணராப் பதியை, ஞானக் கண்ணினிற் சிந்தை (யில்) நாடு’ தலாவது சீவனையும், அதற்குச் சாட்சியாயுள்ள ஆத்மாவையும் (கூடஸ்தனையும்), அதற்கு வேறுகாதுள்ள சிவத்தையும் சுருதியுத்தி வாயிலாக ஆராய்ந்து நோக்கி, சீவன் ஆத்மாவைத் தவிரவில்லை; ஆத்மாவிற்கும் சிவத்திற்கும் தம்முள் அற்பமாக வேனும் வேற்றுமையில்லையென் றுணர்தலாம். இது கைவல்லிய நவநீதம்

"தன்னையுந் தனக்கா தாரத் தலைவனை யுங்கண் டானேல்,
பின்னையத் தலைவன் றுனாய்ப் பிரமமாய்ப் பிறப்புத் தீர்வன்"

என்றும், திருமந்திரம்

"தொம்பதந் தற்பதந் தோன்று மசிபதம்,
நம்பிய சீவன் பரன்சிவனாய் நிற்கும்"

என்றும் கூறுவதால் செவ்விதாகவிளங்குவதாம். இங்ஙனமன்றி, மகாகாயத்தைக் கடாகாயத்தில் அபேதமாக வறிவதுபோல, சிவத்தை ஆத்மாவில் அபேதமாக அறி தலுமாம்; அஃதாவது மகாகாயமும் கடாகாயமும் தம்முள் பேத முடையனவன்றெ ன்று அவற்றை யறிவதுபோல, சிவமும் ஆத்மாவும் தம்முள் பேதமுடையன வன்றென்று வற்றை யறிதலாம்.

ஆத்மா பிரஹ்மாபின்னம் (பிரஹ்மத்தினும் வேறாய் தன்று); சச்சிதாநந்த வடிவமா யிருத்தலின்; யாது சச்சிதாநந்தவடிவம், அது பிரஹ்மாபின்னம், ஈசுவர சேதனம்போல; யாது பிரஹ்மாபின்னமன்று, அது சச்சிதாநந்தவடிவ மன்று, கடம் போல என்னும் அந்துவய வியதிரேகி அனுமானமிங் குணர்தற்பாலதாம். பிரஹ்மம் (சிவம்) ஆத்மாவிற்கு வேறாயிருக்குமாயின், அஃதனான்மாவாம்; ஆகவே, அது கடபட முதலியனபோல ஜடபதார்த்தமாம். இதனால், சிவம் ஆன்மாவிற்கு வேறமென்பது அசங்கதமாமென்பது பெறப்படுவதாம். "ஆன்மாவிற்குப் பின்னமாய்ப் பிரஹ்ம மிருக்குமாயின், அஃது அநாத்மாவாம். அநாத்ம கடாதிகள் ஜடமாயிருக்கின்றன; அதனால், ஆத்மாவிற்கு வேறான பிரஹ்மமும் ஜடமேயாம்; ஆதலால், பிரஹ்மம் ஆத்மாவிற்கு வேறென்று பிரஹ்மஸ்வரூபமே ஆத்மாவாம்" என்று விசாரசாகரம் ஆறுவது தரங்கத்திற் கூறுவதிங் கூன்றியனர் தற்பாலதாம்

அதிகாரிபுருஷன் சிவத்தை தன்னில் அபேதமாக வாராய்ந்தறிந்து, மாயாப் பிரபஞ்சத்தைக் கானல் நீர்போல் மித்தையாகக் கண்டு, அதன்மீது பழைய பயிற்சி வயத்தால் செல்லும் நினைவைத் தடுத்து, சமாதியெய்து சிவாநந்தவடிவமாக விளங்குகின்ற னென்பதைப் பத்துவகையாகக் கூறுதலு முண்டு. அவை

- (1) தத்துவரூபம்,
- (2) தத்துவதரிசனம்,
- (3) தத்துவசுத்தி,
- (4) ஆன்மரூபம்,
- (5) ஆன்ம தரிசனம்,

- (6) ஆன்மசுத்தி,
- (7) சிவரூபம்,
- (8) சிவதரிசனம்,
- (9) சிவ யோகம்,
- (10) சிவபோகம் என்பனவாம். இவை தசகாரிய மெனக் கூறப்படும். இவற்றைப் பதிபசுபாச விளக்கம்.

- (1) "தரைமுத னை மீறிய்த் தனித்தனி காண்டல் ரூபம்,
- (2) தரைமுத னை மீறிய்த் தற்செயல் காண்டல் காட்சி,
- (3) தரைமுத னை மீறியச் சடமய மென்று கண்டு,
குருபர னருளா னீங்கல் சுத்தியாய்க் குறித்துக் கொள்ளே."
- (4) "தத்துவா தீதந் தன்னிற் சகசவா ணவம லந்தான்
உற்றிடு மிதற்குச் சாட்சி நானென லுயிர்க்கு ரூபம்
- (5) சித்துரு நானே யென்று தேறலே தெரிச னந்தான்
- (6) முற்றுண ரீசன்முன்னர் முகிழ்த்திடா தடங்கல் சுத்தி."
- (7) "எங்கணுஞ் சிவனு ளானென் றுணர்தலே யிறைவன் ரூபம்,
- (8) அங்கவன் ரெழிலெங் கண்ணு மறிதலே தரிசனந்தான்,
- (9) திங்கள்வே னியனோ டொன்றல் சிவயோகம்
- (10) மலர்ம ணம்போல், புங்கநே யத்த முந்தல் போகமென்றறையு நூலே,"

என்று கூறுவதாலறிக.

மித்தியா வஸ்துவன்றிச் சத்தியவஸ்து எவ்வகையாலும் பொய்யாகத் தோன்றுவதில்லை; கானல் நீர்போல மாயாப்பிரபஞ்சம் மித்தியா வஸ்துவாவ தன்றிச் சத்தியவஸ்து வாதில்லை; கானலிர்க்குக் கானல் அதிஷ்டானமா யிருத்தல் போல, மாயாப்பிரபஞ்சத்திற்குச் சிவம் அதிஷ்டானமாயிருக்கின்றது; கானலை யறிந்தவிட த்து நீர் மித்தையாகத் தோன்றுவதுபோல, சிவத்தை யறிந்தவிடத்து மாயாப்பிரபஞ் சம்மித்தையாகத் தோன்றுவதாமென்னு முணர்ச்சி யுடையவர்தாம் ஞானயோக சித்தராய் விளங்குவரென்பது கூர்ம புராணம்

"ஆதலால் பிரம மொன்றே நித்திய மலகைத் தேரில்
பேதுறத் தோன்று நீரிற் பிரபஞ்ச மருண்டு தோன்றும்
தீதுறு மனத்தர் தீய பிரபஞ்சம் பிரமம் வேறென்
றோதுவ ரொக்க நோக்கும் யோகிய ரொன்றாய்க் காண்பர்."

என்று கூறுவதால் நன்கு விளங்குவதாம்.

ஞானக் கண்ணால் பதியைத் தன்னில் அபேதமாக ஆராய்ந்தறிந்து, மாயாப் பிரபஞ்சத்தைக் கானலிர்போல மித்தையாகக் கண்டு பந்தமற்றிருப்பவன் பரமாநந்த பரிபூரண சிவமாக விளங்குவா னென்பது மாணிக்கவாசக சுவாமிகள் திருவாசகத் தில்

“பூத்தாரும் பொய்கைப் புனலிதுவே யெனக்கருதிப்
பேய்த்தேர் முகக்குறும் பேதைகுண மாகாமே
தீர்த்தாய் திகழ்தில்லை யம்பலத்தே திருநடஞ்செய்
கூத்தாவுன் சேவடி கூடும்வண்ணந் தோனோக்கம்.”

என்று திருவாய்மலர்ந்தருளி யிருப்பதனால் நன்கு விளங்குவதாம்.

தன்னைச் சிவமாகவறிந்து மாவாப் பிரபஞ்சத்தைக் கானணிர்போல மித்தை யாகக் கண்டவனது மனம் தன்னை (ஆத்மாவை) நோக்கி நிற்பதொழிந்து, பழைய பயிற்சிவயத்தால் புலன்களின்மீது செல்லுமாயின், அவன் அதனை யடக்குதற்குரிய சாதனம் ஸ்ரீ பஞ்சாக்கரத் தியானமன்றிப் பிறிதொன்றன்று மென்பதனைத் தெரிவிக்க, 'பதிவிதி யெண்ணுமஞ் செழுத்தே' என்று கூறப்பட்ட தென்க. ஸ்ரீ பஞ்சாக்கரம் உலகியலை (பொருளைத் தேடுதலையும் போகத்தை யனுபவித்தலையும்) நினையாது தன்னையே நினைப்பவர்க்கன்றி மற்றவர்க்குப் பயன் தருவதில்லையா மென்ப தொரு தலையாம். இப்பஞ்சாக்கரத் தியானம் மந்திர யோகமென்று யோகமென்று கூறப்படு கின்றது.

பஞ்சாக்கரம் நமசிவய என்பதாம்; இது ஓம் என்னும் பிரணவாட்சரத்தைக் கூட்டி 'ஓம் நமசிவய' என்று கூறப்படும்போது சடாக்கரம் என்று கூறப்படுகின்றது; ஏனைய மந்திரங்களைப் பிரணவாட்சரத்தைக் கூட்டி உச்சரிக்காவிடத்து அவை பயன்தருவ தில்லையாம்; பஞ்சாக்கர மந்திரமோ தன்னைப் பிரணவாட்சரத்தோடு கூட்டாது உச்சரித்தவிடத்தும் பயன்தருவதாக விருத்தலின், அது பதிமந்திர மென் றும், ராஜ மந்திரமென்றும், மந்திர ராஜமென்றும் கூறப்படுகின்றது. பஞ்சாட்சரத்தை முறையாக உச்சரிக்கு மிடத்து அது ஜபமாம்; அதனை முறையாக நினைக்குமிடத்து அது தியானமாம். மந்திர மென்பதன் பொருள் நினைக்கப்படு நினைவிப்பது, உபசரிக்கப்படுவது, உபசரிப்பது என்பதாம். மந்திர மென்பதன்கண் மந் - (மதித்தல்) என்பது பகுதி யாம்; திரம் என்பது விசுதியாம். பஞ்சாக்கர ஜபம் அல்லது பஞ்சாக்கரத் தியானம் சத்தியம் (மெய்யுரை), அஸ்தேயம் (திருடாமை), கூடிமை (பொறுமை), செளசம் (சுத்தம்), தானம் (ஈகை), வைராக்கியம், ஈசுவரபத்தி, தீர்த்தஸ்நானம், சீவகாருண்ய முதலியவற்றை யுடையார்க்கு மிகு எளிதாகப் பயன் தருவதாம். மந்திரத் தியானத்தை மந்திர ஜபமென்றுங் கூறுவதுண்டு. மந்திரத்தை ஆசிரியர் உபதேசித்தவாறு உச்சரிப்பது அல்லது நினைப்பது ஜபமாம். அது வாசிகம் மாநசமென இருவகைத்தாம்; அவற்றுள், வாசிகம்: உச்சம் உமாம்சு என இருவகைத்தாம்; மாநசம்: மநநம் தியாநமென இருவகைத்தாம்.

(1) உச்சம் - மந்திரத்தைப் பிறர் கேட்குமாறு உரத்து உச்சரிப்பதாம்; உச்சஜபம் பயன்தருவ தாயினும், கீழ்மக்கள் கேட்பதற் குரியதாயின், பயன்தருவ தில்லையாம்; அதனால், உச்சஜபம் செய்வது தகுதியான தன்றும்.

(2) உமாம்சு - மந்திரத்தைப் பிறர் கேளாவாறு உச்சரித்தலாம்.

(3) **மநநம்** - மந்திராட்சரங்களை நாவசையாதிருக்க, எழுத் தெழுத்தாக வெண்ணுதலாம்;

(4) **தியாநம்** - மந்திரத்தை மன மொருமுகமாகவிருந்து; தைலதாரைபோலத் தொடர்ச்சியாகச் சிந்தித்தலாம். இவற்றுள், உச்சத்தினும் உமாம்சம், அதனினும் மநநமும், அதனினும் தியாநமும் கோடிமடங்குப் பயன் தருவனவாம்.

இப்பஞ்சாட்சரம்: ஸ்தூல பஞ்சாட்சரம், துக்கும பஞ்சாட்சரம், காரண பஞ்சாட்சரம், மகாகாரண பஞ்சாட்சரம், முத்தி பஞ்சாட்சரமென ஐவகைத்தாம். அவற்றுள்,

(1) **நமசிவய** (நமசிவாய) என்பது ஸ்தூல பஞ்சாட்சரமாம்;

(2) **சிவயநம** (சிவாயநம) என்பது துக்கும பஞ்சாட்சரமாம்; இஃதொருதலை மாணிக்கமென்றும் சொல்லப்படும்; இம்மந்திரத்தின் முதலிலுள்ள 'சி' என்பது மாணிக்கமாம்.

(3) **சிவயவசி** என்பது காரண பஞ்சாட்சரமாம்; இஃது இருதலை மாணிக்கமென்றும் சொல்லப்படும்; இம்மந்திரத்தின் முதலிலும் கடையிலுமுள்ள 'சி' என்பது மாணிக்கமாம்.

(4) **சிவ** என்பது மகாகாரண பஞ்சாட்சரமாம்; இது வசியென்றும், வாசியென்றும் சொல்லப்படும். வசி வசி - வாசிவாசி எனத் தொடர்பாகக் கூறுமிடத்து, அவை சிவ சிவ - சிவாசிவா எனத் தொடர்பாக வருவனவாம்.

(5) **சி** என்பது முத்தி பஞ்சாட்சரமாம்; இது மகாமனு என்றும் நாயோட்டு மந்திரமென்றும் சொல்லப்படும். இவ்வைந்தனுள், யாதாவதொன்றைச் சற்குரு மூர்த்தி உபதேசித்தவாறு, உலக நாட்டமில்லாமலும், தூங்காமலும், சரீரம் ஸ்தம்பம் போன் றசையாதிருக்க, சுத்தமானவிடத்தில் வடக்கு முகமாகவேனும், கிழக்கு முகமாகவேனு மிருந்து, நாபி ஸ்தானத்தி லிருத்தித் தியானஞ் செய்பவனுக்கு மகத்தான பயனுண்டாவதாம்.

நமசிவய என்பதன்கணுள்ள ம (மகரம்) என்பது மௌநாட்சரமாம்; இவ்வெழுத் தோடுங் என்பதைச் சேர்த்து 'மங்' எனத் தியானஞ் செய்பவனுக்கு மனோவிருத்தி (உலகவெண்ணம்) மிகுவிரைவாக அடங்கிப் போவதாம். முத்தி பஞ்சாட்சரமாகிய சி (சிகரம்) என்பதனோடு ங் என்பதைச் சேர்த்துச் 'சிங்' எனத் தியானஞ் செய்பவனுக்கு மனோவிருத்தி மிகுவிரைவாக அடங்குவதோடு சிவாநந்தம், பிரஹ்மாநந்தம், அறிவா நந்தம், அரனாநந்த மெனப்படும் ஆத்மாநந்தம் மிகு விரைவாக விளங்குவதாம். இவ்விளக்க முடையவன்றான் அகம் பிரஹ்மாஸ்மி நான் பிரஹ்மமா யிருக்கின் றேன்) என்னும் தத்துவ ஞானத்தைச் சற்குரு உபதேசித்தவாறு பெற்று, மாயாப் பிரபஞ்ச மயக்கமின்றி அறிவாநந்த வடிவமாகவே விளங்குதற் குரியவ னாவன்.

நமசிவய என்பதில், சிவ என்பது பிரஹ்ம வாசகமும், ய என்பது ஆத்ம வாசகமும், நம என்பது ஐக்கிய வாசகமுமாம்; இதன் திரண்ட பொருள் நான் சிவமாயிருக்கின்றே னென்பதாம். நமசிவய என்பது தத்துவமசி (அது நானாயிருக் கின்றேன் என்னும்) மகாவாக்கியப் பொருளுடையதாம். சிவயநம என்பது நீ

அதுவாயிருக்கின்ற யென்னும்) துவந்தத்தசி மகாவாக்கியப் பொருளுடையதாம். சிவயவசி என்பது ஆத்மா மலமும் (பாவமும்) விட்சேபமும் (மனக்கலக்கமும்) நீங்கியவிடத்துப் பிரஹ்மைவாகம் அல்லது சிவோகம் என்னும் அகண்டாகார விருத்தியுடையதாய், சிவத்தை (ஆறு கடலைச் சென்றடைவது போல) அடைந்து சிவமாக விளங்குமென்னும் பொருளுடையதாம். இப்பொருளில் ந என்பது மல வாசகமாம்; ம என்பது விட்சேப வாசகமாம்; ய என்பது ஆத்ம வாசகமாம்; வ என்பது அகண்டாகார விருத்தி வாசகமாம், சி என்பது சிவ வாசகமாம். சிவ என்பது அகண்டாகார விருத்தியில் சிவாநந்தம் விளங்கு மென்னும் பொருளுடையதாம். சி என்பது அகண்டாகார விருத்தி பூரணபாவத்தை யடைந்தபோது காண்பான் காட்சி காணப்படும் பொருளென்னும் திரிபுடியின்றி ஆத்மா சிவமாகவே விளங்குமென்னும் பொருளுடையதாம். நமசிவய அல்லது சிவயநம (சிவாயநம) என்பதற்குச் சிவனுக்கு நமஸ்காரம் என்பதும் ஒரு பொருளாம்.

"நமச்சி வாயவென் றுரைத்த மந்திரம்
நவ்வொடு மவ்வும்போய் மாயை வலமதாய்
யவ்வான சீவன் வவ்வி லுறைந்திடச்
சிவ்வினி லொன்றாய்ச் சிவமென லாமே."

என்னும் செய்யுள் இங்குணர்தற் பாலதாம்.

பஞ்சாட்சர மென்பதற்குப் பொருள் விஸ்தார (வியாபக) மாகிய நாசரகிதப் பொருள் என்று கூறுவதுமுண்டு. இப்பொருளில் பஞ்ச என்பதன்பொருள் விஸ்தார மாகிய என்பதாம்; அட்சரமென்பதன் பொருள் நாசரகிதப் பொருள் என்பதாம். விஸ்தாரமாகிய நாசரகிதப் பொருளைத் தெரிவிக்கும் நமசிவய என்பது ஆகுபெயரால் பஞ்சாட்சரமெனக் கூறப்படுகின்ற தென்க. பஞ்சாட்சரத்தின் பொருளை மிக விரிவாக அறிய விரும்புவோர் ஸ்ரீ சிவ பஞ்சாட்சர பாஷியம், ஸ்ரீ சிவ பஞ்சாட்சர விளக்கம் என்னும் நூல்களின் காண்க. வேம்பினைத் தின்னும் புழு அதனைவிட்டுக் கரும்பினைத் தின்னத் தொடங்கிய விடத்தும், அது பழைய பயிற்சிவயத்தால் வேம்பினைத் தின்ன விருப்பமுடையதாவதுபோல, உலகியல்பை யனுபவிக்கும் புருஷன் அதனைவிட்டுச் சிவாநந்தத்தை யனுபவிக்கத் தொடங்கியவிடத்தும், அவன் பழைய பயிற்சிவயத் தால் உலகியல்பை யனுபவிக்க விருப்பமுடையவ னாகின்றான்; அவ்விருப்பத்தைத் தடுக்காது விடுவானாயின், அவன் பெற்ற தத்துவஞானம் திடமாவ தில்லையாம்; அவ்விருப்பம் பஞ்சாட்சரத் தியானத்தால் ஒழிவதாக விருத்தலின், அதனை அவன் தவறாதும் மறவாதும் செய்தல் வேண்டுமென்பது இங்குத் தாற்பரியமாம்.

நம்மனோர் கிரகண காலத்தில் தூரியனிடத்து அல்லது சந்திரனிடத்துச் சாயாக் கிரகத்தைக் காண்பதுபோல, அதிகாரி புருஷன் பஞ்சாட்சரத் தியானத்தால் மனம் ஒருமுகமான காலத்தில் ஆன்மாவினிடத்து (தன்னிடத்துச் சிவத்தை (அபேதமாக)க் காணுகின்ற னென்பது இங்குணர்தற் பாலதாம். சாயாக்கிரகம் - இராகுவும் கேதுவு மாம்.

"மீது தெரியா விராகுமதி மேவித் தெரிதல் போலவனு, பூதி யளவா முயிர் காணும் பொருளாய்க் காணப் படுமன்றே." என்று ஞானவாசிட்டம் கூறுகின்றது.

பாசிபடர்ந்த குளத்தில் கல்லெவிட் டெறியும்போது அப்பாசி விலகுவதுபோல, பஞ்சாக்கரத் தியானஞ் செய்யும் போது புலன்களின்மீது செல்லும் நினைவு நீங்குவ தாம்; அதனை மறவாது தொடர்பாகச் செய்து, பஞ்சாக்கரப் பொருளாய் விளங்கும் போது அந்நினைவு முற்றும் நீங்குவதாமென்றும் இங்குணர்தல் வேண்டும்.

"ஓதிய பாசிக் கொத்தை யுதகநின் றொதுக்குங் காலைச்
சாதுவே புருட னுக்குச் சலிலமே தூய்தாய்த் தோன்றித்
தீதுறு தாகந் தாபந் தீர்ப்பதாய்ச் சுகம ளிக்கும்
ஏதுவா யுதவு கின்ற வியல்பினை யிங்குக் கண்டோம்."

என்று விவேகசூடாமணி கூறுகின்றது.

இங்குக்கூறிய பஞ்சாட்சர மைந்தனுள் எதனையாவது சற்குருவி னுபதேசப் படியே தியானஞ் செய்தல் வேண்டுமென்ப துணர்த்துதற் பொருட்டே எண்ணுமஞ் செழுத்தே என வாளாகூறாது 'விதி யெண்ணுமஞ் செழுத்தே' எனக் கூறப்பட்ட தென்க.

'ஊனக்கண் பாச முணராப் பதியை, ஞானக் கண்ணினிற் சிந்தை நாடி, உராத்துனைத் தேர்த்தெனப் பாச மொருவத், தண்ணிழ்' லாக இருக்கும் அதிகாரி புருஷனுக்குப் பழைய பயிற்சி வயத்தால் புலன்கண்மேல் நினைவு செல்லுமாயின், அவன் அதனைப் பஞ்சாக்கரத்தியானத்தா லொழித்தல் வேண்டுமென்பது திருக்குற ளின் அவாவறுத்தலதிகார அவதாரிகையில் பரிமேலழகர் "முன்னும் பின்னும் வினைத்தொடர்பறுத்தார்க்கு நடுவு நின்ற உடம்பும் அதுகொண்ட வினைப்பயன்களும் நின்றமையின், வேதனைப்பற்றி ஒரோவழித் துறக்கப்பட்ட புலன்கண் மேற் பழைய பயிற்சிவயத்தான் நினைவு செல்லுமன்றே, அந்நினைவும் அவிச்சையெனப் பிறவிக்கு வித்தாமாகலின், அதனை யிடைவிடாத மெய்ப்பொரு ளுணர்வா னறுத்தல்" என்று கூறுவதாலும் நன்கு விளங்குவதாம்.

"அசத்தி லெம்மட்டுண் டம்மட்டும் பராமுக மாகின லம்மட்டும், நிசத்தி லுள்விழிப் பார்வையா மிப்படி நிரந்தரப் பழக்கத்தால், வசத்தி லுன்மன நின்றசின் மாத்திர வடிவமா யிடினமைந்தா, கசத்த தேகத்தி லிருக்கினு மாநந்தக் கடல்வடி வாவாயே." என்று கைவல்லிய நவநீதம் கூறுவதும் இங்குணர்தற் பாலதாம்.

சிவம் ஊனக்கண்ணிற்கு விஷயமாவ தில்லையாம்; ஆனால், ஞானக்கண்ணி ற்கு விஷயமாவதாம்; மாயாப் பிரபஞ்சம் பேய்த்தேர் போல்வதாம்; ஆன்மா பரமாநந்த பரிபூரண சிவசொருபமாக விருப்பதாம்; பஞ்சாட்சரத் தியானம் உலகியல் நினைவை யொழிப்பதற்குச் சிறந்த சாதனமாமென இச்சூத்திரம் கூறியது பின்வரும் பிரமாணங்களாலும் நன்கு விளங்குவதாம். அவை வருமாறு: -

ஞானசித்தி.

"வாக்கினான் மனத்தான் மதிக்கொணப் பொருளை மதிவகுப் புக்களால் வருந்தி,
நோக்குமா முயல்வர் முயலுகின்றாரென் னோக்கிட லாகுமா றுண்டோ,
தாக்கிலா தெங்கு மியாவையுந் தானாய்த் தானவை யொன்றலாப் பொருளை,
நீக்கிலா ஞான விழியினு லங்கைக் கனியெனக் காணலா நேரே."

திருவாய்மொழி.

"சக்க ரத்தண் ணலேயென்று தாழ்ந்துகண் ணீர்த்தும்பப்,
பக்க நோக்கி நின்றலர்ந்தேன் பாவிபேன் காண்கின்றிலேன்,
மிக்க ஞான மூர்த்தியாய வேத விளக்கினையென்,
தக்க ஞானக் கண்களாலே கண்டு தழுவுவனே."

சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகள்.

"மணமென மகிழ்வர் முன்னே மக்கடாய் தந்தை சுற்றம்,
பிணமெனச் சடுவர் பேய்த்தேர்ப் பிறவியை வேண்டேனாயேன்."

பட்டினத்தடிகள்.

"நீரின்மே லெழுத்தை யதனின்மே லெழுந்த மொக்குளை நிகரில்பேய்த் தேரைக்,
காரின்மேன் மின்னை யென்னுடம் பென்று கருதினேன் கடைப்பிடி காணேன்."

பதிபசுபாச விளக்கம்.

"சீவனா மிந்த வான்மா வியற்கையைத் தெரிக்குங் காலைக்
கேவலன் சுத்தன் சாந்தன் சூக்குமன் கிளர்ச் நாதன்
பாவமில் சர்வா நந்தன் பகரருஞ் சர்வ சாட்சி
மேவுசின் மாத்தி ரத்தன் மிகுசக சொருப னுமால்."

தாயுமானவர்.

"தாக்குநல் லாநந்த சோதி அணு
தன்னிற் சிறிய - வெணத்தன் னருளால்
போக்கு வரவற் றிருக்குஞ் - சுத்த
பூரண மாக்கினான் புதுமைகாண் மின்னே."

திருமந்திரம்.

“ஒன்றுகண் டிருல குக்கொரு தெய்வமும்
ஒன்றுகண் டிருட லுக்குயி ராவதும்
நன்றுகண் டிரிது (1) நமச்சிவா யப்பழம்
தின்றுகண் டார்க்கது தித்தித்த வாறே.”

(2) “சிவாய நமவெனச் சித்த மொருக்கி
அவாய மறவே யடிமைய தாக்கிச்
(3) சிவாய வசி (4) சிவ வென்றென்றே சிந்தை
அவாயங் கெடநிற்க வாநந்த மாமே.”

(5) “நாயோட்டு மந்திர நான்மறை வேதம்
நாயோட்டு மந்திர நாத னிருப்பிடம்
நாயோட்டு மந்திர நாதாந்த சோதி
நாயோட்டு மந்திர நாமறி யோமே.”

நாயோட்டு மந்திரம் - சி என்பது.

திருவாசகம்.

“நானேயோ தவஞ்செய்தேன் சிவாயநம
வெனப்பெற்றேன்.”

“தனியனேன் பெரும்பிறவிப் பௌவத் தெவ்வத் தடந்
திரையா லெற்றுண்டு பற்றென் றின்றிக்,
கனியைநேர் துவர்வாயா ரென்னுங் காலாற் கலக்குண்டு
காமவான் சுறவின் வாய்ப்பட்,
டினியென்னே யுய்யுமா றென்றென் றெண்ணி
யஞ்செழுத்தின் புணைபிடித்துக் கிடக்கின் றேனை,
முனைவனே முதலந்த மில்லா மல்லற் கரைகாட்டி
யாட்கொண்டாய் மூர்க்க னேற்கே.”

பட்டினத்தடிகள்.

“தவியா திருநெஞ்ச மேதில்லை மேவிய சங்கரனைப்
புவியார்ந் திருக்கின்ற ஞான கரனைப் புராந்தகனை
அவியா விளக்கைப்பொன் னம்பலத் தாடியை யைந்தெழுத்தால்
செபியாம னீசெபித் தாற்பிறவா முத்தி சித்திக்குமே.”

ஆநந்தபோதம்.

“ஒப்பரிய வஞ்செழுத்தை யிவண மெய்யே
யுணர்ந்தவ ரொண் சிவமானு ருணராதேயும்,
செப்புறுவோ ரவர்களுமித் திருநா மத்தின்
தேசதனாற் றியபவஞ் செறுவர் கானே.”

அவதாரிகை.

சிவ சொரூபமாந் தேசிகமூர்த்தி நீயே சிவமென வுணர்ந்த, அதனால், நானே சிவமென உணர்ந்த அதிகாரி புருஷனது வியவகாரத்தையும் அதனது பயனையுங் கூறல்.

10. அவனே தானே யாகிய வந்நெறி
ஏக னுகி யிறைபணி நிற்க
மலமாயை தன்னொடு வல்வினை யின்றே.

(இதன் பொருள்.) அவனே தான் ஆகிய வந்நெறி - (சிவசொரூபமாந் தேசிகமூர்த்தி நீயே சிவமென வுணர்ந்த, அதனால், நானே சிவமென வுணர்ந்த அதிகாரி புருஷன்) அச்சிவமே தானாய் விளங்கிய அம்முறைமைபோல, தான் ஏகனேயாகி - தான் அகண்ட ஏகர அச்) சிவமேயாய், இறைபணிநிற்க - (தன்னிடத்துப் பழைய பயிற்சிவயத்தால் கர்த்திருத்துவப் பிராந்தி யுண்டாமாயின், அது நீங்குதற்பொருட்டும், தான் பெற்றுள்ள சீவப்பிரஹ்ம ஐக்கிய ஞானந் திடமா தற்பொருட்டும், தனக்கெனச் செயலொன்றின்றித் தனது மனம் வாக்குக் காயங்களின் செயலனைத்தையும் சிவனது செயலாகக் கண்டு அவற்றிற்குச் சாட்சி மாத்திரமாக மயக்கமின்றி நிற்கக்கடவன்; அங்ஙனம் அவன் தனது மனம் வாக்குக் காயங்களின் செயலனைத்தையும் சிவனது செயலாகக் காண்பதில் (தவறாதும் மறவாதும்) நிற்பா னாயின், (அவனிடத்துக் கர்த்திருத்துவப் பிராந்தி நீங்குவதாம்; சீவப்பிரஹ்ம ஐக்கிய ஞானமுந் திடமாவதாம்; அதனால், அவனுக்குப் பிறவிக்குக் காரணமாயுள்ள), மல மாயை தன்னொடு - ஆணவமலமும் மாயா மலமுமென்னு மிவ்விரண்டோடு, வல் வினையின்றே - (மூன்றாவதாகிய) வலிய கன்மமலமு மில்லையாம், (என்றவாறு).

சிவசொரூபமாந் தேசிகமூர்த்தி வாயிலாக நானே சிவமென வுணர்ந்த அதிகாரிபுருஷன் அச்சிவமே தானாய் விளங்கிய முறைமைபோல, தான் அச்சிவமே யாய்த் தன்னிடத்துப் பழைய பயிற்சிவயத்தால் கர்த்திருத்துவப் பிராந்தி யுண்டா மாயின், அது நீங்குதற் பொருட்டும், தான் பெற்றுள்ள தத்துவஞானம் திடமாதற் பொருட்டும், தனக்கெனச் செயலொன்றின்றித் தனது மனம் வாக்குக் காயங்களின் செயலனைத்தையும் சிவனது செயலாகக் கண்டு அவற்றிற்குச் சாட்சி மாத்திரமாக மயக்கமின்றி நிற்பானாயின், அவனிடத்துக் கர்த்திருத்துவப் பிராந்தி நீங்குவதாம்; தத்துவஞானமுந் திடமாவதாம்; அதனால், அவனுக்குப் பிறவிக்குக் காரணமாயுள்ள மலமூன்று மில்லையாம்; (அவை யில்லையாகவே, அவன் பரமாநந்த பரிபூரண

சிவசொருபமாகவே விளங்குதற் குரியவனாகின்றான் என்பது இச்சூத்திரத்தின் திரண்ட பொருளாம்.

ஏகாரம் மூன்றனுள் முன்னையது பிரிநிலைப் பொருளிலும், பின்னையவை தேற்றப் பொருளிலும் வந்தன. தான் என்பது ஏகனென்பதன் முன்னும் அதனேகாரம் ஏகனென்பதன் பின்னும் சென்றியைந்து நின்றன. நெறியின் என்னும் உவமவுருபு தொக்குநின்றது. மலமாயை உம்மைத் தொகை. மலமாயை தன்னொடு என்பன பன்மையொருமை மயக்கம். கர்த்திருத்துவப்பிராந்தி - (யான்) கர்த்தாவென்னும் விபரீதபுத்தி.

ஊனக்கண் பாச முணராப் பதியை (சிவத்தை) ஞானக் கண்ணால் ஆத்மாவாகிய தன்னிடத்து அபேதமாக வாராய்ந்தறிந்த அதிகாரி புருஷன் தன்னை ஞானக் கண்ணால் அப்பதியினிடத்து அபேதமாக வாராய்ந்தறிந்தா னென்பார்' அவனே தானே யாகிய வந்நெறி, ஏக ஞாகி' என்றார். ஆத்மாவின் கண் சிவத்தை யபேதமாகவறிவது கடாகாயத்தின்கண் மகாகாயத்தை யபேதமாக வறிவது போலவாம்; சிவத்தின்கண் ஆத்மாவை யபேதமாக வறிவது மகாகாயத்தின்கண் கடாகாயத்தை யபேதமாகவறிவது போலவாம்; இதனால், சிவம் ஆத்மாவாயும் அதனின் வேறாய் மிருக்கின்றது; ஆத்மா சிவமாகாதிருக்கின்ற தென்பார் கொள்கை மறுக்கப்பட்டவாறாக. 'மலமாயை தன்னொடு வல்வினை' போமே என்கிறது 'மலமாயை தன்னொடு வல்வினை யின்றே' என்று கூறினமையின், அவை கயிற்றரவு கானனீர் முதலியனபோலக் கற்பிதப் பொருளாமென்பது பெறப்படுவதாம்; அவை யதார்த்தப் பொருளாமாயின், நிவிர்த்தியாவனவன்றாம்; நிவிர்த்தியாய் விடுதலின், கற்பிதப் பொருளேயாம். கயிற்றரவும் கானனீரும் கயிற்றையும் கானலையு மறிந்தவுடன் நிவிர்த்தியாய் விடுதல் மிகுபிரசித்தமாமன்றோ? மலமாயை முதலியன தன்னைச் சிவமாக வுள்ளவாறுணர்ந்தவனுக்கு நிவிர்த்தியாய் விடுதலின், அவை ஆத்மவடிவ சிவத்தின்கண் அல்லது சிவவடிவ ஆத்மாவின்கண் கற்பிதமாக விருக்கின்றன வென்பது தேற்றமாம். மலமாயை கன்மங்கள் சுருதிசம்பந்த ஞானமுடையார்க்கு ஆகாயத் தாமரைபோலத் துச்சமாகவும், யுக்தி சம்பந்த ஞானமுடையார்க்குக் கானனீர் கயிற்றரவு முதலியன போல மித்தையாகவும், சுருதி சம்பந்த ஞானமும் யுக்திசம்பந்த ஞானமு மில்லாதவர்க்கு ஆத்மாப்போல நித்தியமாகவும் தோன்றுகின்றன வென்பது இங்குணர்தற் பாலதாம்.

"அந்தப் பராவரத்தை (எல்லாவற்றினும் மேலாயுள்ள சிவத்தை)க் காணவே (அபரோட்சமாக வறியவே), இந்த ஞானியின் இருதயக்கிரந்தி (அகங்கார்க்கிரந்தி) பேதிக்கப்படுகின்றது; இவனது சகல சம்சயங்களும் சோதிக்கப்படுகின்றன; இவனது சகலகருமங்களும் கெடுகின்றன" என்னும் சுருதியை (முண்டகோபநிஷத் வாக்கியத்தை) யனுசரித்து இச்சூத்திர மிருப்பதற்கு.

'அவனே தானே யாகிய வந்நெறி, ஏக ஞாகி' யியல்பா யிருக்க என்கிறது, 'அவனே தானே யாகிய வந்நெறி, ஏக ஞாகி யிறைபணி நிற்க' என்றது அவனே தானாக, தான் அவனே யாக, அவனுக்கும் தனக்கும், தனக்கும் அவனுக்குமுள்ள அபேதத்தை அறிந்த அதிகாரி புருஷன் தன்னிடத்துப் பழைய பயிற்சிவயத்தால்

கர்த்திருத்துவப் பிராந்தி யுண்டாமாயின், அதனைக் கெடுத்தற்பொருட்டும், தனது தத்துவ ஞானம் திடமாதற் பொருட்டும் தனது மனம் வாக்குக் காயங்களின் செயல னைத்தையும் சிவனது செயலாகக் கண்டு தனக்கெனச் செயலொன்றின்றி அவற்றி ற்குச் சாட்சி மாத்திரமாக மயக்கமின்றி யிருக்கவேண்டுமென்ப தறிதற்பொருட்டா மென்க. இவ்வாறிருப்பவனுக்கே மல மாயை கன்மங்கள் இல்லையா யொழிவன வாம். இது கைவல்லிய நவநீதம்

“சந்ததம் புருடன் றன்னைச் சாயைபோல் விடாமலன்பா,
மைந்தனை நோக்கிச் சாட்சி மாத்திர மாய்நின் றுயோ”

என்றும், சொருபசாரம்

“சித்துருவ மாகிச் செகசாட்சி தாமான
முத்தரைக்கா மாத்ரி முனியாவே - சித்தத்தில்
இங்கற்ப வாசனைக ளெல்லா மெடுத்தருந்திச்
சங்கற்ப மில்லாத தால்”

என்றும் கூறுவதால் நன்கு விளங்குவதாம்.

அவனே தானுதலைப் போதிக்கும் வாக்கியம் தத்துவமசி மகா வாக்கியமாம்; தான் அவனே யாதலைப் போதிக்கும் வாக்கியம் துவந்தத்தசி மகாவாக்கியமாம். தத்துவமசி என்பதன்பொருள் அது (சிவம்) நீயா யிருக்கின்றயென்பதாம்; துவந்தத்தசி என்பதன் பொருள் நீ அதுவாய் (சிவமாய்) இருக்கின்றாய் என்பதாம். அவனே தான் (தத்துவம் - அஃதாவது அது நீ), தான் ஏகனே (துவம் தத் - அஃதாவது நீ அது) என ஒதப்புரோத பாவமாகக் கூறுவது அவனென்பதன்கண் (சிவத்தின்கண்) பரோட்ச த்துவப் பிராந்தியும், தானென்பதன்கண் (ஆத்மாவின்கண்) பரிச்சின்னத்துவப் பிராந்தியும் நீங்குதற் பொருட்டாம். பரோட்சத்துவம் - பிரத்தியட்சமாகாத் தன்மை; பரிச்சின்னத்துவம் - கண்டத்தன்மை, அஃதாவது சுருங்கிய வடிவத் தன்மை; பிராந்தி - விபரீத புத்தி. ஒதப்புரோதபாவம், அந்வயம், வியதிகாரம், குறுக்கு நெடுக்கு என்பன ஒருபொருட்கிளவிகளாம். இங்கு அவனென்பது ஈசுவர சாட்சியான பிரஹ்மமாம்; தானென்பது சீவசாட்சியான ஆத்மாவாம்.

அவனே தான் (தத்துவம் - அது நீ) என்பதனால் சிவத்திற்கு நித்திய அபரோட்ச மாயுள்ள ஆத்மாவோடு அபேதம் சித்திக்கின்றது; அதனால், சிவத்தின்கண் பரோட்ச த்துவப் பிராந்தி நிவிர்த்தியாகின்றது; தான் ஏகனே (துவம் தத் - நீ அது) என்பதனால் ஆத்மாவிற்கு வியாபகமாயுள்ள சிவத்தோடு அபேதம் சித்திக்கின்றது; அதனால், ஆத்மாவின்கண் பரிச்சின்னத்துவப் பிராந்தி நிவிர்த்தியாகின்ற தென்க. அபரோட்சம் - பிரத்தியட்சம்.

தத்துவோபதேசம் - "நித்தமு மதுநீ யாகு நீயது வாகும்" என்பதன்றிப் பிறிதொன்றன் நென்பதனை யுணர்த்த 'அவனே தானே யாகிய வந்நெறி, ஏக னாகி' என்று கூறப்பட்டதென்க.

"அயமாத்மாப் பிரஹ்மம் (இந்த ஆத்மாப் பிரஹ்மம்)"
"பிரஞ்ஞானம் பிரஹ்மம் (அறிவு பிரஹ்மம்)"
"அகம் பிரஹ்மாஸ்மி நான் பிரஹ்மாயிருக்கின்றேன்"

என்னும் மகாவாக்கியங்களுக்கும் இவ்வாறே பொருள் கொள்ளல் வேண்டும்.

இம்மகாவாக்கியம் நான்கனுள்
தத்துவமசி என்பது உபதேச மகா வாக்கியமாம்;
பிரஞ்ஞானம் பிரஹ்மமென்பது அப்பியாச மகா வாக்கியமாம்;
அயமாத்மாப் பிரஹ்மம் என்பது சம்மதி மகா வாக்கியமாம்;
அகம்பிரஹ்மாஸ்மி என்பது அநுபூதி மகா வாக்கியமாம்.

இம்மகாவாக்கியங்களின் பொருள் விரிவைக் கைவல்லிய நவநீத வினாவிடையின் 71-78 பக்கங்களிற் காண்க.

பைங்களோபநிஷத்

"அது (சிவம்) நீயாயிருக்கின்றாய்; நீ அதுவாயிருக்கின்றாய்; நீ பிரஹ்மமாயிருக்கின்றாய்; நான் பிரஹ்மமாயிருக்கின்றேன் என்று அனுசந்தானஞ் செய்தல் வேண்டும்."

மகாநாராயணோபநிஷத்.

"நீ பிரஹ்மமாயிருக்கின்றாய்; நான் பிரஹ்மமாயிருக்கின்றேன்; நம்மிருவரும் பேதமில்லை; நீயே நான்; நானே நீ யென்றிவ்வாறு கூறி ஆதிநாராயணர் மறைந்தார்."

சிவபுராணம்.

(கைலாய சங்கிதை - அத்தியாயம் -10).

"அத்வைத ஞானம் இது ஓரிடத்தும் துவைதத்தைச் சகியாது; சர்வஞ்ஞனும் சர்வ கர்த்தாவுமாகிய சிவனே தனது மாயையினாலே சுருங்கிய வடிவுடையவனைப் போலாகிப் புருஷனான; கலாதி பஞ்சகத்தினாலே போக்திருவாகக் கற்பிக்கப்பட்டான்; பிரகிருதியிலுள்ள இப்புருஷனே பிரகிருதியினாலாகிய குணங்களைப் புசிக்கின்றான்; இவ்வாறிரண்டிடங்களிலுமுள்ள புருஷன் விரோதமுடையவ னல்லன்."

திருமந்திரம்.

"தானவ ஞாக வவனேதா ஞாயிட
ஆன விரண்டி லறிவன் சிவமாகப், போனவன்."

திருவாசகம்.

"தந்ததுன் றன்னைக் கொண்டதென் றன்னைச்
சங்கரா வார்தொலோ சதுரர்,
அந்தமொன் றில்லா வாநந்தம் பெற்றேன்."

சமாதி.

"ஆதலா லாகா யத்திற் கடாகாயம் வேற னாற்போல்
பேதமி லான்மாச் சீவன் பரனெனப் பிராந்தி யாலே
ஓதிட நின்ற தன்றி யுணர்விடைப் பேத மின்றும்
நீதியி னின்ற சீவ னிலைமைய திவண மன்றே."

திருமழிசையாழ்வார்.

"நானுன்னை யன்றி யிலேன் கண்டாய் நாரணனே,
நீயென்னை யன்றி யிலே."

ஞானவிளக்கம்.

"நல்லகுலத் திற்பிறந்து நல்லாரைச் சேர்ந்தொழுகி
நல்லறிவு பெற்றுடைய நன்மாண - நல்ல
சிவமேவேறே யென்றெண்ணிச் சிந்தைகலங் காதே
சிவமென்ற நீயே சிவம்."

இவையும் இவைபோல்வனவு மிங்குணர்தற் பாலனவாம்.

இறைபணி நின்றலாவது சிவமே நான், நானே சிவமென்றுணர்ந்த அதிகாரி
புருஷன் ஸ்தூலபஞ்ச பூதங்களும் அவற்றின் காரியங்களும் சிவனுக்கு ஸ்தூல
சரீரமா யிருத்தலின், எனக்கென்றொரு ஸ்தூல சரீரமில்லை; தூக்கும பஞ்சபூதங்களும்
அவற்றின் காரியங்களும் சிவனுக்குத் தூக்கும சரீரமா யிருத்தலின், எனக்கென்றொரு
தூக்கும சரீரமில்லை; ஸ்தூல பூத தூக்குமபூத மனைத்திற்கும் பரிணாமியுபாதான
காரணமாயுள்ள மாயையும் அதனொரு பகுதியாயுள்ள சீவகாரண சரீரங்களும்
சிவனுக்குக் காரணசரீரமா யிருத்தலின், எனக்கென்றொரு காரண சரீரமில்லை;
"சிவன்றான் பலபல சீவனு மாகி" யிருத்தலின், சிவனைத்தவிர சீவர்களில்லை;

அதனால், எனது மனம் வாக்குக் காயங்களின் செயலனைத்தும் அவனுடைய செயலேயாம்; எனக்கெனச்செய லொன்றுமில்லை யென்னும் துணிவுள்ளவனாய்த் தற் (சீவ) போதமற் றிருத்தலாம். இதனால், அதிகாரி புருஷன் யானென தென்னுஞ் செருக்கின்றி யொழுகுவானென்பது பெறப்படுவதாம்.

சிவன் தனக்கன்னியமென்பது சிறிதுமின்றி யெல்லாந் தானாகவே யிருக்கின்றான்; அவனுக்கும் எனக்கும் உண்மையில் அற்பமாகவேனும் வேற்றுமை யில்லையென்ப துணர்ந்து, உணர்ந்தவா றிருப்பவனது வியவகாரம் சிவனது வியவகாரமாக விளங்குமென்ப திங்குணர்தற் பாற்றாம். "ஈசனுக்குத் தூலவுடல் பூதபௌ திகமே ஈசனுக்குச் சூக்கவுட லிருவகைச் சூக் குமமே, ஈசனுக்குக் காரணமா முடன்மாயை யவனே ஈச னவன் சாட்சியே பிரமமிவை யைந்தாம், ஈசனுக்குஞ் சீவனுக்கு மைக்கிய மெவ்வா றென்னி லீசனுடன் மூன்றனைப்பார்த் திடிலிவனுக் குடலே, தீசனெனி னிவனிலையீ சுரசாட்சி யென்ற லிவன்சாட்சி வேறேமற் றிதுவேபஞ் சைக்யம்." என்று உபநிடதம் கூறுவது இங்குணர்தற்பாலதாம்.

ஆணவமலம் அஞ்ஞானத்தின் ஆவரண சத்தியாம்; மாயா மலம் அதன் விட்சேப சத்தியாம்; கன்மமலம் தருமாதருமங்களாம்; இவை அறம்பாவ மென்றுங் கூறப்படும். ஆணவமலம் சிவசொருபத்தைக் கற்பனையாக மறைப்பதாம்; மாயா மலம் அச் சிவத்தினின்றும் பிரபஞ்சத்தைக் கற்பனையாகத் தோன்றச் செய்வதாம்; கன்மமலம் சீவர்களது பிறப்பிறப்பிற்கு நேர்காரணமாக விருப்பதாம். ஆணவமலமும் மாயாமலமும் கன்ம மலமும் முறையே அவிச்சை காமம் கர்மமென்றுங் கூறப்படுகின்றன.

‘அவனே தானே யாகிய வந்நெறி, ஏக ஞகி யிறைபணி நிற்’ கும் அதிகாரி புருஷனுக்குத் தத்துவ ஞானத்தால் அஞ் ஞானத்தின் ஆவரண சத்தியும் (ஆணவ மலமும்), தத்துவ ஞானத்தின் சம்ஸ்காரத்தால் அதன் விட்சேப சத்தியும் (மாயா மலமும்), நாசமாவனவாம்; சஞ்சிதம் ஆகாமியம் பிராரத்தம் என்னும் கன்மமல மூன்றனுள், சஞ்சிதகர்மம் தத்துவ ஞானத்தால் அஞ்ஞானத்தின் ஆவரணசத்தி நாசமாம்போது நாசமாவதாம்; ஆகாமிய கன்மம் பிரமஜதாதாத்மியம் நாசமாம் போது நாசமாவதாம்; பிராரத்த கன்மம் தத்துவ ஞானத்தின் சம்ஸ்காரத்தால் அஞ்ஞானத் தின் விட்சேப சத்தி நாசமாம் போது நாசமாவதா மென்க. தத்துவ ஞானத்தின் சம்ஸ்காரத்தால் அஞ்ஞானத்தின் விட்சேபசத்தி நாசமாகின்ற தென்பதற்குப் பிரமாணம் "பூயச்சாந்தே விசுவமாயா நிவிர்த்தி: = முடிவில் மீண்டும் தேகாதி காரியமாகிய விசுவமாயா நிவிர்த்தி யுண்டாகின்றது" என்னும் சுருதியாம். சஞ்சித கன்மம் அஞ்ஞானத்தின் ஆவரண சத்தியி லிருப்பதாம்; ஆகாமிய கன்மம் பிரமஜ தாதாத்மியத்தி லிருப்பதாம்; பிராரத்த கன்மம் அஞ்ஞானத்தின் விட்சேப சத்தியி லிருப்பதாம். பிரமஜ தாதாத்மியம் அகங்காரத்திற்குச் சாட்சியோடுள்ள ஒருமைப் பாடாம். (பிரமஜதாதாத்மியம் = பிராந்தியா லுண்டாய ஒருமைப்பாடு; பிராந்தி - விபரீதவுணர்ச்சி). இது தத்துவ ஞானத்தால் பிராந்தி (அவிவேகம்) நாசமாம்போது நாசமாவதாம். ஞானியின் சஞ்சித கன்மம் தத்துவ ஞானத்தால் நாசமாகின்றது; ஆகாமிய கன்மம் அவனுக்கு ஆத்மாவின் கண் கர்த்திருத்துவ போக்திருத்துவப் பிராந்தி யில்லாமையால் அவனோடு சம்பந்தமுறுவ தில்லை; பிராரத்த கன்மம்

போகத்தால் நாசமாவதாம்; ஞானியின் சுப அல்லது அசுபவடிவ ஆகாமிய கன்மத் துள், சுப கன்மத்தை அவனைப் பூசிப்பவரும் அசுப கன்மத்தை நிந்திப்பவரும் பெற்றுக் கொள்ளுகின்றன ரென்பது இங்குணர்தற் பாலதாம்.

கர்த்திருத்துவபோக்திருத்துவப்பிராந்தியென்றமையின், ஐவகைப்பிராந்தியு மிங்குக் கொள்ளல் வேண்டும். அவை பேதப் பிராந்தி, கர்த்திருத்துவ போக்திருத் துவப் பிராந்தி, சங்கப் பிராந்தி, விகாரப் பிராந்தி, பிரஹ்மத்திற்குப் பின்னமாகிய ஜகத்தின் சத்தியத்துவப் பிராந்தி என்பனவாம்.

"நித்தனன் றுரைத்த வாக்கியப் படியே நிகழ்த்துவன் பிராந்தியைந் தினையும், சத்திய மிந்த வுலகெனல் கருவி தணந்திடா துடலைநா னென்னல், கத்தபோத் தாவு நானெனல் தானுங் கடவுளும் வேறெனக் கருதல், சித்துரு வாகி யிருந்து நானாகேன் சிவனைனல் சிதடர்பா லறியே"

என்று அதிரகசியங் கூறுவதிங் குணர்தற் பாற்றும்.

பிறப்பிறப்பு முதலிய விவயகாரங்கட்கு நேர்காரணமாக விருப்பது வினையே; பிறிதொன்றன்றென்ப துணர்த்த வினையென வாளாகூறுது 'வல்வினை' எனக் கூறப்பட்டதென்க.

சரீரமுண்டாதற்குக் காரணம் இருவினையாம்; அவை யுண்டாதற்குக் காரணம் விருப்பு வெறுப்பாம்; அவையுண்டாதற்குக் காரணம் யானெனதென்னும் அபிமான மாம்; அஃதுண்டாதற்குக் காரணம் அவிவேகமாம்; அஃதுண்டாதற்குக் காரணம் அஞ்ஞானமாம்; தத்துவ ஞானத்தால் அஞ்ஞானம் நாசமானபோது அவிவேகம் நாசமாகின்றது; அது நாசமான போது அபிமானம் நாசமாகின்றது; அது நாசமான போது விருப்பு வெறுப்புக்கள் நாசமாகின்றன; அவை நாசமான போது இருவினைகள் நாசமாகின்றன; அவை நாசமானபோது பிறப்பிறப்பு முதலியன நாசமாகின்றன வென்பது சாஸ்திரார்த்தமாம்.

சிவசொருபமாந் தேசிகரது அருளுபதேசத்தால் சிவமே நான், நானே சிவமெ ன்பதுணர்ந்த அதிகாரி புருஷன் தனக்கெனச் செயலொன்றின்றி எல்லாஞ் சிவன் செயலெனக் கண்டு, அவற்றிற்குச் சாட்சி மாத்திரமாக விருப்பானாயின், சிவஞானி யாவன்; அவனுக்குப் பிறப்பிறப்பிற் கேதுவாகிய மல மாயை கன்மங்க ளில்லையா மென்பது பின்வரும் பிரமாணங்களாலும் நன்கு விளங்குவதாம். அவை வருமாறு: -

கைவல்லிய நவநீதம்.

"பஞ்சினை யூழித் தீப்போற் பலசன்ம விவித வித்தாம்
சஞ்சித மெல்லா ஞானத் தழல்சுட்டு வெண்ணீ ருக்கும்
கிஞ்சிதா காமி யந்தான் கிட்டாமல் விட்டுப் போகும்
விஞ்சின பிராரத் தத்தின் வினையனு பவித்துத் தீரும்."

"பொறுமையாற் பிராரத் தத்தைப் புசிக்குநாட் செய்யுங் கர்மம்,
மறுமையிற் றெடர்ந்தி டாமல் மாண்டுபோம் வழியே தென்றால்,
சிறியவ ரிகழ்ந்து ஞானி செய்தபாவத்தைக் கொள்வார்,
அறிவுளோ ரறிந்து பூசித் தறமெலாங் கைக்கொள் வாரே."

"அரியமெய்ஞ் ஞானத் தீயா லவித்தையா முடனீ ருகும்
பெரியதூ லமுங்கா லத்தாற் பிணமாகி விழுமந் நேரம்
உரியதூக் குமச ரீர முலையிரும் புண்ட நீர்போல்
துரியமாய் விபுவாய் நின்ற சொருபத்திலிறந்து போமே"

பதிபசுபாச விளக்கம்.

"சஞ்சிதந் திருநோக் காற்போம் பிராரத்தந் தனுவோடேகும்,
விஞ்சுமா காமி யந்தான் விளங்குஞானத்தி னாற் போம்,
செஞ்சயான் செய்த வெல்லாஞ் சிவன் செய்த வென்றுணர்ந்தால்,
மஞ்சனே வினைத்தி றங்கள் வந்துனைச் சந்தி யாவே."

திருமந்திரம்.

"இருவினை நேரொப்பி லின்னருட் சத்தி
குருவென வந்து குணம்பல நீக்கித்
தருமெனு ஞானத்தாற் றன்செய லற்றால்
திரிமலந் தீர்ந்து சிவனவ னாமே."

அவதாரிகை

‘அவனே தானே யாகிய வந்நெறி, ஏக னாகி யிறைபணி நின்றமையால்,
"தேகத்த னலனாகி யகர்த்த னாகிச் சீவனின்றிச்" சிவமாகித் தெளிந்த சீவன்
முத்தன் செய்ந்நன்றி மறத்தலென்னும் குற்றம் தன்கண் நிகழாவாறு சற்குரு
மூர்த்தியின்கண் உழுவலன்புடையவனா யிருந்து விதேகமுத்தி யடைகின்ற
னெனல். உழுவலன்பு - பேரன்பு.

11. காணுங் கண்ணுக்குக் காட்டு முளம்போல்
காணவுள் ளத்தைக் கண்டு காட்டலின்
அயரா வன்பி னரன்கழல் செலுமே.

(இதன் பொருள்) ('அவனே தானே யாகிய வந்நெறி, ஏக னாகி யிறைபணி
நின்றமையால் சீவன் முத்தனானவன்) காணுங் கண்ணுக்கு - (உருவத்தைக்)
காண்பதற்குத் தகுதியுடைய நேத்திரேந்திரியத்திற்கு, காண - (அஃது அவ்வுருவத்
தைக்) காணும்படி, கண்டு - (தான் அதனைக்) கண்டு, காட்டும் - காட்டுகின்ற,
உளம்போல் - ஆன்மாப்போல, உள்ளத்தை - சத்ருபப்பிரஹ்மத்தை, [காணுந்தனக்கு

- காண்பதற்குத் தகுதியுடைய தனக்கு, காண - (தான் அச்சத்ரூபப் பிரஹ்மத்தைக்) காணும்படி, கண்டு - (தாம் அதனைக்) கண்டு, காட்டலின் - (சற்குருமூர்த்தி) காட்டினமையால், (அவரிடத்து), அயராவன்பின் - சோர்வில்லாத உழுவலன்போடு (இருந்து), அரன்கழல் செலுமே - சிவபதமடைகின்றான், (என்றவாறு).

சீவன்முத்த புருஷன் கண்ணுக்கு உருவத்தைக் காட்டுகின்ற ஆன்மாப்போல, தனக்குச் சிவத்தைக் காட்டிய சற்குருவினிடத்துப் பேரன்புடையவனா யிருந்து விதேகமுத்தி யடைகின்ற நென்பது இச்சூத்திரத்தின் திரண்ட பொருளாம்.

இச்சூத்திரத்துள் 'காணுங் கண்ணுக்குக் காட்டு முளம் போல்' என்பது உவமான வாக்கியமாம்; 'காணவுள் எத்தைக் கண்டு காட்டலின்' என்பது உவமேய வாக்கிய மாம்; இவற்றுள், உவமேய வாக்கியத்திலுள்ள 'காண' 'கண்டு' என்பன உவமான வாக்கியத்திற் சென்றியைந்து நின்றன; உவமான வாக்கியத்திலுள்ள 'காணுங் கண்ணுக்கு' என்பதற்கேற்ப உவமேய வாக்கியத்தில் காணுந்தனக்கு என்பதும், உவமேய வாக்கியத்திலுள்ள 'உள்ளத்தை' என்பதற்கேற்ப உவமான வாக்கியத்தில் உருவத்தை என்பதும், உவமான வாக்கியத்திலுள்ள 'உளம்' என்பதற்கேற்ப உவமேய வாக்கியத்தில் சற்குருமூர்த்தி என்பதும் வருவித்துரைக்கப் பட்டன. உள்ளதை என்பது செய்யுள் விகாரத்தால் 'உள்ளத்தை' என வந்தது. உள்ளது என்பது சிவத்தின் பரியாயப் பெயர்களுள் ஒன்றும்; அதனை 'ஒர்த்துள்ள முள்ள துணரி, நெருதலையாப், பேர்த்துள்ள வேண்டா பிறப்பு' என்னுந் திருக்குறளா லறிக. (உள்ளது - முதற் பொருள்.) அன்பின் என்பது உருபுமயக்கம்; இருந்து என்பது சொல்லெச்சம். 'காணுங் கண்ணுக்குக் காட்டு முளம் போல்' எனக் கூறப்பட்டதாயினும், இனம்பற்றிக் கேட்குஞ் செவிக்குக் கேட்பிக்கு முளம்போல் என்றற் றெடக்கத்தன வற்றையுங் கொள்க. உளம் என்றது சீவாத்மாவை. உருவ முதலியவற்றைக் காண்டல் கேட்டல் முதலியவற்றிற்குக் கண்ணிந்திரியம் காதிந்திரிய முதலியன கருவி கர்த்தாவாம்; சீவாத்மா வினைமுதல் கர்த்தாவாம். கண்ணிந்திரிய முதலியன இங்கு வினைமுதல் கர்த்தாப்போலக் கூறப்பட்டன. இவ்வாறு கூறுத லிருவகைவழக்கிலு முண்டு; கண் காணும்; செவி கேட்கும் என்றற்றெடக்கத்தன உலக வழக்காம்; "சத்தமுத லெந்தனை யும் பொறிக ளறியும்;" "விடயமறிந் திடும்பொறிகள் விடய மாமோ" என்றற் றெடக்கத்தன செய்யுள் வழக்காம். 'விளம்பிய வுள்ளது மெய்வாய்கண் மூக்கு' என்னும் சூத்திரத்தாற் பெறப்பட்ட பொருளே 'காணுங் கண்ணுக்குக் காட்டு முளம் போல்' என்பதற்கும் பெறப்படுத்தலின், இவ்வுவமை கூறியது கூறலாமெனின், 'விளம்பிய வுள்ளது' என்னுஞ் சூத்திரம் சீவாத்மா சுதந்தரமா யொன்றை யறிதற் குரிய தன்றென்பதை விளக்குவதற்கும், இச்சூத்திரம் சற்குரு உபதேசஞ் செய்யு முறைமையை விளக்குவதற்கும் வந்தமையின், அது கூறியது கூறலன்ற மென்க.

அரன்கழல் (சிவபதம்) என்பது அன்னிய மின்மையாகிய அத்துவித நிலையாம்; அஃதிங்கு விதேகமுத்தியாம். 'அரன்கழல் செலுமே' என்பதனுள் 'கழல் (பதங்கள்)' என்பது தத்துவமசி மகா வாக்கியத்துள்ள தத்பதத்தின் இலட்சியார்த்தமான சிவத்தையும், துவம்பதத்தின் இலட்சியார்த்தமான ஆன்மாவையும், 'செலுமே' என்பது அவற்றின் ஐக்கியத்தையும் குறிப்பித்து நின்றனவென்க. 'அரன்கழல் செலுமே' என்பதன் கருத்துப்பொருள் சிவஞானி ஆநந்த வடிவமாயுள்ள சீவப்பிரஹ்ம

ஐக்கிய நிலையை யுடையவனாகின்ற னென்பதாம்; அஃதாவது தான் சிவ (ஆநந்த வடிவ) மாகவே விளங்கும் நிலையுடையவ னாகின்ற னென்பதாம். 'அயராவன்பின்' என்று கூறப்பட்டதாயினும், இனம்பற்றி, சீவன்முத்த புருஷன் திடதரமான சாந்தி, சாத்வீக சம்பத்து, சர்வபூத சமத்துவம், வைராக்கியம், அத்தியான்ம நிஷ்டை, நிச்சலஸ்திதி, அகங்கார மமகார மின்மை, நித்தியத் திருப்தி, பயமின்மை, சோக மின்மை, பரிசுத்தத் தன்மை, சிஷ்யனைத் தன்னைப்போ லாக்குதல் என்னுஞ் சிறந்த குணங்களையு முடையவனாயிருப்பானென்றுங் கொள்க.

உருவத்தைக் காண்பதற்குத் தகுதியுள்ள கண்ணுக்கு அஃது அதனைக் காணும் படி சீவான்மா தான் அதனைக் கண்டு காட்டுவதுபோல, சிவத்தைக் காண்பதற்குத் தகுதியுள்ள அதிகாரி புருஷனுக்கு அவன் அதனைக் காணும்படி எவன் தான் அதனைக் கண்டு காட்டுகின்றானோ அவனே சற்குரு மூர்த்தி யாவனென்பது 'காண' 'கண்டு' 'காட்டலின்' என்பதனால் நன்குவிளங்குமா றறிக. மூன்றும் பிறையைக் கண்டவன் அதனைப் பிறர்க்குக் காட்டுவதற்குத் தகுதியுடையவனாவதுபோல, சிவத்தைக் கண்டவன் அதனைப் பிறர்க்கு (அதிகாரி புருஷர்க்கு)க் காட்டுவதற்குத் தகுதியுடையவ னாகின்றனென்பது இங்குணர்தற்பாற்றும்.

"பிரஹ்ம நிஷ்டராயும் (வழியின் அனுபவமுடையவனாய், வழியைக் காட்டும் புருஷனைப்போல, பிரஹ்மத்தினிடத்து நிஷ்டையுடையவராயும்), சுரோத்திரியராயும் (வழியின் அடையாளங்களை யறிந்து வழிகாட்டும் புருஷனைப்போல, சுருதிகளின் அர்த்தத்தை யுணர்ந்தவராயும்), சரணடைந்த சீடனுக்கு வழிகாட்டும் புருஷனைப் போல, அத்வைதப் பிரஹ்மத்தை யுபதேசிப்பவ ரெவரோ அவரே ஸ்ரீமானாகிய (பிரஹ்ம வித்தையாகிய இலட்சுமியுடைய) குருதேவராவர்" என்று பால போதம் முதலுபதேசத்திற் கூறுவது 'காணுங் கண்ணுக்குக் காட்டு முளம்போல், காணவுள் ளத்தைக் கண்டு காட்டலின்' என்பதற் கொத்திருப்ப தறிக.

இந்நூல் 'அவனே தானே' என்னும் சூத்திரத்தில் அதிகாரி புருஷன் சீவன்முத்தி யடைகின்ற னென்பதைக் கூறி, இச்சூத்திரத்தில் அவன் விதேகமுத்தி யடைகின்ற னென்பதைக் கூறியதென்க. சர்வதுக்க நிவிர்த்தி பரமாநந்தப்பிராப்தி வடிவ மோட்சத் தைத் தத்துவஞானி யடைகின்றனென்பதை யுணர்த்துதற்பொருட்டு இந்நூல் 'அவனே தானே' என்னுஞ் சூத்திரத்தில் 'மலமாயை தன்னொடு வல்வினை யின்றே' எனச் சர்வதுக்க நிவிர்த்தியைக் கூறி, இச்சூத்திரத்தில் 'அரன்கழல் செலுமே' எனப் பரமாநந்தப் பிராப்தியைக் கூறியதென்றுங் கொள்க. மோட்ச மென்பது சர்வதுக்க நிவிர்த்தி பரமாநந்தப்பிராப்தி வடிவமாமென்பதை வேதாந்த சூடாமணி "பயன் றுயரெலாநீத் தாநந்த பதம்பெறுதல்" என்று கூறுவதாலு மறிக. மல மாயை கன்ம மூன்றும் துக்க சாதனமாயிருப்பதன்றித் துக்கவடிவ மன்றும்; ஆயினும், அவை காரியவாகு பெயரால் துக்கமென்று கூறப்படுகின்றன. இவ்வாறு கூறுவது ஆயுளைத்தரும் நெய்யை ஆயுளென்று கூறுபோல்வதாம். தர்க்கபரிபாஷை "அபவர்க்கம் மோட்சம். அதுவும் இருபத்தொருவகை துக்கமுமுதுங் கெடுதல். இருபத்தொருவகை: - உடம்பு, ஆறிந்திரியங்கள், ஆறுவிடயம், ஆறுஞானம், சுகதுக்க மென்பனவே; இங்ஙனம் கௌண முக்கிய பேதத்தால் சுகம் துக்கத்தோடு கூடலின் துக்கமென்றுபசரிக்கப்படும். கூட்டம் - நீங்காதிருத்தல். இவ்வுபசாரம் தேன் விடத்

தோடுகூடின் தேனும் விடக்கூற்றில் (பகுதியில்) வைத்தல்போல" என்று கூறுவதிங் குணர்தற்பாற்றும்.

சிவஞானி தேகாதிப் பிரபஞ்சம் தோற்றிக்கொண் டிருத்தச் சிவ சொருபமா கவே நிலைத்தல் சீவன்முத்தியாம். சீவன் முத்தனுக்கு அவித்தையின் ஆவரண விட்சேப மென்னுஞ் சத்தி யிரண்டனுள், சம்சார பரம்பரைக்குக் காரணமான ஆவரணம் தத்துவ ஞானத்தால் நசித்தும், அவித்தியா லேச மென்னும் விட்சேபம் (வறுத்தவிதை போன்று) விதேகமுத்தி வரையில் பிராரத்த கர்மத்தால் நசியாதிருத் தலின், அதுபற்றி அவனுக்கு (விட்சேப சத்தியின் காரியமான) தேகாதிப் பிரபஞ்சம் (பொய்யென்று நிச்சயிக்கப்பட்ட கானனீர் மீண்டுந் தோற்றுதல் போன்று) தோற்றிக் கொண் டிருக்கின்ற தென்க. "திரிசிய மாம்ப வஞ்சந் தேய்ந்துசொப் பனம்போற் றோன்ற, உரியவெம் பால்விழித்தோ னொருவனே சீவன்முத்தன்" என்று துத சங்கிதை கூறுவதிங் குணர்தற்பாற்றும்.

சிவஞானி தேகாதிப் பிரபஞ்சம் பொய்யாகவேனுந் தோற்றுதலின்றி (முற்று மின்றி)ச் சிவசொருபமாகவே நிலைத்தல் விதேகமுத்தியாம். வேதாந்த துடாமணி "பரமமா ஞானந் தோன் றுதலுமே கதிர்முன் பாயிருள்போ லஞ்ஞானத் துடன தன்கா ரியமாம், புரமுத லாயினவனைத்து மகன்றிடுத றுனே புகலரிய விதேககை வல்லிய மென் றிசைப்பர்" என்று கூறுவது இங்குணர்தற் பாலதாம். விதேகமுத்தியி னியல் பைப் பிரபுலிங்கலீலை

“படியில் வந்த பரம குரவனால்
தடைய றும்படி தன்னை யறிந்தவன்
உடல்வி டும்பொழு தொன்றொரு மண்மயக்
கடமு டைந்தவா காய நிகர்ப்பனால்”

என்று கூறுவது மிங்குணர்தற் பாலதாம்.

"தேகமுத லபிமான மணுஷ மின்றித் திடமாகப் பரப்பிரம நானே யென்னும்,
ஏகமதாந் துணிவுற்றுப் பரமாநந்த மெப்போது மிசைந்திடுவோன் சீவன்முத்தன்"

என்றும்,

"பிரமமக மகம்பிரம மென்றிவ் வண்ணம் பெறுகின்ற தியானமுநிச்சயமுமின்றி,
நிருமலமாஞ்சின்மாத்ர சொருபமாக நிற்பவனே நிலைபெற்ற விதேகமுத்தன்"

என்றும், ரிபுகீதை கூறுவதால் சீவன்முத்த னியல்பும் விதேகமுத்த னியல்பும் நன்கு விளங்குவனவாம்.

வேதாந்த சாஸ்திராப்பியாசஞ் செய்து, அதன்பொருளை யுள்ளவாறறிந்து, சீவப் பிரஹ்ம ஐக்கிய நிச்சயத்தால் ஆத்ம (சிவ) ஞானியாயிருப்பவராகிய சற்குருவினி டத்து, தன் சித்தத்தின்கண் உள்ள மலம் விட்சேபம் ஆவரணமென்னும் மூன்று

தோஷங்களுள், மலத்தை (பாவத்தை) நிஷ்காம கர்மத்தாலும், விட்சேபத்தை (சித்தத்தின் சஞ்சலத்தன்மையை) ஈசுவரத்தியானத்தாலு மொழித்து, ஆவரணத்தை (ஆத்ம சொரூபத்தை மறைத்துள்ள அஞ்ஞானத்தை) ஒழிக்கும் வகையறியாது, விவேகம் - வைராக்கியம் - சமாதிசட்கசம்பத்தி - முமுட்சத்துவமென்னும் நான்கு சாதனங்களோ டிருக்கும் அதிகாரி புருஷனே சீவப்பிரஹ்ம ஐக்கிய ஞானத்தைப் பெறுதற்குரியவ னாகின்றான்; அதனால், அவன் முறையே சீவன்முத்தியையும் விதேகமுத்தியையும் பெறுதற்குரியவ னாகின்ற னெனயது இங்குணர்தற்பாலதாம்.

ரிபுகீதை "சுத்தமதாம் பரப்பிரம நீயேயென்று, செப்பியிடுங் குருபரனே குரு வாகின்றோன் செப்பியவா றறிந்தவனே சீடனானே" என்றும், "ஏகபர மறிந்தவனே சீடனாவன் என்றும் கூறுவது மிங்குணர்தற்பாற்றும்.

தத்துவஞானத்தால் ஆணவம் மாயை கன்மமென்னும் திரிமலமும் தீர்ப் பெற்று, சச்சிதாநந்த சங்கரவடிவமாய் விளங்கும் சீவன்முத்தன் அஞ்ஞான காலத் தில் தனக்குத் தோன்றத் துணையாயிருந்து, தத்துவோபதேசஞ் செய்தற்குரிய பக்குவம் வாய்த்தகாலத்துச் சற்குருமூர்த்தியா யெழுந்தருளி வந்து தத்துவோபதே சஞ் செய்து, தத்துவ ஞானத்தால் மல மாயை கன்மங்களை யொழித்துத் தானாகச் செய்த பரமேசுவரனிடத்துச் செய்ந்நன்றி மறத்தலென்னுங் குற்றம் தன்னிடத்து நிகழாவாறு உழுவலன்பு செய்யாது, சற்குருமூர்த்தியினிடத்துச் செய்ந்நன்றி மறத்த லென்னும் குற்றம் தன்னிடத்து நிகழாவாறு உழுவலன்பு செய்வது எங்ஙனம் பொருந்துமெனின், சற்குருமூர்த்தியி னிடத்து உழுவலன்பு செய்வது பரமேசுவரனிட த்து உழுவலன்பு செய்வதாயும், பரமேசுவரனிடத்து உழுவலன்பு செய்வது சற்குரு மூர்த்தியினிடத்து உழுவலன்பு செய்வதன்றாய் மிருத்தலின், சீவன்முத்த புருஷன் செய்ந்நன்றி மறத்தலென்னுங் குற்றம் தன்னிடத்து நிகழாவாறு சற்குரு மூர்த்தியி னிடத்து உழுவலன்பு செய்து வருதற்குரியவ னாகின்றனென்பது அதற்கு விடையா மென்க. கணபதியைப் பூசிப்பது பரமசிவனைப் பூசிப்பதாயும், பரமசிவனைப் பூசிப்பது கணபதியைப் பூசிப்பதன்றாய் மிருத்தல்போல, சற்குருமூர்த்தியினிடத்து உழுவலன்பு செய்வது பரமேசுவரனிடத்து உழுவலன்பு செய்வதாயும், பரமேசுவரனிடத்து உழுவலன்பு செய்வது சற்குரு மூர்த்தியினிடத்து உழுவலன்பு செய்வதன்றாய் மிருக் கின்றதென்பது இங்குணர்தற்பாலதாம்.

பரமேசுவரனே சற்குரு மூர்த்தியாக வெழுந்தருளி வருகின்றான்; சற்குரு மூர்த்திக்குச் செய்யும் பூசை பரமேசுவரனுக்குப் பூசை செய்வதாம்; அவனுக்குத் துரோகஞ் செய்வது பரமேசுவரனுக்குத் துரோகஞ் செய்வதாமென்பது

திருமந்திரம்.

“குருவே சிவமெனக் கூறின னந்தி
குருவே சிவமென் பதுகுறித் தோரார்
குருவே சிவனுமாய்க் கோனுமாய் நிற்கும்
குருவே யுரையுணர் வற்றதோர் கோவே.”

என்று கூறுவதாலும்,

சூதசங்கிதை.

“அனைய குரு பரனையே தந்தைதா யென்றுள்ளத் தமைக்க வேண்டும்,
நினைதருமக் குருபூசை யாதிசிவ பூசை யாதியாய் நிலாவும்,
புனைதருமக் குருத்துரோகஞ் சிவத்துரோ கம்மென்னப் புகல்வார் நல்லோர்,
வினையறுமெய்க்ஞ் ஞானகுரு பரனையடை தரிஞ்ஞான மேவ லாமே.”

என்று கூறுவதாலும் நன்கு விளங்குவதாம்.

சற்குருமூர்த்தியினிடத்து உழுவலன்பு செய்வது பரமேசுவரனிடத்துச்செய்யும் உழுவலன்பினுஞ் சிறந்ததாமென்பது விசாரசாகரம் மூன்றாவது தரங்கத்தில்

“எந்தப் பிரஹ்மவித்தின் (பிரஹ்ம ஞானியின்) வாக்கு வேத வசனத்திற்குச் சமானமா யிருக்கின்றதோ அந்தப் பிரஹ்மவித்தாகிய ஆசாரியரைச் சிஞ்ஞாசு (ஆத்மாவை யறிய வேண்டுமென்னும் விருப்பமுள்ள அதிகாரி புருஷன்) சேவித்தல் வேண்டும்; ஏனெனின், சேவையினால் குரு பிரசன்னராயின், அப்போது சிஞ்ஞாசு தன் சொரூபத்தையறிந்து கொள்ளுகின்றான். இதனால், இஃதுணர்த்தபாலதாம். குரு சேவை ஈசுவரசேவையினும் அதிகமாம்; ஏனெனின், ஈசுவர சேவை அதிருஷ்ட பலத்திற்கு ஏதுவாம்; குரு சேவையோ அதிருஷ்டம் (அப்பிரத்தியட்சம்) திருஷ்டம் (பிரத்தியட்சம்) என்னும் இரண்டு பலன்களுக்கும் ஏதுவாம். எந்தவஸ்து தர்மாதர்மங்களின் (அறம்பாவங்களின்) உற்பத்தி வாயிலாகப் பலத்திற்கு ஏதுவாயிருக்கின்றதோ அஃது அதிருஷ்ட பலத்திற்கு ஏதுவாம்; எந்த வஸ்து தர்மாதர்மங்களின் உற்பத்தியின்றி நேரே பலத்திற்கு ஏதுவா யிருக்கின்றதோ அது திருஷ்டபலத்திற்கு ஏதுவாம். ஈசுவரசேவை தர்மத்தினுற் பத்தி வாயிலாக அந்தக்கரண (மன)த்தின் சுத்திவடிவ பலத்திற்கு ஏதுவாயிருக்கின்றது; ஆதலால், ஈசுவரசேவை அதிருஷ்ட பலத்திற்கு ஏதுவாம்; குருசேவை தர்மாபேட்சையின்றி ஆசாரியரது பிரசன்னத் தன்மையால் உபதேசரூப பலத்திற்கு ஏதுவாயிருத்தலால், திருஷ்டபலத்திற்கு ஏதுவாம்; அன்றியும், குருசேவை தர்மத்தினுற்பத்தி வாயிலாக அந்தக் கரணத்தின் சுத்திவடிவ பலத்திற்கு ஏதுவா யிருத்தலால், அதிருஷ்ட பலத்திற்கும் ஏதுவாம். இவ்வாற்றால் குருசேவை ஈசுவர சேவையினும் உத்தமமாம். ஆதலால், சிஞ்ஞாசு எல்லா விதங்களாலும் பிரஹ்மவித்தான குருவைச் சேவித்தல் வேண்டும்.” என்று கூறுவதாலும் நன்கு விளங்குவதாம்.

சீவன் முத்தன் செய்தற்குரியதும் பெறுதற்குரியது மின்மையின், அவன் சற்குருமூர்த்தியினிடத்து உழுவலன்பு செய்வது எற்றுக்காமெனின், அவன் சற்குரு மூர்த்தியி னிடத்துச் செய்யும் உழுவலன்பு உலகோபகாரமாக விருப்பதாம்; அதனால், அதிகாரி புருஷர் பயன்பெறுதற் குரியராகின்றன ரென்பதே அதற்கு விடையாம். சீவன்முத்தபுருஷன் எப்போதும் ஈசுவரபத்தி, குருபத்தி, வேதாந்தசாஸ்திர விசுவாசம், * மைத்திரி, கருணை, முதிதை, உபேட்சை, ஞானரட்சை, தபசு, சர்வசம்வாதம், துக்ககூடியம், சுகாவிர்ப்பாவ முடையவனா யிருப்ப னென்ப திங்குணர் தற் பாலதாம்.

* மைத்திரி முதலியன.

- (1) சற்புருஷரோடு நட்புக் கொள்ளுவதே (சற்புருஷ சிநேகமே) மைத்திரியாம்.
- (2) துக்கிப் பிராணிகளைக் கண்டவிடத்து, அப்பிராணிகளிடத்து இரக்கங்கொள் ளுவதே கருணையாம்.
- (3) புண்ணிய புருஷரைக் கண்டவிடத்து, அப்புருஷரிடத்து விருப்ப முண்டாவதே முதிதையாம்.
- (4) தீய காரியங்களைச் செய்யும் பாபிகளை விருப்பு வெறுப்பின்றி விட்டு நீங்குவதே உபேட்சையாம்.
- (5) வாசனாகூல மனோநாசங்களால் புத்தி நிர்மலமாயிருப்பதே ஞானரட்சையாம்.
 - (i) தத்துவ ஞானத்தால் சித்தத்துள்ள இராகத்துவேஷ முதலிய வாசனை கள் கெடுதல் வாசனாகூலமாம்.
 - (ii) வாசனாகூலத்தால் சித்தம் ஆத்ம சொருபத்தை நோக்கிநின் றடங்கிக் கிடத்தல் மனோநாசமாம்.
- (6) மனமும் இந்திரியங்களும் ஒருமுகப்பட் டிருத்தலே தபசாம்.
- (7) பாலர்முதல் பண்டிதரீராயுள்ள யாவரும் இவர் தத்துவஞானியென் றுணர்ந்து அவர்க்கு ஸ்துதி நமஸ்கார முதலியவற்றைச் செய்வதே சர்வசம்வாதமாம்.
- (8) அவித்தை, அஸ்மிதை, இராகம், துவேஷம், அபினிவேசமென்னும் பஞ்சக் கிலேச மில்லாதிருப்பதே துக்ககூலமாம்.
- (க) அநாத்மாவாகிய தேக முதலியவற்றில் ஆத்ம புத்தியும், அறித்தியமாகிய ஆகாய முதலியவற்றில் நித்திய புத்தியும், துக்கரூப தனாதிகளில் சுகபுத்தி யும், அசுகியான சரீர முதலியவற்றில் சுகபுத்தியும் இங்கு அவித்தையாம்.
- (உ) புத்தி ஆத்மாக்களின் ஒருமையுணர்ச்சி அஸ்மிதையாம்.
- (ங) அனுகூல பதார்த்தத்தின் ஞானத்தா லுண்டாகும் புத்திவிருத்தி இராகமாம்.
- (ச) பிரதிகூல பதார்த்தத்தின் ஞானத்தா லுண்டாகும் புத்திவிருத்தி துவேஷமாம்.
- (ரு) மரண பயத்தால் சரீரத்தைக் காத்தலி லுண்டாகும் ஆக்கிரகம் அபினிவேச மாம்.

(9) ஞானரட்சை முதலிய சாதனங்களால் பிரதிபந்தமில்லா திருத்தலே சுகாவிர்ப் பாவமாம். சுகாவிர்ப்பாவம் - ஆத்மாநந்தம் வெளிப்படுதல்.

பாலபோதம் முதலாவது உபதேசத்தில் "ஞானத்திற்கு முன் செய்யும் ஈசுவர குரு - வேதாந்த சாஸ்திரங்களின் சேவை ஞானம் சித்திக்கும் பொருட்டாம்; ஞானமுண்டாகிய பின் செய்யும் இம்மூன்றனது சேவை செய்ந்நன்றி மறத்தலென் னுந் தோஷம் நீங்குதற் பொருட்டாம்." என்று கூறுவதால், சீவன்முத்தன் செய்ந்ந ன்றி மறத்தலின்றி யிருப்பனென்பது நன்கு விளங்குதலின், செய்ந்நன்றி மறவாதிருப் பவரே ஈசுவரானுக்கிரகம் சற்குருவினுபதேச முதலியவற்றைப் பெறுதற் கதிகாரிக ளாவரென்பது செவ்விதாக விளங்குவதாமென்க.

"நலமுறு மோர்சிவ ஞானி யில்லில்வாழ்
நிலையற மாகினு நீத்து நிற்குமோர்
தலையற மாகினுந் தரித்து ஞாலமேல்
இலையறைய காபென விருக்கு மென்பவே."

"வல்லனென் றிருப்பினு மிருக்கும் வன்மையொன்
றில்லனென் றிருப்பினு மிருக்கு மெள்ளுறப்
புல்லனென் றிருப்பினு மிருக்கும் புண்ணிய
னல்லனென் றிருப்பினு மிருக்கு ஞானியே."

என்று பிரபுலிங்கலீலை கூறுவதால், சீவன்முத்தர் பலவிதமாக விருப்பரென்பது மிங்குணர்தற் பாலதாம்.

இனி இச்சூத்திரத்திற்கு மற்றோருரை வருமாறு: -

காணுங் கண்ணுக்கு - (உருவத்தைக்) காணுந் தகுதியுடைய கண்ணிந்திரியத் திற்கு, [கண்டுகாண - (அஃதவ்வுருவத்தைக்) கண்டறியும்படி.] காட்டும் - காட்டுகின்ற, உளம் போல் - ஆத்மாப்போல, உள்ளத்தை - முதற்பொருளாகிய ஆத்மாவை, [காணுந்தனக்கு - காணுந் தகுதியுடைய தனக்கு], கண்டுகாண - (தான்) கண்டறியும் படி, காட்டலின் - (பரமேசுவரன் சற்குருமூர்த்தியாக வெழுந்தருளிவந்து) காட்டின மையால், (சீவன் முத்த புருஷன் அப்பரமேசுவரனிடத்துச் செய்ந்நன்றி மறத்தலென் னும் குற்றந் தன்க ணிகழாவாறு), அயராவன்பின் - தளர்தலில்லாத உழுவலன் போடு (இருந்து), அரன்கழல்செலுமே - சிவபதமடைகின்றானென்பதாம்..

சீவன்முத்த புருஷன் பரமேசுவரன் சற்குருவடிவமாக வந்து தனக்குபகாரஞ் செய்தமையை மறவாது, அவரிடத்துப் பரிபூரண பத்தியுடையவனாகவிருந்து, விதே கமுத்தி யடைகின்றனென்பது இவ்வர்த்தத்தின்படி இச்சூத்திரத்தின் திரண்டபொரு ளாம்.

இச்சூத்திரத்தின் பொருள் கீழ்வரும் பிரமாணங்களாலும் நன்கு விளங்குவ தாம். அவை வருமாறு: -

திருமந்திரம்.

"ஓழிந்தேன் பிறவி யுறவென்னும் பாசம்
கழிந்தேன் கடவுளு நானுமொன் றுனேன்
அழிந்தாங் கினிவரு மாக்கமும் வேண்டேன்
செழுஞ்சார் புடைய சிவனைக்கண் டேனே"

"மந்திர மாவது மாமருந் தாவதும்
தந்திர மாவதுந் தானங்க ளாவதும்
சுந்தர மாவதுந் தூய்நெறி யாவதும்
எந்தை பிரான்ற னிணையடி தானே."

பிரமகீதை.

"காட்சியை யெல்லாங் கண்ணதாய்க் கரைத்துக்கண்ணொழிந் தொருபொரு ளில்லா,
மாட்சியை யளிக்க வல்லவன் குருவா மாரிபோன் மாறுவேண் டாதே,
மீட்சியில் பதத்தைக் கருணையா லளிக்கும் வித்தகக் குரவனே யெவரும்,
தாழ்ச்சிசெய் தேத்தற் குரியதத் துவமாஞ் சங்கர னென்றிடத் தகுவான்."

"இந்த விடும்பை யுடம்புறு மேது
தந்தை யெனப்புகழ் கின்றிலர் தக்கோர்
அந்தமி லாத வகண்டமு நம்முள்
தந்தவர் தந்தை யெனச்சமை வற்றார்."

திருநாவுக்கரசு சுவாமிகள்.

"முன்னை ஞான முதற்றனி வித்தினைப்
பின்னை ஞானம் பிறங்குஞ் சடையனை
என்னை ஞானத் திருளறுத் தாண்டவன்
தன்னை ஞானத் தளையிட்டு வைப்பனே."

திருவாசகம்.

"வேண்டும் வேண்டு மெய்யடியா ருள்ளே விரும்பி யெனையருளால்,
ஆண்டா யடியே னிடர்களைந்த வமுதே யருமா மணிமுத்தே,
தூண்டா விளக்கின் சுடரனையாய் தொண்ட னேற்கு முண்டாங்கொல்,
வேண்டா தொன்றும் வேண்டாது மிக்க வன்பே மேவுதலே."

ரிபுகீதை.

"நித்தசிவார்ச் சனைமுதலாம் பத்தி செய்து நிகழுமனே சுத்தியினைப் பெற்ற தீரர்,
அத்துவிதப் பரசிவமே மறையீரூதியனைத்திற்குந் தாற்பரியப் பொருளா மென்றும்,
சுத்தியமா மச்சிவமே நாமே யென்றுஞ் சலனமிலா வகண்டசிவ ஞானம் பெற்று,
மித்தையதாம் பவபந்த மனைத்து நீக்கி மெய்யுணர்வா நந்தபர சிவமே யாவர்."

மூலசித்தி.

"பாதமே புகழ்ந்து நின்று பாடநான் வேண்டும் வேண்டும்,
ஓதுநின் புகழேப் போது முரைக்கநான் வேண்டும் வேண்டும்,
நாதநற் சொருப நின்சீர் நவிலநான் வேண்டும் வேண்டும்,
ஏதுமற் றுளசொற் கூறு திருக்கநான் வேண்டும் வேண்டும்."

அவதாரிகை.

* அதிகாரி புருஷன் சர்வதுக்க நிவிர்த்தி பரமாநந்தப் பிராப்தி வடிவ
மோட்சத்தைப் பெறுதற்குச் சமையலுக்குத் தீப்போல நேர்சாதனமாயுள்ள
தத்துவ ஞானத்தை யடைதற்குரிய சாதனங்களைத் தொகுத்துக் கூறல்.

12. செம்மலர் நோன்றாள் சேர லொட்டா
அம்மலங் கழீஇ யன்பரொடு மரீஇ
மாலற நேய மலிந்தவர் வேடமும்
ஆலயந் தானு மரனெனத் தொழுமே.

* "சாதன நான்கினையு, முடையவனே யதிகாரி" என்பது வேதாந்த சூடாமணி.
சாதன நான்காவன: - விவேகம் வைராக்கியம், சமை - தமை - திதிட்சை - உபரதி
சிரத்தை - சமாதானமென்னும் சமாதி சட்கசம்பத்தி, முமுட்சத்துவம் (முத்திவிருப்பு)
என்பனவாம்.

(இதன் பொருள்.) செம்மலர் நோன்றாள் - (அதிகாரி புருஷன்) செந்தாமரை
மலர்போல (விரிந்து விளங்கியுள்ள அரனது) பெரிய திருவடிகளை, சேரலொட்டா -
அணையவொட்டாது (துன்பங்களைச் செய்வனவாய்) உள்ள, அம்மலங் கழீஇ - (மேற்
கூறப்பட்ட மல மாயை தன்னொடு வல்வினையென்னும்) அம்மலங்களாகிய சேற்
றினை (தத்துவஞானமாகிய நீரினால்) கழுவுதற்பொருட்டு, அன்பரொடு மரீஇ -
சிவஞானிகளோடு (அன்பு பொருந்தக்) கூடி, மாலற - (தம்மைத் தரிசித்தவரது)
பாவமொழியுமாறு (தரித்துள்ள), நேய மலிந்தவர் - கருணைமிக்குடைய அவர்களது,
வேடமும் (விபூதி உருத்திராக்க முதலிய) திருவேடத்தையும், ஆலயந்தானும் -
சிவாலயத்தையும், அரனெனவே - சிவமெனவே (கண்டு), தொழும் - தொழுது
வருவானாக, (என்றவாறு)

அங்ஙனந் தொழுது வருவானாயின், தத்துவஞானத்தைத் தவறாது பெற்று, அதனால், மல மாயை கன்மங்களை யொழித்து, சீவன்முத்தனாக விளங்குவதற் குரியவனாவ னென்பது குறிப்பாக வுணருமா றெஞ்சிநின்றது. இங்ஙன மெஞ்சி நிற்பது குறிப்பெச்ச மெனப்படும்.

அதிகாரி புருஷன் மோட்சமடைவதற்குத் தடையாயுள்ள அஞ்ஞானத்தைத் தத்துவஞானத்தாற் கெடுத்தற் பொருட்டு, சிவஞானிகளோடு அன்பு பொருந்தக்கூடி அவர்களது திருவேடத்தையும் சிவாலயத்தையும் சிவமாகவே கண்டு தொழுது வருவானாக; அங்ஙனம் தொழுது வருவானாயின், தத்துவ ஞானத்தைத் தவறாது பெற்று, அதனால், அஞ்ஞானத்தை யொழித்துச் சீவன்முத்தனாதற் குரியவனாவா னென்பது இச்சுத்திரத்தின் திரண்ட பொருளாம்.

நோன்றாள் - (நோன்மை + தாள்) பண்புத் தொகை; நோன்மை - பெருமை; தாள் - பதங்கள். தாள் (பதங்கள்) என்பது இங்குச் சர்வதுக்க நிவிர்த்தி பரமாநந்தப் பிராப்தி வடிவ மோட்சத்தைக் குறிப்பித்து நின்றது; அதனினும் (அம்மோட்சத்தினும்) பெரியதொன்று யாண்டு மின்மையின், வாளா தாள் எனக் கூறுது, அது 'நோன்றாள்' என விசேடித்துக் கூறப்பட்டது. சர்வதுக்க நிவிர்த்தி பரமாநந்தப் பிராப்தி வடிவ மோட்சம் அவர்க்கமென்றும் சிறப்பென்றும் கூறப்படும். கழுவ என்பது கழீஇ எனத் திரிந்து நின்றது. 'மாலற நேயமலிந்தவர்' என்பது இங்குச் சுட்டுப்பெயர் மாத்திரை யாய் நின்றது, 'கழீஇ' என்றமையால் அம்மலம் என்பதற்கு அம்மலங்களாகிய சேற்றினை என்று பொருளுரைக்கப்பட்டது. இதனால், மலம் சேருகவும் தத்துவஞானம் நீராகவும் குறிப்பாக உருவகஞ் செய்யுமாறு நின்றமை காண்க. தான் - அசைநிலை. ஏகாரம் பிரித்துக் கூட்டப்பட்டது. தொழும் என்பது உம்மீற்று வியங்கோள் வினைமுற்று. மால் - பாவம்; நேயம் - கருணை; ஆலயம் - (இறைவன் சீவர்களுய் யு மாறு) தங்குமிடம்; அஃதாவது கோயில். சிவஞானிகளின் முக்கிய குணங்கள் மைத்திரி, கருணை, முதிதை, உபேட்சையாமாகலின், அதுபற்றி நேயம் என்பதற்கு அன்பு எனப் பொருள் கூறுது, கருணை எனப் பொருள் கூறப்பட்டது. கருணை (அருள்) நேயத்தின் (அன்பின்) காரியமா யிருத்தலின் கருணையுடையாரிடத்து அன்பு இயல்பாகவே யிருக்கு மென்பது சொல்லாமலே விளங்குவதாம். இதனை 'அருளென்னு மன்பின் குழவி (அன்பினாலீனப்பட்ட அருளென்னும் குழவி)' என்று திருக்குறள் கூறுவதனாலு முணர்க. நேயம் கருணை யாமெனக் கூறப்பட்டதாயினும், இனம்பற்றி மைத்திரி, முதிதை, உபேட்சை யென்பனவற்றையுங் கொள்க. இதனால், சிவஞானி கள் மைத்திரி, கருணை, முதிதை, உபேட்சை யென்பனவற்றை யியல்பாகவுடைய வரா யிருப்பரென்பது பெறப்படுவதாம். அன்பென்பது சிவத்தின் பரியாயப் பெயர்க ளுள் ஒன்றாயிருத்தல் பற்றி † அன்பரென்பதற்குச் சிவஞானிகள் என்று பொருள் கூறப்பட்டது; இதனை "அன்புஞ் சிவமு மிரண்டென்ப ரறிவிலார், அன்பே சிவமாவ தாரு மறிகிலார், அன்பே சிவமாவ தாரு மறிந்தபின், அன்பே சிவமா யமர்ந்திருந் தாரே" என்று திருமந்திரம் கூறுவதாலறிக.

† அன்பரது இலக்கணமித்தன்மையதென்பதை "தமர்பிற ரற்றார் சமயமு மற்றார் சகவியல் பற்றார் தமையொழி பற்றார், அமர்விட மற்று ரறமற மற்றார் அறிவயர் வற்று ரவரடி யாரே" என்று அஞ்ஞவதைப்பரணி கூறுவதா லறிக.

"யாவ னொருவ னஞ்ஞானச் சேற்றை ஞான விரும்புனலால், ஓவக் கழுவ வானவனே யொளிர்சே ரமல் சதா சுத்தன்" என்று பதிபசுபாச விளக்கம் கூறுவதும். "உள்ளத்தினுள்ளே யுணர்வெனுந் தீர்த்தநீர், மெள்ளக் குடைந்து நின் ருடார் வினை கெடப், பள்ளமு மேடும் பரந்து திரிவரிக், கள்ள மனமுடைக் காசினி யோரே." என்று திருமந்திரம் கூறுவதும், "பவமறு ஞானதீர்த்தம் படிந்திடப் பதறி னானே" என்று கைவல்லிய நவநீதம் கூறுவதும், 'செம்மலர் நோன்றான் சேர லொட்டா, அம்மலங் கழீஇ' என்பதன் பொருளை நன்கு விளக்குவனவாம்.

சிரத்தையோடும் பக்தியோடும் கங்கை முதலிய புண்ணிய தீர்த்தங்களில் முழுகும் பாக்கியம் பெற்று, அதனால், மானத்தீர்த்தத்தில் முழுகும் பாக்கியம் பெற்றவர்க்கே ஞான தீர்த்தத்தில் முழுகும் பாக்கியம் சித்தியாமென்பது இங்குணர் தற்பாலதாம். மானதீர்த்தத்தில் முழுகுதலாவது மெய்யுரை கூறல், தானஞ் செய்தல் முதலியனவாம். தானஞ் செய்தலாவது அறநெறியால் வந்த பொருளைத் தக்கார்க்கு உவகையோடுங் கொடுத்தலாம். "சத்தியந் தானஞ் சம்மத மின் சொல் சாற்றுத லொருவழிப் படுதல், புத்தியே முதல கரண மோர் நான்கு மடக்குதல் புலன்கள்போம் வழியில், உய்த்திடா தமைத்தல் பொறைதிட ஞான முயிர்க்கெலாந் தண்ணளி புரிதல், இத்திற மனைத்து மானத தீர்த்த மெனவெடுத் தியம்பினர் மேலோர்" என்று காசிகாண்டங் கூறுவதிங் குணர்தற்பாலதாம்.

மல மாயை கன்மங்களாகிய சேற்றினை தத்துவ ஞானமாகிய நீரினால் கழுவதலாவது அதிகாரி புருஷன் சற்குருவி னுபதே சத்தால் தன்னைச் சிவமாக வறிந்து, தனக் கன்னியமாக உண்மையில் ஒன்றுமில்லையென்ப துணர்ந்து, உணர்ந்த வாரேயிருத்தலாம். நம்மனோர்க்குக் கானனீர் கானலைக் கண்டவிடத்து மித்தையாகத் தோன்றுதல்போல, அதிகாரி புருஷனுக்கு மல மாயை கன்மங்கள் தன்னை (ஆன்ம வடிவ சிவத்தை)க் கண்ட விடத்து மித்தையாகத் தோன்றுவனவாமென்பதிங் குணர் தற் பாற்றும். கானலில் நீர் கற்பிதமாகத் தோன்றுதல் போல, என்னிடத்து மாயாப் பிரபஞ்சம்கற்பிதமாகத்தோன்றுகின்றது; கானலைத்தவிர நீரில்லாமைபோல, என்னைத் தவிர மாயாப்பிரபஞ்சமில்லை; கானனீரால் கானல் நனையாமை போல, மாயாப் பிர பஞ்சத்தால் நான் வேறுபாடடைவ தில்லையென்னும் திடநிச்சய முள்ளவனே ஞான நீரில் முழுகினவனாவ னென்க.

சிவஞானிகள் * துக்காபாவம், சர்வகாமப்தி, கிருதகிருத்தியத்துவம், பிராப்தப் பிராப்பியத்துவ மென்னும் ஞானபல நான்கு முடையவரா யிருத்தலின், அவர்க்கு விபூதி உருத்திராக்க முதலிய திருவேடத்தால் ஆவதொன்று மில்லையாம்; ஆயினும், அவர்கள் அத்திருவேடத்தை உலகோபகாரமாகத் தரித்திருக்கின்றனர்; தரியாவிடின், ஞானசாதன மின்ன தென்பதை உலகமறியாது கலக்கமுறு மென்க. இதனைப் பகவத்கீதை "பெரியவர் பயின்ற படியலாற் பயிலார் பின்புளோ ரென்பதன் ருகில்,

உரியவின் வலக மூன்றினு மெனக்குச் செய்யவேண் டுவதுமொன் றுண்டோ, அரியவை யென்ன லுறதவு முறுதற் பாலவு மியாவையிங் கையா, பரியவின் வலக மகிழ்வுடன் வினைதான் பண்ணுதற் கென்னையும் பாராய்" என்று கூறுவதாலும், கைவல்லிய நவந்தம் "நல்லவனேகே ளுலகுப காரம் ஞானிகள் விவகாரம், அல்லது வேறொரு பெறுபே றும்மிலை யதனாற் பிணியு மிலை" என்று கூறுவதாலு மறிக. சிலர் சிவஞானிகள் (சீவன் முத்தர்கள்) முத்தி பெறுதற்பொருட்டு விபூதி உருத்திராக்க முதலிய திருவேடத்தைத் தரிக்கின்றனரென்று கூறுகின்றனர்; அவர் கூறுவது நோய் முற்றுந் தீர்ப்பெற்றவன் முறையாகப் பத்தியந் தவருது மருந்துண்டு வால் வேண்டு மென்று கூறுவது போல்வதா மென்க.

ஞானபல சதுஷ்டயம்.

* "துக்காபாவம், சர்வகாமாதி, கிருதகிருத்தியத்துவம், பிராப்தப் பிராப்பியத் துவம் என ஞானபல சதுஷ்டயமுண்டு. அவற்றுள்,

1. துக்காபாவம் இகபரலோக பேதத்தால் இரண்டு விதமாம்; அவற்றுள்,

(1) தூலசரீரத்தில் வியாதி துர்க்கந்தத்துவ குருபத்துவாதிகளும், சூக்ஷ்மதனுவில் காமக்குரோதாதிகளும், காரணதேகத்தில் ஆதிவியாதிகளுக்கு வித்தாகிய சம்ஸ்காரங்களுமாகிய மூவகைத் தாபமும் இகலோக துக்கமாம்;

மித்தியா சொரூபமாகிய மாயா காரியமான தூலசரீராதிகளின் வேறுபட்ட அத்துவிதீயப் பிரத்தியகாதம் ஞானத்தின்பின் பரமார்த்தமான போக்கிய போக்திருக்க ளில்லாமையால், அந்தத் துக்கத்திரய சம்பந்தமில்லா திருப்பதே இகலோக துக்கா பாவமாம்.

(2) புண்ணிய மெப்போது வருமோ பாவமெப்போபோமோ வென்னு மிச்சிந்தனையே பரலோக துக்கமாம்;

ஆத்மஞானத்திற்குப் பின் தாமரையிலையிற் றண்ணீர் பற்றுமைபோல அவ்விரு கர்மங்களும் பற்று. அஃதெங்ஙன மெனின், காஷ்டத்தில்நெருப்பிருக்கும்; அந்நெருப்பில் காஷ்டமிராது; அதுபோலக் கர்மத்துவய வியவகாரத்தில் விவேகி யிருப்பன்; அவனிடத்து அக்கர்மத்துவய வியவகார மிராது. அதனால், காட்டுத்தீப் பற்றியுள்ள ஒரு பர்வதத்தைப் பட்சிமிருகங்களுள் ஒன்றும் பொருந்தாமைபோல, ஞானாக்கினி சொரூபனை அப்புண்ணிய பாவங்கள் பொருந்தா. இவ்வாற்றால் அச் சிந்தனை தோன்றாதிருப்பதே பரலோக துக்காபாவமாம்.

2. சர்வைசுவரிய சம்பன்னஞான சார்வபௌமன் முதல் இரணியகற்பனீரக முறையே ஒன்றினொன்று நூறுமடங்கதிகமாயுள்ள ஆநந்தங்கள் யாவும் நிவர்த்த னான விவேகிக்குண்டாயினும், அவ்வாநந்தங்க ளெல்லாம் பிரஹ்மாம்சங்களாய் அகண்டானந்தம் சித்தித்தலால், அதுவே சர்வ காமாப்தியாம்.

3. அவ் விவேகிக்குத் தத்துவஞான முண்டாவதற்கு முன் இகலோக சம்பந்தமான இஷ்டப்பிராப்தி அநிஷ்ட நிவிர்த்தியின் பொருட்டுக் கிருஷி வாணிச்சி யாதிகளும், சுவர்க்காதி சித்தியின் பொருட்டு யாகோபாசனாதிகளும், மோட்ச சாதன ஞானசித்தியின் பொருட்டுச் சிரவனாதிகளுமாகிய மூவகைக் கர்த்தவ்ய மிருந்தது. தத்துவஞான முண்டானபின் சம்சார புத்தியோடு இகபோக இச்சை யில்லாமையால் கிருஷி முதலான வியாபாரமு மில்லை. சாளரத்தின்வழியுட் புகுந்த சூரியகிரணத்தில் காணப்படும் பரமானுக்கள், வெளியிலுள்ள பிரகாசத்திற்காணப்படாமைபோல, அஞ்ஞானிக்கு விஷயமாம் கர்மமெல்லாம் ஞானியினிடத்துத்தோன்றாமையால், அவனுக்கு யாகோபாசனாதிகளும் அநுஷ்டிக்கத் தக்கனவாத லில்லை; பிரஹ்மாநந்த சாட்சாத்கார மிருத்தலால், சிரவனாதிகள் செய்யப்பட்டனவேயாம். இதுவே கிருத கிருத்தியத்துவமாம்.

4. தனக்கு விசிஷ்ட புண்ணிய பரிபாகம், முமுகூஹத்துவம், குருபாத சேவை, சாஸ்திர சிரவணம், ஆத்மாநாதம் விவேகம், அஞ்ஞான நிவிருத்தி, ஆத்ம சாட்சாத்காரம், சம்சாரதுக்க நிவிர்த்தி, நிசாநந்தப் பிராப்தி முதலிய சித்திகளே பிராப்தப் பிராப்பியத்துவமாம். என்பது வேதாந்த பரிச்சேதம்.

† அவ்வேடம் அவர் முத்தி பெறுதற்குச் சாதனமாயிருக்கின்ற தெனின், அவர் சிவஞானியாலராவர்; சிவஞானிகள் பெறுவதொன்று மின்றாகலின், அவர்க்கொரு சாதனமு மின்ற மென்பது முடிவாக விக்குணர்தற்பாற்றும்.

† "தீர்த்தம்ப்ர சாதந் திருநீறஞ் சக்கரமும், சாற்றுமிறை கட்பிறந்த தாழ்வடமும் - போற்றும், குருலிங்க சங்கமமுங் கொள்குறிக ளெட்டாம், கருவகலக் கட்டுரைத் தேங் காண்" என்று சிவஞானப் பிரகாச வெண்பா கூறுவதிங் குணர்தற் பாற்றும்.

இது கைவல்லிய நவநீதம்

"ஆடவர் செய்தொழில் மூவகை யாகுமவித்தை வசத்துறுநாள்,
ஏடணை மமதை யகந்தை யுளார்க்கே யிகபர விவகாரம்,
வீடணு குவமெனு மிச்சையு ளார்க்கே வித்தை படிப்பதெலாம்,
பாடன் மிகுந்தொழி லாற்பல னுண்டோ பரிபூ ரணமானால்"

என்று கூறுவதாலும், விசாரசாகரம் - ஆறுவதுதரங்கத்தில் "வித்துவானுக்கு (ஞானிக்கு) மனன நிதித்தியாசனங்களும் செய்யவேண்டுவதில்லையாம். ஜீவன்முத்தி யின் ஆநந்தத்தின் பொருட்டு மனன நிதித்தியாசனங்களில் வித்துவான் பிரவிர்த்திக் கின்றான்; அவனும் தன்னிச்சையாற் பிரவிர்த்திக்கின்றான். 'நான் வேதத்தின் ஆஞ்ஞை ப்படி நடக்காதபட்சத்தில் எனக்கு ஜனனமரணதி சம்சார முண்டாகும்.' என்னும் புத்தியால் செய்யப்படுங் கர்மம் கர்த்தவ்ய மெனப்படும். ஜன்மாதிகளி னுணர்ச்சி வித்துவான்களுக்குண்டாவதில்லையாம்; ஆதலால், வித்துவான் தன்னிச்சையால்

மனன நிதித்தியாசனங்களைச் செய்கின்றான்; அது கர்த்தவ்யமன்று" என்று கூறுவதாலும், சிவஞானசித்தியார்

"ஞால மதின் ஞான நிட்டை யுடையோருக்கு
நன்மையொடு தீமை யில்லை நாடுவதொன் றில்லை,
சீலமில்லை தவமில்லை விரத மொடாச் சிரமச்
செயலில்லை தியான மில்லை சித்தமல மில்லை,
கோல மில்லை புலனில்லை கரணமில்லை
குணமில்லை குறியில்லை குலமு மில்லை,
பாலருட னுன்மத்தர் பசாசர்குண மருவிப் பாடலினே
டாடலிவை பயின்றிடினும் பயில்வர்

என்று கூறுவதாலும் நன்கு விளங்குவதாம்.

'செம்மலர் நோன்றாள் சேர லொட்டா, அம்மலங்கழு' வுதற்துரிய சாதனம் அந்தரங்கம் பகிரங்கமென விரண்டாம்; அவற்றுள், 'அன்பரொடு மரு' வுதல் அந்தரங்க சாதனமாம்; 'மாலற நேய மலிந்தவர் வேடமும் ஆலயந் தானு மரனெனத் தொழு' தல் பகிரங்க சாதனமாம்.

தத்துவ ஞானத்தைப் பெறுதற்கு அன்பரொடு மருவுதல் நேர்சாதனமாம்; மற்றவை பரம்பரா சாதனமாமென்பதுணர்த்துதற் பொருட்டு 'அன்பரொடு மரீஇ' என்பது முன்னர்க் கூறப்பட்டது. அன்பரொடு மருவுதல் சாதுசங்கமாம். இது சுபேச்சை, விசாரணை, தனுமானசி, சத்துவாபத்தி, அசம்சத்தி, பதார்த்தாபாவனை, துரியம் என்னும் ஞானபூமி ஏழனுள் முதற் பூமியாம். கைவல்லிய நவநீதம் -

"முதற்பூமி கிடைப்பதுவே வருத்த மைந்தா,
காலான முதற்பூமி கைவந்தால் முத்தியுங்கை வந்த தாமே"

என்று கூறுவதால், முதற்பூமி அதிகாரி புருஷனுக்கன்றி ஏனையோர்க்குக் கிடைப்ப தில்லையா மென்பது நன்கு விளங்குவதாம். இம்முதற் பூமியைப் பெற்றவர் தவறாது சர்வதுக்க நிவிர்த்தி பரமாநந்தப் பிராப்திவடிவ மோட்சத்தைப் பெறுதற்குரியவராவ ரென்பது தோன்ற 'அன்பரொடு மரீஇ' என்று கூறப்பட்டது.

(1) ஒருவன் யான் இதுகாறும் ஆத்மாநாதம் விவேகமில்லாத மூடஞாயிருந்தமை க்குக் காரணம் யாது? இனி அதனைச் சுருதிவாக்கியத்தாலும் ஆசாரிய ரூபதேசத் தாலும் அறிவேனென்று கருதுவதே சுபேச்சையாம்;

(2) அதன்பின் அவனுக்குச் சுருதிவாக்கியத்தாலும் ஆசாரியரூபதேசத்தாலும் சிறிது தோன்றும் (ஞான) வைராக்கிய பலத்தாலுண்டாகும் சதாசாரப் பிரவிர்த்தியே விசாரணையாம்;

- (3) அப்பா லவனுக்குச் சுபேச்சை - விசாரணைகளின் அப்பியாச பலத்தால் விஷயப்பற்று நீங்குவதே தனுமானசியாம்;
- (4) அப்பால் அவன் மனம் சுபேச்சை - விசாரணை - தனுமானசி யென்னும் அம்முன்றனது அப்பியாச பலத்தால் ஜாக்கிரப் பிரபஞ்சத்தைச் சொப்பனப் பிரபஞ்சம் போல்வதாமென் றுள்ளவா றுணர்ந்து, ஆத்மாவின் சன்மாத்திரானுசந்தானம் செய்வதே சத்துவாபத்தியாம்;
- (5) அப்பால் அவன் பிரபஞ்சத் தோற்றமின்றிச் சுழுத்தி யடைந்தவனைப் போலச் சின்மாத்திரசிவசொருபமாக நிலைபெற்றிருத்தலே அசம்சத்தியாம்;
- (6) அப்பால் அவன் வாசனையனைத்தும் நீங்கக் காடசுழுத்தி யடைந்தவனைப் போல ஆத்மாநந்தத்தின்கண் அடங்கி யிருப்பதே பதார்த்தா பாவனையாம்;
- (7) அப்பால் அவன் ஒன்றுண்டென்றும் பிறிதொன் நின்றென்றும் வியவகாரஞ் செய்யாதும், அகங்கிருதியும் (தேகமே யானென்னும் வியவகாரமும்) நிரகங்கிருதியும் (தேகம் யானென்றென்னும் வியவகாரமும்) தோன்றாதும், சின்மாத்திரமாயுள்ள அத்துவித நிலையில் வெறுங் கடம்போல அகத்தும் புறத்தும் தூனியமா யிருப்பதே துரியமாம். இவற்றின் விரிவை வேதாந்த சூடாமணி வசன வினாவிடை 178-182 பங்கங்களிற் காண்க.

சாதுசங்க முடையார் விசாரம் (ஆத்மாநாதம் விவேகம்), சாந்தி (மனவடக்கம்), சந்தோஷமென்னு மூன்றையும் பெறுதிருப்ப தில்லையாம். சாதுசங்கம், விசாரம், சாந்தி, சந்தோஷ மென்னும் நான்கும் மோட்சத் துவாரங்களென்று கூறப்படுகின்றன. இதனை

"ஓதுகின்ற பொருள்முழுது முன்பின் கூட்டி
யுணர்பவர்க்கல் லதுபசுவை யொப்போர்க் கெல்லாந்,
தீதகன்ற குருவுண்மை செப்பா ரன்றே திகழ்சாந்தி
விசார மொடு செறிசந் தோடஞ்,
சாது சங்க மெனவீட்டின் வாயில் காக்குஞ் சதுட்டயரு
முறவாகிற் றடைவே றுண்டோ,
மேதினிகா வலர்மனையிற் கடைகாப்பாளர்
விடுவதுபோல் வீட்டிலவர் விடுவ ரன்றே"

என்று ஞானவாசிட்டம் கூறுவதாலு மறிக.

தத்துவ ஞானத்தின் அந்தரங்க சாதனம் * விவேகம், வைராக்கியம், சமாதிசட்க சம்பத்தி, முமுட்சத்துவம், சிரவணம், மனனம், நிதித்தியாசனம், (தத்துவமசி மகாவாக்கியத்தின்) தத்துவம் பதார்த்தங்களின் சோதனம் (ஆராய்ச்சி) என்னும் எட்டுமாம்; பகிரங்க சாதனம் சிவஞானிகள் விபூதி உருத்திராக்க முதலிய திருவேடமுடையவரா யிருப்பரென்பதுணர்ந்து, அவரையும், சிவாலயத்தையும்,

சிவமெனக் கண்டு தொழுதலாம். இதனால், சரியை கிரியை யோகமென்பன பகிரங்க சாதனத்தி லந்தர்க்கதமாமென்பது செவ்வையாக விளங்குவதாம். அந்தர்க்கதம் - அடக்கம்.

*** விவேக முதலியன.**

(1) சிவவடிவ ஆன்மா அல்லது ஆன்மவடிவ சிவம் நாசமின்றியதும் கிரியை யின்றியதுமாம்; மாயாப் பிரபஞ்சம் நாசமுடையதும் கிரியை யுடையதுமாமென அவ்விரண்டையும் பகுத்துணர்தல் விவேகமாம்.

(2) காணப்படும் இவ்வுலகத்திலும் கேட்கப்படும் அவ்வுலகத்திலுமுள்ள போகங்களிலுள்ள இச்சையை விடுதல் அல்லது அவற்றின்கண் இச்சையில்லாமை வைராக்கியமாம். அவ்வுலகமென்றது இந்திரன் முதலிய இறையவர் பதங்களை.

(3) சமாதிசட்க சம்பத்தி: சமை, தமை, திதிட்சை, உபரதி, சிரத்தை, சமாதான மென்பனவாம்.

(I) சித்தத்தை விஷயங்களிற் செல்லாவா றடக்குதல் சமையாம்;

(II) இந்திரியங்களை விஷயங்களிற் செல்லாவா றடக்குதல் தமையாம்;

(III) சீதோஷணம், பசிதாக முதலிய துவந்துவங்களைச் சகித்துக்கொண்டிருத்தல் திதிட்சையாம்; துவந்துவம் - இருமை.

(IV) ஆத்மாநாதம் விசாரத்தா லுண்டான வைராக்கியத்தால் புத்திபூர்வ கமாக விட்ட விஷயங்கள் தன்னவந் தடுத்த போது அவற்றின்கண் இச்சை செல்லாதிருத்தல் உபரதியாம்; சற்குரு சேவைக்கு விரோதமாயுள்ள கர்மமனைத்தையும் விடுதலும் உபரதியாம்;

(v) வேதாந்த சாஸ்திர வாக்கியத்திலும் சற்குரு வாக்கியத்திலும் விசுவாசம் வைப்பது சிரத்தையாம்; விசுவாசம் - நம்பிக்கை,

(VI) சித்தம் சிதைவின்றி யிருத்தல் சமாதானமாம்.

(4) சர்வதுக்க நிவிர்த்தி பரமாநந்தப் பிராப்தி வடிவ மோட்சத்தின்கண் அதிதீவிர மாயுள்ள இச்சை முமுட்சத்துவமாம்.

(5) சற்குருவினிடத்து யுத்தியினால் வேதாந்த வாக்கியத்தின் (மகா வாக்கியத்தின்) தாற்பரியத்தை நிச்சயஞ்செய்வது சிரவணமாம்.

(6) சீவப் பிரஹ்மங்களின் அபேதத்திற்குச் சாதகமான யுக்திகளாலும், பேதத்திற்குப் பாதகமான யுக்திகளாலும், அத்விதீயப் பிரஹ்மத்தைச் சிந்தனை செய்தல் மனனமாம்.

(7) அநாத்மாகார விர்த்தியின் (உலகவெண்ணத்தின்) மறைப்பின்றிய பிரஹ்மாகார விர்த்தியின் (சிவோகம் பாவனையின்) ஸ்திதி நிதித்தியாசனமாம்; அதன் பரிபாக அவஸ்தை (நிலை) சமாதியாம்.

(8) தத்துவமசி மகா வாக்கியத்துள்ள தத்பதத்தின் வாச்சியார்த்தத்தையும் இலட்சியார்த்தத்தையும், துவம்பதத்தின் வாச்சியார்த்தத்தையும் இலட்சியார்த்தத்தையும் சோதித்துணர்தல் (ஆராய்ந்தறிதல்) தத்துவம் பதார்த்தங்களின் சோதனமாம். இயற் பெயர்ப் பொருள் வாச்சியார்த்தமாம்; ஆகுபெயர்ப் பொருள் இலட்சியார்த்தமாம்.

காமக்கிழத்திய ரணிந்துள்ள ஆடையாபரண முதலியன காமுகரை வசீகரித்து அவர்க் கின்பஞ் செய்யுமாறுபோல, சிவஞானிக ளணிந்துள்ள விபூதி உருத்திராக்க முதலியன அதிகாரி புருஷர்களை வசீகரித்து அவர்க் கின்பஞ் செய்தலின், அவரது வேடமும் தொழுதற்குரியதாயிற் றென்க. 'மாலற நேய மலிந்தவர் வேடம்' தொழுதற்குரியதாம் என்பதனால், அவரைத் தொழுதல் வேண்டும் என்பது சொல்லா மலே பெறப்படுவதாம்.

"நிலநீர் நெருப்புயிர் நீள்விசம்பு நிலாப்பகலோன், புலனாய மைந்தனோ டெண் வகையாய்ப் புணர்ந்து நின்றான்" ஆகிய இறைவன் சிவஞானிக ளிடத்தும் சிவாலயத் திடத்தும் தயிரின்கண் நெய்போல விளங்கியும், ஏனையவிடத்து பாலின்கண் நெய்போல விளங்காது மிருத்தலின், அதிகாரி புருஷன் தான் தத்துவ ஞானியாதற் பொருட்டுச் சிவஞானிகளையும் சிவாலயத்தையும் தொழுதுவருதல்வேண்டுமென்பது அவனுக்குக் கட்டளையாகக் கூறப்பட்ட தென்க. உடம்பு முழுதும் வியாபித்துள்ள சீவன் நனவில் மிக விளங்கியும், கனவில் அதிற்குறைந்து விளங்கியும், உறக்கத்தில் அதிற் குறைந்து விளங்கியு மிருத்தல்போல, உலகமுழுதும் வியாபித்துள்ள இறைவன் சிவஞானிக ளிடத்து மிக விளங்கியும், சிவாலயத்தில் அதிற்குறைந்து விளங்கியும், ஏனையவிடத்தில் அதிற்குறைந்து விளங்கியு மிருக்கின்ற னென்பது இங்குணர் தற்பாலதாம். சிவஞானிகள் "வேத விதியை வெறுத் துரை யார்" ஆதலின், அவர்கள் விபூதி உருத்திராக்க முதலிய திருவேடத்தை யுடையவரா யிருக்கின்றன ரென்க. இது சொருபசாரம்

"வேத விதியை வெறுத்துரையா ருள்ளளவு

ஓத லுருக லொழிந்திரார் - சாதல்

மறவார் கருத்திளகி மண்ணுலகில் வாஞ்சை

பிறவார் பிறவாத பேர்."

என்று கூறுவதாலும் நன்கு விளங்குவதாம்.

அன்பரொடு மருவுகின்றவன் சாதன சதுஷ்டயமுடை யவனா யிருத்தல் வேண்டுமாதலின், சாதன சதுஷ்டயமும், அவன் அவரிடத்துச் சிரவண முதலிய வற்றைச் செய்வதன்றிப் பிறிதொன்றைச் செய்வதின்றாகலின், சிரவண முதலிய சாதனங்களும் உடையவனா யிருக்கின்ற னென்பது 'அன்பரொடு மரீஇ' என்பதனால் பெறப்படுமாறிக. சிவாலயத்தைத் தொழுகின்றவர்க்குச் சிவஞானிகளைத் தொழுத லும், அவர்களோடு அன்பு பொருந்தக் கூடியிருத்தலு முண்டாமென்பது முறையா யிருக்கவும், அம்முறையாற் கூறுது, அன்பரொடு மருவுதலை முன்னர்க்கூறி, ஏனைய

வற்றைப் பின்னர்க் கூறியதற்குக் காரணம், சிவஞானிகளோடு அன்புபொருந்தக் கூடிச் சிரவண முதலியவற்றைச் செய்துவரும் அதிகாரிபுருஷன் அவற்றைச் செய்வதன்கண் தனக்குச் சோர்வுண்டாயபோது வாளா விராது சிவஞானிகளைத் தொழுதலும் சிவாலயத்தைத் தொழுதலு முடையவனா யிருத்தல்வேண்டும்; பிறி தொன்றைச் செய்தல் கூடாதென்பதை வற்புறுத்தற்பொருட்டா மென்க. விசாரசாகரம் ஐந்தாவது தரங்கத்தில் "மகாவர்க்கிய விசாரத்தாலும் எவனுக்குப் புத்தியின் மந்தத்தன்மை முதலியவற்றுள் யாதேனும் ஒரு பிரதிபந்தத்தால் (தடையால்) (ஆத்மாவின்) அபரோட்ச (பிரத்தியட்ச) ஞானமுண்டாகின்ற தில்லையோ அவனுக்கு இந்த லயசிந்தனைரூபத் தியானங் கூறப்பட்டது. இந்த நிர்க்குணத் தியானம் செய்வது முடியாதாயின், சகுண ஈசுவரனை மனத்தில் தரித்தல்வேண்டும்; சகுண உபாசனை செய்வது முடியாதாயின், நிஷ்காம கர்மஞ்செய்து இராமனைப் பஜித்தல் வேண்டும்; நிஷ்காம கர்மஞ்செய்வதும் முடியாதாயின், சகாமமான சுபகர்மஞ் செய்தல் வேண்டும்; அதுவும் முடியாதாயின், அந்தச் சடன் (துஷ்டன்) அடிக்கடி யிறந்து பிறப்பானாக" என்று கூறுவது இங்குணர்தற் பாலதாம்.

அதிகாரி புருஷன் தத்துவ ஞானத்தால் அஞ்ஞானத்தைக் கெடுத்தற் பொருட்டு, சிவஞானிகளை யடுத்துச் சிரவண முதலியவற்றைச் செய்து வருதல் வேண்டும்; அங்ஙனஞ் செய்து வரும்போது தளர்ச்சியுண்டா மாயின், அத்தளர்ச்சி தீரச் சிவஞானிகளையும் சிவாலயத்தையும் தொழுது வருதல் வேண்டும்; அங்ஙனஞ் செய்து வருவானாயின், அத்தளர்ச்சி நீங்கப்பெற்று, சிரவண முதலியவற்றைக் கிரமமாகச் செய்து வருதற்குரியவனாவன்; அதனால், தன்னைச் சிவமென்றுணருந் தத்துவஞானத்தைப் பெறுதற்குரியவனாவன்; அதனால், பிறவிக்கு மூலமாகிய அஞ்ஞானத்தைக் கெடுத்துச் சிவஞானியாக விளங்குதற் குரியவனவ னென்னும் இச்சூத்திரத்தின் தாற்பரியப் பொருள் பசுபதிபாச விளக்கம்

"மித்தையா முடல மென்ன விவேகமே விடுத லாலே
நித்தனா னெனும்வி வேக நேரிடும் நேர்ந்த காலே
முத்தர்பே ரவைகிடைக்குங் கிடைத்தலால் முதிர்ந்த ஞானஞ்
சித்தியா மன்றே சீவன் முத்தனாய்ச் சிவனு மாவன்."

என்று கூறுவதாலும் செவ்விதாக விளங்குவதாம்.

இனி இச்சூத்திரத்திற்கு மற்றோருரை வருமாறு: -

மாலற நேய மலிந்தவர் - (தமது) மயக்க மொழியுமாறு சிவபெருமானிடத்து) அன்பு மிக்குள்ள அதிகாரி புருஷர், செம்மலர் நோன்றாள் சேர லொட்டா அம்மலம் -, கழீஇ - கழுவுதற்பொருட்டு, அன்பரொடு மரீஇ - சிவஞானிகளோடு (அன்புபொருந்தக்) கூடி, வேடமும் - (சிவனடியாரையே யன்றி அவரது) விபூதி உருத்திராக்க முதலிய திருவேடத்தையும், ஆலயந்தானும் - சிவாலயத்தையும், அரனேயெனத் தொழும் - சிவமே யெனக் (கண்டு) தொழுது வருவாராக (அங்ஙனந்

தொழுது வருவாராயின் வருவாராயின், தத்துவ ஞானத்தைத் தவறாது பெற்று, அதனால், மல மாயை கன்மங்களை யொழித்துச் சீவன்முத்தராக விளங்குதற்கு குரியவராவர்) என்பதாம்.

'அன்பரொடு மரீஇ, மாலற நேய மலிந்தவர் வேடமும், ஆலயந் தானு மரனெனத் தொழு' வார்க்கு வரும் பயன் பின் வரும் பிரமாணங்களாலும் நன்கு விளங்குவதாம். அவை வருமாறு: -

போதாமிர்தம்.

"ஞானவா நந்த மான நாதன்வந் துட்பு குந்து
தேனுமின் னமுது மாயென் சிந்தையுட் டிகழ்ந்திருந்தான்
போனது பிறவி யெல்லாம் புலையனேன் குலங்கள் கோடி
ஈனமின் முத்தி யுற்று ரிறைவலி யிருந்த வானே."

தத்துவமாலை.

"இனியோர் குறையுமிலோ மெல்லாநாம் பெற்றோம்
துனியார் பவமுந் தொலைத்தோம் - நனியாரும்
சித்தர்க்குச் செய்ய சிவப்பிரகா சன்றிருத்தாள்
பத்தர்க்காட் பட்டோம் பணிந்து."

ரிபு கீதை.

"புத்திரனே பூதியுட னுருத்தி ராக்க பூடணமே பூண்டு சிவ பத்தி கூர்ந்திங்,
கத்துவித பரமசிவத் தியானந் தன்னை யாதாவா யனவரத மனுட்டிப் போரே,
இத்துனிசெய் சம்சார பாசந் தீர்ந்தவ் வேகபர சிவவடிவா யிருப்பர்."

"திடஞானி தரிசனமே தீர்த்த மாடல் திடஞானி தரிசனமே தேவ பூசை,
திடஞானி தரிசனமே செபத பங்கள் திடஞானி தரிசனமே செயும றங்கள்,
திடஞானி தரிசனமே சிவத்தைக் காணல் திடஞானி தரிசனமே சிவத்தின் சேவை,
திடஞானி தரிசனமே மேவு தற்குத் திரிவிதமா முலகத்து மரிதாம் யார்க்கும்."

திருஞான சம்பந்த சுவாமிகள்.

"சித்தந் தெளிவீர்கா ளத்த ஞானரைப்
பத்தி மலர்தூவ முத்தி யாகுமே."

திருநாவுக்கரசு சுவாமிகள்.

“பஞ்ச பூத வலையிற் படுவதற்
கஞ்சி நானுமா மாத்தா ரழகனை
நெஞ்சி னுனினைந் தேனினை வெய்தலும்
வஞ்ச வாறுகள் வற்றின காண்மினே.”

“பெருக லாந்தவம் பேதைமை தீரலாம்
திருக லாகிய சிந்தை திருத்தலாம்
பருக லாம்பர மாயதோ ராநந்தம்
மருக லானடி வாழ்த்தி வணங்கவே.”

மாணிக்கவாசக சுவாமிகள்.

“உள்ள மலமுன்று மாய வுகுபெருந்தேன்
வெள்ளந் தரும்பரியின் மேல்வந்த - வள்ளல்
மருவும் பெருந்துறையை வாழ்த்துமின்கள் வாழ்த்தக்
கருவுங் கெடும்பிறவிக் காடு.”

சித்தாந்த தரிசனம்.

“உள்ள மசையா துயர்துருவன் போனிற்கில்
வள்ளலுரு வாணய் மதி”

“சித்திரத்தை யொத்துச் சிவோகமெனச் சிந்தித்தால்
அத்தனுரு நீயாவை யால்.”

“இந்நிலையி னிற்பரிதே லெல்லாஞ் சிவமென்னும்
அந்நிலையி னிற்பா யற”.

“அஃதுமரி தேயாகி லஞ்செழுத்தி னுண்மைப்
பகுதியறிந் துள்ளே படி.”

“சொன்ன நிலைக்குட் டுதையா மனமாயின்
முன்னுலை யோத முயல்.”

“சாத்திரத்தை யோதச் சழக்கு மனமானால்
ஊர்த்தகுரு நாதனைநீ யுன்.”

“குருவுருவ முன்னக் கோதகன்றிட் டாவி
பரிபு ரணத்துட் படும்.”

திருமூலர்.

“தெரிசிக்கப் பூசிக்கச் சிந்தனை செய்யப்
பரிசிக்கக் கீர்த்திக்கப் பாதுகஞ் சூடக்
குருபத்தி செய்யுங் குவலயத் தோர்க்குத்
தருமுத்தி சார்பூட்டுஞ் சன்மார்க்கந் தானே.”

மங்கலவரம்.
(பெருந்திரட்டு).

“வைய நீடுக மாமழை மன்னுக
மெய்வி ரும்பிய வன்பர் விளங்குக
சைவ நன்னெறி தான் தழைத் தோங்குக
தெய்வ வெண்டிரு நீறு சிறக்கவே.”

சிவஞானபோதத் தெளிபொருள் விளக்கவுரை

முற்றுப்பெற்றது.

ஸ்ரீ சாது இரத்தின சற்குரு திருவடி வாழ்க.

உ

வடமொழிச் சிவஞான போத மூலமும் * பதவுரையும்,
தென்மொழிச்

சிவஞான போத மூலத்துடன்.

[* இது பிரஹ்மஸ்ரீ தி.ஈ.ஸ்ரீ.கு. ரகுநாதாசாரிய ரவர்களால் எழுதப்பட்டது.]

॥ शिवज्ञानबोधः ॥

॥ श्रीवङ्गाநஸ்யாயः ॥

॥ श्रीवङ्गाநபோதः ॥

१. स्त्रीपुंनपुंसकादित्वाऽजगतः कार्यदर्शनात् ।

अस्ति कर्ता स हृत्वैतत्सृजत्यस्मात्प्रभुर्हः ॥ १ ॥

க. ஸ்ரீபுண்மபுண்ஸகாதிசுவாஜமதஃ காயுஷஸுநாக் ।

சுஜி கதா ஸ ஹுஸெவதத்ஜதுஸாத்ஹுஹுரஃ ॥ க ॥

1. ஸ்த்ரீபுண்மபுண்ஸகாதி^{ஸ்} த்வாஜ்ஞக^த: கார்யத்^{ர்}ஸனாத் ।

அம்தி கர்தா ஸ ஹருத்வைதத்ஸ்ருஜத்யஸ்மாத்த்ப்ரபு^{ர்}ஹர: ॥ 1 ॥

1. அவனவ ளதுவெனு மவைமு வினைமையின்
தோற்றிய திதியே யொடுங்கிமலத் துளதாம்
அந்த மாதிரி யென்மனார் புலவர்.

(இதன்பொருள்.)

जगतः

ஜமதஃ

= பிரபஞ்சத்திற்கு,

जकः तः

कर्ता

கதா

= கர்த்தா (செய்பவன்),

कर्ता

अस्ति

சுஜி

= உண்டு,

अमृति

स्त्रीपुंनपुंसकादित्वा வழீபுஂநபுஂஸகாஹிசுவா ஸ்த்ரீபும்நபும்ஸகாதி ³ த்வா	=	(அது) பெண் ஆண் அலி (அவன் அவள் அது) என்றற் றெடக்கத்ததாயிருத்தலின்,
कार्यदर्शनात् காயுஹநாக் கார்யத ³ ர்ஸனாத்	=	காரியமாகக் காணப்படுதலின், (யாது யாது காரியம் அது கர்த்தாவினை யுடையதாம்; கடம்போல),
सः ஸ: ஸ:	=	அக்கர்த்தா,
एतअः ஂதக: ஏதஅ:	=	இந்தப் பிரபஞ்சத்தினை,
हत्वा ஹுவா ஹருத்வா	=	சங்கரித்து,
हजति ஹஜதி ஹருஜதி	=	சிருஷ்டிக்கின்றான்,
तस्मात् தஸாக் தஸ்மாத்	=	இக்காரணத்தால்,
हरः ஹ: ஹர:	=	(சங்கார கர்த்தாவான) அரன்,
प्रभुः புஹு: ப்ரபு: (என்றவாறு).	=	பிரபஞ்சத்திற்கு அபின்ன நிமித்த உபாதான காரணமான) பிரபுவாவன்,

२. अन्यः सन् व्यासितोऽनन्यः कर्ता कर्मानुसारतः ।
करोति संसृतिं पुंसामाज्ञया समवेतया ॥ २ ॥

- உ. கூநு: ஸநு வுாபிதொநநு: கூதா கூநாநுஸாரத: ।
கரோதி ஸம்ஸுதிம் பும்ஸாமாஜ்யா ஸமவேதயா ॥ ௨ ॥
2. அன்ய: ஸன் வ்யாப்திதோ(அ)னன்ய: கர்தா கர்மானுஸாரத: ।
கரோதி ஸம்ஸருதிம் பும்ஸாமாஜ்ஞயா ஸமவேதயா ॥ 2 ॥

2. அவையே தானே யாயிரு வினையின்
போக்கு வரவு புரிய வாணையின்
நீக்க மின்றி நிற்கு மன்றே.

(இதன்பொருள்.)

व्यासितः

வுாபித: = வியாபித்திருத்தலால்,
வ்யாப்தித:

अन्यः

கூநு: = (பிரபஞ்சத்திற்கு) வேறாகா திருக்கின்ற,
அன்ய:

कर्ता

கூதா = கர்த்தா (சிவபெருமான்),
கர்தா

अन्यः सन्

கூநு: ஸநு = (கற்பிதமாகப் பிரபஞ்சத்திற்கு) வேறாக விருந்து
அன்ய: ஸன் கொண்டு,

समवेतया

ஸமவேதயா = நீக்கமின்றி யிருக்கின்ற,
ஸமவேதயா

आज्ञया

கூஜ்யா = (தனது) ஆணையால் (நியாமக சத்தியால்),
ஆஜ்ஞயா

पुंसां

புஂஸாஂ = புருஷர்களுக்கு (சீவர்களுக்கு),
பும்ஸாம்

कर्मानुसारतः

கஜாநுஸாரதஃ = (அவர்களது) கர்ம பரிபாகத்தை யனுசரித்து,
கர்மானுஸாரதஃ

सारति.करोति

ஸாரதி.கரோதி = சம்சாரத்தினைச் செய்கின்றான்,
ஸாரதி.கரோதி

(என்றவாறு).

३. नेतितो ममतोद्रेकादक्षोपरतिचोधतः ।

स्वापे निर्भोगतो बोधे बोद्धत्वादस्त्यणुस्तनौ ॥ ३ ॥

ந. நெதிதொ மமதொட்கொடக்ஷொபரதிசொததஃ ।

ஸூபெ நிஹொமதொ ஸொயெ ஸொஃக்ஷொஃஸூணுஸூநள ॥ ௩ ॥

3. நேதிதோ மமதோத்³ரேகாத்³க்ஷொபரதிசோத⁴தஃ ।

ஸ்வாபே நிர்போ⁴க்³தோ போ³தே⁴ போ³த்³த்⁴வாத்³ஸ்த்யணுஸ்தனௌ ॥3॥

3. உளதில் தென்றலி னெனதுட லென்றலின்

ஐம்புல னொடுக்க மறிதலிற் கண்படில்

உண்டி வினை யின்மையி னுணர்த்த வுணர்தலின்

மாயா வியந்திர தனுவினு ளான்மா.

(இதன்பொருள்.)

तनौ

தநள = உடம்பின்கண்,
தனௌ

नेतितः

(தத்துவக் கூட்டங்களுள் ஒவ்வொன்றையும்

நெதிதஃ = இஃது ஆத்மாவன்று, இஃது ஆத்மா வன்றென

நேதிதஃ நீக்குவதாலும் (ஆத்மா இலது என்பதனாலும்),

ममतोद्रेकाद

ஜஜதொஜெகாஜ = எனதுடலென்றலாலும் (தேகத்தை
மமதோத்³ரேகாத³ எனதென்றலாலும்),

कक्षोपरतिचोधतः

ககக்ஷாபாதிவொயத: = (சொப்பனத்தில்) இந்திரியங்களி னெடுக்கத்தை
ககேஷாபரதிசோத⁴த: யறித லாலும்,

स्वापे निर्भोगतः

ஸ்வாபெ நிஹொமத: = சுழுத்தியில் போகம் (உண்டிவினை)
ஸ்வாபே நிர்போ⁴க³த: இல்லாமையாலும்,

बोधे बोद्धत्वाक

ஸொயெ ஸொஃக்வாக = சாக்கிரத்தில் (அறிவிக்க) அறிவிகின்றமையாலும்,
போ³தே⁴ போ³த்³த⁴த்வாக

कणु

கண் = ஆத்மா,
கணு

कस्ति

கஸ்தி = உண்டு,
கஸ்தி

(என்றவாறு).

४. आत्मान्तःकरणादन्योऽप्यन्वितो मन्त्रिभूपवत् ।

अवस्थापञ्चकस्थोऽनो मलरुद्धस्वदृविक्रयः ॥ ४ ॥

சு. சூதாண்:காணாஜநொஃபுநிதொ ஜஜ்ரிஹுபவக் ।

சுவஸூபஹகஸூாஃநொ ஜொஃஃவஸஜ்விசூய: ॥ ௪ ॥

4. ஆத்மாந்த:கரணாத³ன்யோ(அ)ப்யன்விதோ மந்த்ரிபு⁴பவத் ।

அவஸ்தா²பஞ்சகஸ்தோ²(அ)னோ மலருத்³த⁴ஸ்வத்³ருவிக்ரய: ॥ 4 ॥

4. அந்தக் கரண மவற்றினென் றன்றவை

சந்தித்த தான்மாச் சகசமலத் துணரா

தமைச்சர சேய்ப்பநின் றஞ்சவத் தைத்தே.

(இதன்பொருள்.)

आत्मा:

சூதா: = ஆத்மா,
ஆத்மா:

अन्तःकरणात्

சுஞ:காணாக் = அந்தக் கரணத்திலும்,
அந்த:கரணத்

अन्योवि

சுநொவி = வேறயினவனாயினும்,
அன்யோவி

मन्त्रिभूपवत्

ஜ்ஞிஹுபவக் = அமைச்சம் அரசம் போல,
மந்த்ரிபுவத்

अनिवतः

சுநிவத: = அவ் வந்தக்கரணத்தோடு கூடியவனாயும்,
அனிவத:

मलरुद्धः

ஜமா஁: = (அவித்தையென்னும் ஆணவ) மலத்தால்
மலருத்^த:

स्वदृविक्रयः

ஸ்வஜ்விசுய: = தனது ஞானவியாபாரத்தையுடையவனாயும்,
ஸ்வத்^{ரு}விக்ரய:

अवस्थापञ्चकस्थः

சுவஸ்தாபஞகஸ்த: = (சாக்கிர முதலிய) அவஸ்தை ஐந்தினும்
அவஸ்தா^{பஞ்ச}கஸ்த²:

एनोत्

ஊநொக் = ஆகின்றான்,
ஏனோத்
(என்றவாறு).

4. विदन्त्यक्षाणि पुंनाऽर्थान् स्वयं सोऽपि शंभुना ।
तद्विकारी शिवश्चेन्न कान्तोऽयोवत्स नं नयेत् ॥ ५ ॥
௫. விஜ்ஞக்ஷாணி பும்நா^௨யாந ஸ்வயம் ஸொ^௨பி ஸம்ஹு^௨நா ।
ததிகாரீ ஸிவஸெந்ந காதொ^௨யொவத்ஸ நம் நயெத் ॥ ௫ ॥
5. வித^௩ந்தயக்ஷாணி பும்நா(அ)ர்தா^௨ன்ன ஸ்வயம் ஸொ(அ)பி ஸம்பு^௪னா ।
தத்^௩விகாரீ ஸிவஸ்சேன்ன காந்தோ(அ)யொவத்ஸ நம் நயேத் ॥ 5 ॥
5. விளம்பிய வுள்ளத்து மெய்வாய் கண்மூக்
களந்தறிந் தறியா வாங்கவை போலத்
தாந்த முணர்விற் றமியருள்
காந்தங் கண்ட பசாசத் தவையே.

(இதன்பொருள்.)

कक्षाणि

கக்ஷாணி = இந்திரியங்கள்,
கக்ஷாணி

अर्थान्

ஈ^௨யாந = விஷயங்களை,
அர்தா^௨ன்

पुंसा

பும்ஸா = (ஆத்மாவாகிய) புருஷனால்,
பும்ஸா

विदन्त्य

விஜ்ஞ = அறிகின்றன,
வித^௩ந்தயி

साऽपि

ஸா:ஈ^௨பி = அவனும் (விஷயங்களை),
ஸா:அபி

स्वयं

ஸ்வயம் = தானே அறிவதில்லை;
ஸ்வயம்ந

शंभुना

ஸ்ஹுநா
ஸம்பு⁴னா

= சம்புவினா (அறிகின்றான்),

तत् शिवः

தக் ஸிவ:
தத் ஸிவ:

= (அதனால்) அச்சம்பு (சிவன்),

विकारिवेत्

விகாரிவெக்
விகாரிவேத்

= விகாரியாவ னெனின்,

न

ந
ந

= ஆகான்,

कान्तः

காஞ:
காந்த:

= காந்தக்கல்,

कयोवत्

கயொவக்
கயோவத்

= இரும்பைச் சேஷடிப்பது போல,

सः

ஸ:
ஸ:

= அந்தச் சம்பு,

तद्

தத்
தத்³

= அந்த ஆத்மாவை,

नयेत्

நயெக்
நயேத்

= சேஷடிப்பிக்கின்றான்,

(என்றவாறு).

௬. அदृश्यं चेदसद्भावो दृश्यं चेज्जडिमा भवेत् ।
शंभोमन्यतिरेकेण ज्ञेयं रूपं विदुर्बुधाः ॥ ௬ ॥

சு. சுஜ்ஞம் ஹெஹஸஜாவொ ஜ்ஞம் ஹெஜ்ஜிஜி ஹவெக் ।
ஸ்ஹொஜ்யதிரெகெண ஜ்ஞயம் ஸஹவம் விஜ்ஞயாயாஃ ॥ சு ॥
6. அத்ருஸ்யம் சேத்ஸத்³பா⁴வோ த்ருஸ்யம் சேஜ்ஜடி³மா ப⁴வேத் ।
ஸம்போ⁴மனயதிரேகேண ஜ்ஞேயம் ரூபம் விது³ர்பு³தா⁴: ॥ 6 ॥

6. உணருரு வசத்தெனி னுணரா தின்மையின்
இருதிற னல்லது சிவசத் தாமென
இரண்டு வகையி னிசைக்குமன் னுலகே.

(இதன்பொருள்.)

शंज्ञेयं रूपं

ஸ்ஜ்ஞேயம் ஸஹவம் = சம்புவின் (சிவத்தின்) சொரூபம்,
ஸஞ்ஜ்ஞேயம் ரூபம்

अदृश्यं चेत्

சுஜ்ஞம் ஹெக் = அதிருசியமா மெனின் (காணப்படாததா மெனின்),
அத்ருஸ்யம் சேத்

असद्भावः

சுஸஜாவஃ = அசத்தாகிய மாயையாம்,
அஸத்³பா⁴வஃ

दृश्यं चेत्

ஜ்ஞம் ஹெக் = திருசியமா மெனின் (காணப்படுவதா மெனின்),
த்ருஸ்யம் சேத்

जडिमा भवेत्

ஜிஜி ஹவெக் = சடமாகிய உலகமாம்,
ஜடி³மா ப⁴வேத்

तमन्यतिरेकेण

தஜ்யதிரெகேண = (அதிருசியம் திருசியம் என்னும்)
தயதிரேகேண அவ்விரண்டிற்கும் வேறாக,

ज्ञेयं रूपं

ஜெயம் ரூபம் = அறியத்தக்கதென்று,
ஜ்ஞேயம் ரூபம்

शंभोः

ஸம்ஹா: = (சம்புவை),
ஸம்போ:

बुधाः

ஸுயா: = அறிஞர்,
புதா:

विदुः

விடூ: = அறிகின்றனர்.
விது:

(என்றவாறு).

७. नाचिच्चित्संनिधौ किंतु न वित्तस्ते उभे मिथः ।

प्रपञ्चशिवयोर्वेत्ता यः स आत्मा तयोः पृथक् ॥ ७ ॥

எ. நாசிச்சித்ஸநிதௌ கிந்து ந வித்தஸ்தே உபே மித: ।

புரபஞ்சஸிவயோர்வேத்தா ய: ஸ ஆத்மா தயோ: ப்ருதக் ॥ ௭ ॥

7. நாசிச்சித்ஸம்நிதௌ⁴ கிந்து ந வித்தஸ்தே உபே⁴ மித²: ।

ப்ரபஞ்சஸிவயோர்வேத்தா ய: ஸ ஆத்மா தயோ: ப்ருத²க் ॥ 7 ॥

7. யாவையுஞ் சூனியஞ் சத்தெதி ராகலின்

சத்தே யறியா தசத்தில் தறியா

திருதிறனறிவுள் திரண்டலா வான்மா.

(இதன்பொருள்.)

अचित्

ஈசித் = அசித்தாகிய பிரபஞ்சம்,
அசித்

चित्संनिधौ

சித்ஸம்நிதௌ⁴ = சித்தாகிய சிவத்தின்முன்,

न

ந = விளங்குவ தில்லையாம்,
ந

किंतु

கிஂது = எங்ஙனமெனின்,
கிந்து

तेउभे

தெஉஹெ = அந்த இரண்டும் (பிரபஞ்சம் சிவமென்னும்
தேஉபே⁴ அவ்விரண்டும்),

मिथः

மியு: = ஒன்றனை யொன்று,
மித²:

नवित्तः

நவித: = அறிவதில்லையாம்,
நவித்த:

प्रपञ्चशिवयोः

புரபஞ்சரிவயோ: = பிரபஞ்சத்தையும் சிவத்தையும்,
ப்ரபஞ்சரிவயோ:

वेत्ता

வெதா = அறிபவன்,
வேத்தா

यः

ய: = எவனோ,
ய:

सः

ஸஃ = அவன்,
ஸ:

तयोः पृथक् आत्मा

தயோ: ப்ருத³க் ஆத்மா = அவ்விரண்டற்கும் வேறான ஆத்மாவாம்,
தயோ: ப்ருத³க் ஆத்மா

(என்றவாறு).

८. स्थित्वा सहेन्द्रियव्याधैस्त्वां न वेत्सीति बोधिनः ।

मुक्त्वैतान् गुरुणाऽनन्यो धन्यः प्राप्नोति तत्पदम् ॥ ८ ॥

- அ. ஸூரிசுவா ஸஹேந்திரியவ்யாஸெவ்யாஃ ந வெதீதி ஸொயிந: ।
ஊஸெசுவதாநு முரூணாநநெநா யநு: ப்ராஸொதி ததத⁴ ॥ ௮ ॥
8. ஸ்தி²த்வா ஸஹேந்திரியவ்யாதை⁴ஸ்த்வாம் ந வேத்ஸீதி போ³தி⁴ன: ।
முக்த்வைதான் கு³ருணா(அ)னன்யோ த⁴ன்ய: ப்ராப்னோதி தத்பத³ம் ॥ 8 ॥

8. ஐம்புல வேடரி னயர்ந்தனை வளர்ந்தெனத்
தம்முதல் குருவுமாய்த் தவத்தினி லுணர்த்தவிட்
டன்னிய மின்மையி னரன்கழல் செலுமே.

(இதன்பொருள்.)

धन्यः

யநு: = தன்னியன் (பாக்கியவா(ன) முமுட்சு),
த⁴ன்ய:

गुरुणा

முரூணா = குருவினால்,
கு³ருணா

इन्द्रियव्याधै

ஈந்திரியவ்யாஸெ = இந்திரியங்களாகிய வேடர்களோடு,
இந்திரியவ்யாதை⁴

सहस्थित्वा

ஸஹஸூரிசுவா = கூடியிருந்து (வருதலால்),
ஸஹஸ்தி²த்வா

त्वां

சுவாஃ = உனது சொருபத்தை (நீ),
த்வாம்

न वेत्सीति

ந வெத்ஸீதி = அறிந்தாயில்லை,
ந வேத்ஸீதி

इति

ஐதி = என்று,
இதி

बोधिः

பொயிநஃ = போதிக்கப்பட்டவனாய்,
போ³தி⁴ன:

एतान्

ஐதாந = இவ்விந்திரியங்களாகிய வேடர்களை,
ஏதான்

मुक्त्वा

முக்த்வா = விட்டு (பிரிந்து),
முக்த்வா

कनन्यसन्

கநந்யஸந் = அந்நிய மில்லாதவனாய்,
கனன்யஸன்

तत्पदम् प्राप्नोति

தத்பத²ம் ப்ராப்னோதி = தத்பதத்தை (அந்தச் சிவபதத்தை) யடைகின்றான்,
தத்பத³ம் ப்ராப்னோதி

(என்றவாறு).

९. चिदशात्मनि दृष्टेशं त्यक्त्वा वृत्तिमरीचिकाम् ।

लब्ध्वा शिवपदच्छायां ध्यायेत् पञ्चाक्षरीं सुधीः ॥ ९ ॥

- கூ. ஸிஜஸாதநி ஶுஷெஸம் துக்ஷவா வுதிஜநீஹிகாஶீ ।
 ஓஸ்யா ஸிவபெஶ்யாயாம் யுயெஸு பௌகாஷநீ ஸுயீ ॥ கூ ॥
9. சித்³ஸாத்மனி த்³ருஷ்டேஸம் த்யக்த்வா வருத்திமரீசிகாம் ।
 லப்த்⁴வா ஸிவபத³ச்சாயாம் த்⁴யாயேத் பஞ்சாக்ஷரீம் ஸுதீ⁴: ॥ 9 ॥

9. ஊனக்கண் பாச முணராப் பதியை
 ஞானக் கண்ணினிற் சிந்தை நாடி
 உராத்துனைத் தேர்த்தெனப் பாச மொருவத்
 தண்ணிழ லாம்பதிவிதி யெண்ணுமஞ் செழுத்தே.

(இதன்பொருள்.)

சுயீ:

ஸுயீ: = விவேக முடையவன்,
 ஸுதீ⁴:

சிதா

ஸிஜஸா = (சிவ) ஞான திருஷ்டியால்,
 சித்³ஸா

ஆத்மநி

ஆத்மநி = ஆத்மாவாகிய தன்னிடத்து,
 ஆத்மனி

ஓ.ஸம்

ஓ.ஸம் = பரமேசுவரனை,
 ஓ.ஸம்

தூ

தூ = (அபேதமாக) அறிந்து,
 த்³ருஷ்டா

மரிசிகாஹிதி.

மரிசிகாஹிதி. = கானல்நீருக் கொப்பாயுள்ள பிரபஞ்ச
 மரிசிகாஹிதி. வியாபாரத்தை,

त्यक्त्वा

தஞ்சுவா = விட்டு,
த்யக்த்வா

शिवपदच्छायांध्या

ஸ்ரீவபதஹ்யாயாஹ்யா = சிவபதமாகிய நிழலைப்பெற்று (அந்நிலை
ஸ்ரீவபத³ச்சா²யாந்த⁴யா திடமாமாறு),

पञ्चाक्षरीं

பஞ்சாக்ஷரீம் = பஞ்சாக்கரத்தை,
பஞ்சாக்ஷரீம்

ध्यायेत्

ஹ்யாயெக் = தியானஞ் செய்யக்கடவன்,
த⁴யாயேத்

(என்றவாறு).

१०. शिवेनैक्यं गतः सिद्धस्तदधीनस्ववृत्तिकः ।

மலமாयाஹ்யஸம்ஸ்ப்ருஷ்டோ பவதி ஸ்வானுபூதிமான் || १० ||

க௦. ஸ்ரீவெநெக்யம் முதஃ வலிஹஸவயீநஸவூதிகஃ ।

ஐமஜாயாஹ்யஸம்ஸ்ப்ருஷ்டோ ஹவதி ஸ்வானுஹூதிஜாநு || க௦ ||

10. ஸ்ரீவேனெக்யம் க³தஃ ஸித்³த⁴ஸ்தத³தீ⁴னஸ்வவ்ருத்திகஃ ।

மலமாயாத்யஸம்ஸ்ப்ருஷ்டோ ப⁴வதி ஸ்வானுபூ⁴திமான் || 10 ||

10. அவனே தானே யாகிய வந்நெறி

ஏக னாகி யிறைபணி நிற்க

மலமாயை தன்னொடு வல்வினை யின்றே.

(இதன்பொருள்.)

सिद्धः

ஸிஹஃ = (சிவஞானம் பெற்ற) சித்தன்,
ஸித்³த⁴:

शिवेन

ஸ்ரீவெந = சிவத்தோடு,
ஸ்ரீவேன

नेक्यं

நெக்யம் = ஐக்கியத்தை (ஒருமையை),
நேக்யம்

गतः

முதஃ = அடைந்தவனாய்,
க³தஃ

तदधीनस्ववृत्तिकः

தத³யீநஸ்வவூத்திகஃ = அச்சிவத்தின் வயமான தனது விருத்தியை
தத³தீ⁴னஸ்வவூத்திகஃ (வியாபாரத்தை) யுடையவனாய்,

मलमायादि

மலமாயாதி = மலம் மாயை முதலியவற்றால்,
மலமாயாதி³

कसंस्पृष्टः

கஸம்ஸ்பூஷ்டஃ = பற்றப் படாதவனாய்,
கஸம்ஸ்ப்ருஷ்டஃ

स्वानुभूतिमान्

ஸ்வானுஹூதிமானு = சுவானுபவ முடையவனாக,
ஸ்வானுபூ⁴திமான்

भवति

ஹவதி = (விளங்குத லுடையவன்) ஆகின்றான்,
ப⁴வதி

(என்றவாறு).

११. दृशोर्दशयिता चात्मा तस्य दर्शयिता शिवः ।

तस्मात्तस्मिन्परां भक्तिं कुर्यादात्मोपकारके ॥ ११ ॥

கக. ஐ³ஸோ⁴ஸ்யிதா ஊதா தஸ்ய ஊ³ஸ்யிதா ஸிவஃ ।

தஸ்யாதஸிநரா³ ஹக்தி³ கூயூ⁴தோபகாரகே ॥ கக ॥

11. த்³ருஸோர்த்³ர்ஸயிதா சாத்மா தஸ்ய த்³ர்ஸயிதா ஸிவஃ ।

தஸ்மாத்தஸமின்பராம் ப⁴க்திம் குர்யாதாத்மோபகாரகே ॥ 11 ॥

11. காணுங்கண் னுக்குக் காட்டு முளம்போல்
காணவுள் ளத்தைக் கண்டு காட்டலின்
அயரா வன்பி னரன்கழல் செலுமே.

(இதன்பொருள்.)

दृशो:

ஆனொ: = கண்களுக்கு (உருவத்தை),
தருணோ:

दर्शयिता

உய்யிதா = அறிவிப்பது,
தர்ஸயிதா

आत्मा

கூதா = ஆத்மாவாம்,
ஆத்மா

तस्यैव

தஸ்யைவ = அந்த ஆத்மாவிற்கு (முதற்பொருளை),
தஸ்யைவ

दर्शयिता

உய்யிதா = அறிவிப்பது,
தர்ஸயிதா

शिव:

ஸிவ: = சிவமாம்,
ஸிவ:

तस्मात्

தஸூக் = ஆதலால்,
தஸ்மாத்

आत्मोपकारके

கூதொவகாரகே = ஆத்மாவிற்கு உபகாரஞ் செய்கின்ற,
ஆத்மோபகாரகே

तस्मिन्

தவ்மிந்
தஸ்மின் = அந்தச் (சற்குருமூர்த்தி வடிவ) சிவத்தி னிடத்து,

परां भक्तिं

பராஹ்ஸ்திம்
பராம் ப⁴க்திம் = மேலான பத்தியை,

कुर्यात्

கூய்யாஸ்த்
குர்யாத் = (சீவன்முத்தன்) செய்தல் வேண்டும்,

(என்றவாறு).

१२. मुक्त्यै प्राप्य सतस्तेषां भजेद्वेषं शिवालयम् ।

एवं विद्याच्छिवज्ञानबोधे शैवार्थनिर्णयम् ॥ १२ ॥ (ரௌவாகமே)

கஉ. ஐ¹மெக்து² ப்ராப்ய³ ஸதஸ்தேஷா⁴ம் ஹஜேதவேஷம்⁵ ஸிவாலயம்⁶ ।
வ்னவம்⁷ வித்யா⁸க்ஷிவஜ்ஞான⁹பொயெ¹⁰ ஸெவாய்யுநிணய¹¹ம் ॥ கஉ ॥

(ரளரவாழஜெ)

12. முக்த்யை ப்ராப்ய ஸதஸ்தேஷாம் ப⁴ஜேத்³வேஷம் ஸிவாலயம் ।
ஏவம் வித்³யாச்சி²வஜ்ஞானபோ³தே⁴ ஸைவார்த²நிர்ணயம் ॥ 12 ॥

(ரௌரவாக³மே)

12. செம்மலர் நோன்றாள் சேர லொட்டா
அம்மலங் கழீஇ யன்பரொடு மரீஇ
மாலற நேய மலிந்தவர் வேடமும்
ஆலயந் தானு மரனெனத் தொழுமே.

(இதன்பொருள்.)

मुक्त्यै

ஐ¹மெக்து²
முக்த்யை = (அதிகாரி புருஷன்) மோட்சத்தின் பொருட்டு,

सतः

ஸதஃ
ஸதஃ = (சிவஞானிகளான) சத்துக்களை;

प्राप्य

புராபு = அடைந்து,
ப்ராப்ய

तेषां वेषं

தெஷாஃ வெஷஃ = அவர்களது (விபூதி ருத்திராட்ச முதலிய
தேஷாம் வேஷம் திரு) வேடத்தையும்,

शिवालयः

ஸிவாலய. = சிவாலயத்தையும்,
ஸிவாலய.

भजेत्

ஹஜெக் = வணங்குவானாக,
ப⁴ஜேத்

एवं

ஊவஃ = இவ்வாறு,
ஏவம்

सिवज्ञानबोधे

ஸிவஜ்ஞானபொயெ = சிவஞான போதமென்னும் இந்நூலின்கண்,
ஸிவஜ்ஞானபோ³தே⁴

शैवार्थनिर्णयः

செவார்த்தநிர்ணய. = சைவார்த்த நிர்ணயத்தை,
ஸைவார்த்த²நிர்ணய.

विद्यात्

விடியாக் = (அதிகாரி புருஷன்) அறிக.
வித்³யாத்

(என்றவாறு).